

La ce se referă de fapt iubirea? Este ea adevărată, sau e doar o iluzie a celor mai năstrușnice vise ale noastre? Ce anume ne face să ne îndrăgostim de o altă persoană? La ce ne putem aștepta de la relațiile noastre? Ce e de aflat despre cine suntem cu adevărat?

ELIXIRUL NUMIT IUBIRE

Adevărul despre atracția sexuală,
fanteziile secrete și magia iubirii adevărate

Vocea înțelepciunii practice străbate deasupra expunerilor superficiale și adesea nepractice ale naturii iubirii adevărate și ale complexităților relațiilor noastre intime. Sinceritatea curajoasă și mintea ascuțită a lui Ramtha ne conduc în miezul lucrurilor, prin această carte, ca niciodată până acum.

După aproape două decenii de la publicarea lucrării *Love Yourself Into Life* [Iubește-te până la viață, n.t.], Ramtha ne face din nou cunoștință, simplu și genial, cu acel subiect misterios care e miezul oricărui dor omenesc, acel elixir numit iubire.

Parteneri:

PLS SHARE
IT!

ELIXIRUL NUMIT IUBIRE

Ramtha

Ramtha

ELIXIRUL NUMIT IUBIRE

Adevărul despre atracția sexuală,
fanteziile secrete și magia iubirii adevărate

Ramtha cel Iluminat

Spunem că iubirea e trecătoare și pasageră, dar oare așa este, sau noi suntem cei care suntem nestărnici și lipsiți de substanță? Poate că ne-am uitat în direcția greșită. Poate că răspunsul e chiar în noi, în persoana care adesea e un străin pentru ea însăși, o mascaradă de protectivitate care a uitat cine e cel care poartă capă și masca în piesă.

Cartea aceasta explorează aceste întrebări și găsește secretul la paradoxul iubirii, descoperind ceva ce am trecut tot timpul cu vederea despre noi înșine.

Elixirul numit iubire

„În primul rând, nimic nu îmbunătățește temperamentul la fel ca studiul frumosului, fie că e vorba de poezie, elocvență, muzică sau pictură. Ele dau o anumită eleganță a sentimentului, care este străină pentru restul omenirii. Emoțiile pe care acestea le provoacă sunt blânde și tandre. Ele scot mintea din graba treburilor și a intereselor; invită la reflecție și predispun la liniște și produc o melancolie agreabilă, care, dintre toate dispozițiile minții, este cea mai potrivită pentru iubire și prietenie.”

David Hume,
Eseu I. Despre delicatețea gustului și a pasiunii

CUPRINS

MULȚUMIRI	9
AVÂNT ÎNAINTE	
<i>iubiri ca, seva poeziei și a frumuseții</i>	11
CAPITOLUL 1	
Toată lumea o vrea. Toată lumea o dorește. Dar ce este?	17
Voi spuneți: „Te iubesc”. Dar vă iubiți pe voi înșivă?	19
Trei iubiri din șapte. Senzualitatea, suferința și puterea manipulative	27
Când sexul nu mai înseamnă a face dragoste	27
Leii și vulturii – Lecții din împărăția animalelor	31
CAPITOLUL 2	
Cum faci dragoste cu o femeie?	37
Un amestec de tărie încăpățânată și de compasiune	39
Ce este iubirea adevărată?	43
<i>Ce înseamnă să fii femeie?</i>	44
<i>Revoluția sexuală și libertatea</i>	46
<i>Sexul e ceva rău?</i>	50
Ar trebui să vă concentrați pe ce sunteți voi ca minte	51
<i>Cel mai mare compliment al vostru – mintea, nu corpul</i>	57
INTERLUDIU	
Iubitul perfect	63
CAPITOLUL 3	
Secretele profunde ale unui maestru	69
Alergăm în cercuri înapoi, către trecutul nostru	71
Secretul de a te uita în ochii cuiva	73
Oameni analitici vs oameni emoționali	77
Paradoxul unei personalități amnezice și al personalității disociate	80
Total prezent în momentul în care faci dragoste	87

LISTA FIGURILOR

Fig. A: Cele șapte sigilii: Șapte niveluri de conștiință în corpul uman – pag. 211

Fig. B: Șapte niveluri de conștiință și energie – pag. 212

Fig. C: Creierul – pag. 213

Fig. D: Mîntea binară – Trăirea imaginii – pag. 214

Fig. E: Mîntea analogică – Trăirea în Acum – pag. 215

Fig. F: Efectul Observator și celula nervoasă – pag. 216

Fig. G: Biologia celulară și conexiunea gândurilor – pag. 217

Fig. H: Structura sub formă de pânză a celulelor – pag. 218

Fig. I: Corpul Albastru – pag. 219

MULȚUMIRI

Mulțumirile și aprecierile noastre sincere tuturor celor care, împreună, au ajutat la făurirea acestei cărți. A fost un efort susținut de echipă, inspirat de aceeași iubire pe care o avem cu toții pentru Maestrul nostru Învățător, Ramtha, și pentru cuvintele lui de înțelepciune.

Am dori să îi mulțumim lui Debbie Christie pentru că ne-a pus la dispoziție, pentru transcriere, înregistrările originale cu vocea lui Ramtha. Apreciem munca de editare a lui Pat Richker și dedicarea pentru a păstra pure cuvintele Maestrului. Multe mulțumiri lui Stephanie Millham, pentru corectura ei atentă și pentru profesionalism. Mulțumiri speciale lui Jaime Leal-Anaya, pentru editarea literară a acestei cărți, pentru construirea Glosarului lui Ramtha, a indexului și a eseurilor sub formă de comentarii și introducere la diversele capitole ale cărții.

În cele din urmă, dorim să-i mulțumim lui JZ Knight, pentru dedicarea pe care o are pentru Marea Lucrare și pentru că pune învățăturile lui Ramtha la dispoziția tuturor celor care vor să le audă și să exploreze noi perspective asupra propriei lor ființe.

CAPITOLUL 4

Don Juan și Saint-Germain la casa contesei	91
Doi oaspeți neobișnuiți	93
Ce vor femeile	96
Fantezii sexuale, secrete dezvăluite	98
<i>Revelațiile șocante ale recapitulării noastre</i>	
<i>în lumină</i>	106
Morala poveștii	115

CAPITOLUL 5

Adevărata frumusețe și originalitate	119
Când blasfemia este numele adevăratei cuceriri	121
Cel mai mare mister dintre toate: Sinele	123
Bărbați de mare renume	128
Iubirea e un lucru plin de splendori	135

FINAL:

Elixirul: O iubire în a te iubi pe tine însuși	147
--	-----

CAPITOLUL 6

Impactul asupra reîncarnării	151
În cele din urmă, adevărul rămâne mai presus de toate	153
<i>Rădăcina a tot ce e boală – lipsa de iubire</i>	161
<i>Puterea – Orgasmul suprem</i>	165
Ați fost iubiți până la viață	167
<i>Mai bine fă-ți fie ceea ce le-ai face</i>	
<i>celor pe care îi iubești</i>	171
Magia găsirii oglinzii noastre perfecte	175

CUVINTE DE ÎNCHEIERE

Ar putea să fie asta cu adevărat o învățătură spirituală?	183
---	-----

EPILOG

Prezentarea lui Ramtha de JZ Knight	189
---	-----

GLOSAR	199
--------------	-----

BIBLIOGRAFIE	221
--------------------	-----

LISTĂ DE SURSE	223
----------------------	-----

CUVÂNT ÎNAINTE

Iubirea, seva poeziei și a frumuseții

Cine nu își amintește prima dată, momentul plin de anticipare al primului nostru sărut pasionat? Cât de prețioase sunt amintirile sau visele acelor vremuri inocente de pasiune sălbatică. Și cine n-a avut fantezii, în solitudinea liniștită a gândurilor sale intime, despre o iubire specială, o experiență unică și magică, ce ne face să ne simțim vii și în centrul atenției? Și, la fel, cine nu a fost nedreptățit sau dezamăgit de o iubire care nu putea să fie sau care n-a fost niciodată?

Iubirea poate să fie un mister atât de trecător, încât ne scapă tuturor – pe care până și cei mai mari poeți și visători au încercat să-l descrie în cuvinte, în mișcări de dans sau în dantelării de piatră și n-au reușit să-i surprindă fața, trăsăturile, întorsăturile și liniile drepte. Chiar și experiența sa este adesea atât de trecătoare și de scurtă, ca apa care ne curge printre degete. Tocmai această caracteristică este cea care o face și mai de dorit, nemuritoare, veșnică, încă atractivă, chiar și atunci când viața noastră s-a recut deja și a început să se ofilească.

De-a lungul vremurilor, drama omenească n-a obosit niciodată să caute această comoară ce pare în mod nefiresc să fie rezervată pentru altcineva, ca și cum ar fi vreun elixir magic ce aparține numai marilor Zei și Zeițe,

lumii de jos; nu putem să ne permitem să iubim." Nu e așa de ironic să vedem că cele mai sacre convingeri și percepții ale oamenilor despre ei înșiși – care devin o parte invizibilă a tradițiilor culturale – îi fac adesea să nu reușească să creadă în ei înșiși și să își piardă cu totul speranța pentru lucrurile cele mai mărețe din viață?

Noi spunem că iubirea e pasageră și trecătoare, dar este ea cu adevărat așa sau noi suntem cei nestatornici și lipsiți de substanță? Poate că ne uităm în direcția greșită. Poate că răspunsul este în noi înșine, în persoana care, adesea, este un străin pentru ea însăși, o mascaradă de protectivitate, care a uitat cine poartă capa și masca în piesă.

Cartea aceasta este despre explorarea acestor întrebări și despre găsirea secretului la paradoxul iubirii și descoperirea a ceva ce ne-a scăpat tot timpul, despre noi înșine. Este o carte care ne permite să ne vedem reflectați într-o oglindă, vulnerabili, sub ochii adevărului și ai sincerității deschise, răniți de propria noastră mână și de lipsa noastră de cunoaștere. Ce a mai rămas din identitatea noastră, cine suntem, atunci când toate secretele noastre ascunse au fost scoase la iveală, să le vadă toată lumea? Oare încă am mai fi noi înșine, dacă n-ar trebui să ne ascundem, să mulțumim pe nimeni sau să ne prefacem? Ce fel de libertate apare atunci când ne iubim suficient de mult pe noi înșine, încât să cucerim și să cunoaștem cine suntem și să avem curajul să devenim cel mai mare potențial al nostru?

Cartea aceasta e dedicată tuturor luptătorilor, poezilor și iubitorilor care au rătăcit prin viață căutând răspunsuri. Călătoria pe care urmează să o întreprindem în această carte este făcută posibilă doar de mâna iubirii înseși, care vindecă, hrănește și ne dă aripi să zburăm unde, până acum, nu am îndrăznit să ne imaginăm. Însă iubirea nu am înțeles-o. Ea este sabia adevărului, care ne provoacă să ne cucerim hăurile care ne întunecă natura cea adevărată, de neșters și identitatea noastră pură.

Gazda noastră va fi o voce neobișnuită, care ne vorbește dintr-un loc îndepărtat, deși este extraordinar de prezentă și de conștientă de necazul nostru: Ramtha cel Iluminat, un maestru cuceritor din propria noastră familie, care a descoperit secretul epocilor și care acum și-a

dar niciodată simplilor muritori, care nu reușesc să o prindă, să o apuce și să o cunoască.

De obicei, cheia unui mare mister sau a unei mari cunoașteri, a noilor paradigme se ascunde exact în inima unui paradox. Iubirea este *un mister* și *un paradox*. Iubirea pare să fie o realitate aflată dincolo de complexitatea limitărilor și a personalității noastre omenești – o caracteristică ce ar explica de ce este așa de greu să o păstrăm mereu sau măcar puțin în viața noastră. Într-o clipă, suntem în extaz cu iubitul nostru, în locul nostru secret și special – prin corp ne aleargă sentimente și senzații îmbucurătoare și delicioase –, iar la scurt timp după aceea, după ce corpul se liniștește și momentul a trecut, neînțelegerile de ieri cu privire la niște lucruri prostești găsesc această sincronizare perfectă pentru a ieși din nou la iveală.

Iubirea e un mister. Iubirea transcende natura noastră omenească. Ea nu se arată ca o calitate naturală, spontană și generică a omenirii, atât cât putem noi să ne amintim din istoria noastră. Însă lucrul uluitor și paradoxal este capacitatea noastră, ca ființe omenești, să concepem și să visăm ceva de genul iubirii. Ea transcende natura noastră omenească, însă noi, ca oameni, insistăm pe ea și ne punem la bătaie viața în căutarea ei. Acesta este paradoxul.

Sunt sigur că acesta este motivul pentru care unii oameni au descoperit ideea că cel mai bun mod de a descrie divinul, pe Dumnezeu, Sursa a tot ce e viață, este în termeni de iubire. Ei spun: „Dumnezeu e iubire.” Ei bine, ne dăm seama de ce. Iubirea e ceva așa de neobișnuit. E atât de rară, atât de trecătoare și de misterioasă, încât este folosită pentru a descrie tot ce nu știm și nu înțelegem, acele lucruri dincolo de cine suntem noi. Unii credincioși se pot consola cu asta. Însă cum Dumnezeu este în mod tradițional atât de dincolo de cine suntem noi, în mod natural, rezultă că și iubirea ar trebui să fie dincolo de ce putem noi să înțelegem. Poate că acesta este unul din motivele pentru care absența unei iubiri adevărate, pline de sens în viața oamenilor este acceptată atât de pe larg, ca fiind o stare normală a lucrurilor. Există o replică minunată în filmul recent, *Moulin Rouge!* (Twentieth Century Fox: Nicole Kidman, Ewan McGregor, 2001), între Zidler și Satine, în care ea îi spune cum, în cele din urmă, a găsit iubirea adevărată în viața ei, iar el îi răspunde, cu o tristețe adâncă: „Noi suntem creaturi ale

Cu toții suntem blocați în acest punct, pentru că toți am avut parte de astfel de experiențe. Întrebarea străveche tot fără răspuns rămâne: Ce anume este acest „altceva” despre care vorbești?

Ramtha rupe tăcerea prin cuvinte puternice, însă pline de grație și de iubire, ca sunetul unui flaut care plutește peste tunetul tobelor: „Asta căutați cu toții. Căutați femeia perfectă și bărbatul perfect, care, în viața voastră, e de neînlocuit.”¹

„Poate că veți ajunge să înțelegeți acest lucru minunat, că atunci când deveniți adevărați – chiar adevărați – și când sunteți doar ceea ce sunteți, fără să jucați niciun fel de jocuri, da, atunci probabil că o să trebuiască să pierdeți persoana cu care împărțiți patul, dar poate că următoarea persoană cu care o să împărțiți patul va fi egalul vostru. Înțelegeți?

Adevărul este libertate și este și seducător. Este complimentul cel mai mare pe care ni-l facem. Corpul nostru nu este cel mai mare compliment; mintea noastră este.”²

Natura aparent evazivă a iubirii începe să capete culoare și formă atunci când ne schimbăm perspectiva și când ne îndreptăm atenția înapoi, către noi și vedem dincolo de suprafața fațadei noastre și a părților corpului nostru. Peisajul se schimbă complet atunci când începem să ne vedem pe noi înșine – complimentul nostru suprem – ca minți suverane, care au libertate și alegeri, capabile să susțină un gând original, un vis nou, care pregătește cadrul și ne pregătește pentru experiența dragă ce urmează. Noi nu suntem doar receptorii accidentali ai unei experiențe, ci mintea care a contemplat posibilitatea acelei experiențe și a transformat-o în realitate, în mod conștient sau inconștient.

Confuzia apare atunci când insistăm să ne reducem natura la treptele de jos ale scării experienței omenеști: iubire sexuală, iubire

¹ *Finding Peace in Love* [A găsi pacea în iubire, n.t.], Caseta 478 ed. (Yelm: Dialogurile lui Ramtha, 2000)

² *A Teaching Dedicated to the Feminine Gender and Understanding Molecules of Intent and Becoming a Christ* [O învățătură dedicată genului feminin, înțelegerii moleculelor de intenție și devenirii întru Christos, n.t.], Caseta 374 ed. (Yelm: Dialogurile lui Ramtha, 1998)

luat locul printre Zei și Zeițe, care poartă în mâini elixirul nemuririi. Nu dați la o parte acest mesager neobișnuit, ci gândiți-vă la gândurile și la întrebările care ni se oferă. Considerați toate acestea ca pe o scenă, o fereastră, un cântec pe care îl auzim și care ne face să ne gândim, să zămbim și să ne amintim.

Gândiți-vă la asta: Cum rămâne cu iubirea sexuală? De ce este ea o atracție atât de puternică? E ea bună, e greșită? Și femeile? Care e adevărata lor natură, frumusețe și valoare? Și căsătoria – este ea naturală sau nenaturală? Se spune că instinctul și atracția animalică nu înseamnă iubire, dar cum rămâne cu lecțiile pe care le învățăm de la regatul animalelor și de la acele specii rare care au un singur partener toată viața și care sunt dispuse să se sacrifice pentru urmașii lor? Și cum rămâne cu oamenii care creează boli pentru a atrage atenția, pentru ca cineva să îi îngrijească și să îi iubească, după ce focul pasiunii s-a stins, sau care devin plictisitori și intruzivi? De ce adulterul este adesea o aventură mai incitantă decât loialitatea față de partenerul pe care spunem că-l iubim? De ce oare atât de multe relații care încep cu pasiune și iubire sunt reduse în mod tragic la rachiuna de a fi nevoit să porți responsabilități și înțelegeri contractuale? Cum se poate ca, pentru unii, a face sex nu mai înseamnă a face dragoste? Ce trebuie să facem cu fanteziile noastre sexuale, cu secretele noastre care ne găsesc rapid, de îndată ce mintea începe să rătăcească departe de partener? Cum putem să fuzionăm iubirea și compasiunea cu tăria și puterea? Oare seducția puternică poate să fie un moment de pasiune pură, sau trebuie să fie mânăjită de manipulare mârșavă? Poate iubirea să fie o experiență de durată?

Vom afla că, poate, am căutat răspunsurile în locul greșit. Nu putem să separăm iubirea de cel care o primește, de noi înșine. Începem să găsim ceva indicii atunci când devenim sincer conștienți de ce anume am vrut de la experiența respectivă. Oare principalul nostru interes a fost gratificarea sexuală sau altceva? Cum ne vedem pe noi înșine, ca pe niște părți ale corpului, produsul accidental al naturii, sau ca pe altceva? Ne-am resemnat să trăim pentru aparențe, pentru idealurile altcuiva, sau vrem să trăim pentru altceva?

plină de nevoie și iubire manipulative. Viața ca ființă umană este mult mai mult decât asta – și la fel e și iubirea. Noi am cunoscut doar trei iubiri din șapte. Încă nu am explorat iubirea necondiționată, iubirea de adevăr, iubirea văzută în toate lucrurile și iubirea veșnică sau libertatea asupra timpului și spațiului, de care se bucură adevărații maștri, care ne-au luat-o înainte și s-au cucerit pe ei înșiși.

Iubirea ne inspiră să căutăm marea și să vedem frumusețea acolo unde alții nu văd decât ură și nemulțumire. Ea dă voce minților noastre să cânte și să zboare cu aripi pline de puf și să aducă la viață promisiunea unui nou vis. Iubirea este cu adevărat seva poeziei și a frumuseții. Este cheia care ne arată clar că suntem divini în interior, căci cum am putea să gustăm dintr-o astfel de băutură nemuritoare, care transcende oceanele spațiului și timpului, și să rămânem tot doar niște muritori? Suntem mai mult decât ceea ce putem să atingem fizic. Suntem mintea care ne animă corpul și care îl face unic, la fel de evaziv și de liber ca iubirea însăși.

Toate acestea fiind spuse, acum suntem gata să începem. Umpleți-vă paharul cu vinul Dumnezeilor, pentru ca, pe cât de sigur e că inimile bărbaților și femeilor muritoare vor continua să fie fermecate de acest vis în secolele ce vor veni, la fel și voi să puteți să ajungeți să cunoașteți cu adevărat *acel elixir numit iubire*.

CAPITOLUL 1

Toată lumea o vrea. Toată lumea o dorește.
Dar ce este?

Sunt atât de onorat și de mulțumit că, la așa de scurtă înștiințare – dar ce este timpul? – ați venit să fiți cu mine, în această seară. Și eu am fost invitat în această seară – și vă promit că ceea ce urmează să auziți azi va deveni un mare clasic în analele acestor învățături, în zilele ce vor veni. Așa să fie. Mai mult, ceea ce predau astă-seară, fără să trimit niciun fel de mesageri, am să vă spun că toată această învățătură pe care o veți auzi în această seară în vremea voastră se va manifesta în viața voastră ca o realitate vie, pentru a vă permite să o angajați sau să o eliberați, după caz. Așa că nu mai e vorba de mesageri. E vorba de o intruziune în realitatea voastră, o intruziune în mintea voastră. Așa să fie.

Voi spuneți: „Te iubesc.“ Dar vă iubiți pe voi înșivă?

Ajung la sfârșitul Marii mele Lucrări, și la sfârșitul acestei Mari Lucrări ajungem la acest cuvânt precar de șase litere: iubire. Toată lumea o vrea. Toată lumea tânjește după ea. Toată lumea trebuie să fie susținută de ea. Fără ea e nebunie. Fără ea e degenerare. Fără ea e speranță. Dar dacă iubirea există, ca un înger invizibil, în viețile noastre și este liberă pentru

u crește din ură, din abuz și din autodistrugere. Iubirea nu crește –
îndiți-vă la o floare plantată în cel mai acid sol pe care vi-l puteți imagina.
Marea Moartă: Singurul lucru care trăiește în Marea Moartă sunt
acteriile. Nicio plantă, nicio orhidee, niciun nufăr, niciun stejar, niciun
năreț copac nu crește dintr-o mare moartă. Apă grea, cea mai grea apă
e pe fața Pământului este Marea Moartă – o mare moartă. Bombe
tomice și bombe cu hidrogen se fac din apa grea a Mării Moarte.
Moartea și distrugerea vin de la apa grea.

Ei bine, la fel ca în cazul iubirii legendare, ea vă scapă în timpul
vieții, pentru că, dacă mintea voastră e concentrată pe ranchiună, dacă
mintea voastră e pe trecut, dacă mintea voastră e pe gelozie, dacă
mintea voastră e pe neîncredere și voi sunteți cei care adăpostiți asta,
dacă mintea voastră e bogată în vreunul din aceste lacuri, atunci iubirea –
ca un trandafir, ca un nufăr – n-o să se adăpostească niciodată în viața
voastră. Oare asta înseamnă că, dacă nu crește în marea moartă a
corpului vostru emoțional, nu crește nicăieri? Nu.

Acum, iubirea – toată lumea o vrea. Mulți dintre voi purtați
ranchiună părinților voștri, că nu v-au iubit. Mulți dintre voi purtați
ranchiună trecutului, pentru că în el nu a fost iubire. Mulți dintre voi
aveți iubire în trecut, iar asta înseamnă că ați fost iubiți până la libertate
de părinții voștri, cu o bună îngrijire, care v-a permis să știți diferența
dintre bine și rău. Asta e ceva care s-a săvârșit. Ați fost iubiți suficient
de mult, încât să fiți încurajați să aveți libertate în exprimare. Mulți
dintre voi ați avut astea. Atunci, puteți să spuneți că ați fost iubiți, copil
rind. A corecta copilul nu înseamnă lipsa iubirii; înseamnă a aduce ce
e bine și ce e rău într-o poziție analogică de dis-cernământ. Asta e un
lucru bun; asta e un lucru rău; asta e un lucru Dumnezeuiesc.

Și acum, să vă găsiți drumul către legendă. Iar încununarea,
realizarea cea mai mare a vieții noastre este să cunoaștem acest leac
mistic, care începe prin a ne iubi pe noi înșine. Dar dacă nu înțelegi
iubirea, atunci ce înseamnă călătoria? Știm că ea te implică pe tine
personal – nu pe tovarășul tău, nu pe copiii tăi, nu pe părinții tăi – că
acest mesaj este un mister, dar el te implică pe tine, pe tine, pe tine. E
un mister.

toată lumea, optăm să o urmăm – oameni, locuri, lucruri, momente și întâmplări – să găsim acel sentiment rafinat, acel sentiment efervescent, acel sentiment legendar care e magic, mulțumirea care aduce corpul nostru luptător la pace și mintea noastră la libertate – asta face iubirea – și care îi aduce sufletului mulțumire. Toată lumea vrea asta.

Iubirea nu e legendară. Ea există în fiecare suflare. Așa că, pentru a da curs învățăturilor străvechi despre asta, a spune că Dumnezeu cunoaște fiecare fir de păr din capul tău, că îți cunoaște fiecare suflare pe care ai respirat-o – acesta ar trebui să fie exemplul suprem al iubirii, iar asta este chiar așa. Este absolut corect. Însă, crescând din tinerețea noastră, ne dăm seama cât de prostesc e acest concept, pentru că nu vom găsi în mintea noastră pe nimeni care să știe câte fire de păr avem în cap, pe nimeni care să știe vreodată despre noi toate conceptele pe care promite să le știe Dumnezeu despre noi. Și abandonăm acel concept prostesc. Însă oare ar trebui să o facem, oare ar trebui?

În iubire, ajungem la acest măreț mister legendar. Nu există persoană în acest public, tânăr sau bătrân, nici chiar cel mai prost dintre cei tineri și cel mai cinic dintre cei bătrâni, care să nu dorească să găsească această poțiune magică, această poțiune despre care știm că, dacă o găsim, atunci totul va fi în regulă în mintea noastră, în inima și în sufletul nostru, în corpul și în împărăția noastră. Și cu iubirea găsim pace, dar genul de pace care nu ne oprește de la viață, ci care ne oprește de la trecut, înainte ca acesta să fi fost cunoscut. Oprește trecutul și ne cucerește lanțurile și ne dă libertate, o iubire care ne permite o valoare de adevăr.

Adevărul crește în solul iubirii. Adevărul nu crește în solul emoțiilor, nu crește în solul vinovăției și al rușinii, și al ignoranței, și al ranchiunei, și al geloziei, și al învinovățirii, și al victimizării, și al îndoielii. Ba chiar, iubirea nu poate niciodată să crească dintr-un sol de îndoială. Tot ce este conținut în îndoială este o lipsă de răspunsuri, căci îndoiala nu aduce niciun răspuns. Pentru a avea o minte care se îndoiește, suntem hotărâți la neînțelepciune.

Mai mult, știm – eu știu și voi știți, iar dacă nu știți, o să știți; așa să fie – că iubirea nu se susține în solul otrăvitor al geloziei, al invidiei, al suspiciunii și al neîncrederii. Iubirea nu crește niciodată din genul acela de suflet, din genul acela de minte, din genul acela de sol. Iubirea

Acum, la nivelul primului sigiliu, care este punctul de vânzare cel mai comercializat din punct de vedere politic pentru orice produs, inclusiv pentru această școală – Sexul se vinde. De aceea toate reclamele acelea sunt sexy. De aceea, în învățăturile de adevăr, acest public era înfolit până la gât când s-a ajuns direct la sex – și vreau să spun, chiar sex.

Ei bine, câți dintre voi știți că bat așa de departe, cu această poveste despre iubire? Vreau să vă pun o întrebare: Atunci, v-ați dedica viața, mintea, corpul și sufletul acelei persoane căreia i-ați spus și care v-a crezut, iar în focul pasiunii, ați crezut și voi? Acum, vreau să vă puneți această întrebare: Câți dintre voi sunteți fericiți să știți că erați niște adulterini, nu iubiți? Haideți. Știți, văd o mână leneșă ridicându-se aici. Asta e bine. Acum vreau să vă întreb ceva. Hai să ne oprim aici. Câți dintre voi încă mai sunteți îndrăgostiți de acea persoană, i-ați cerut sau i-ați spus asta, numai pentru ca voi, în focul pasiunii, să puteți să vă faceți treaba? Câți dintre voi încă mai sunteți îndrăgostiți de acea persoană? Minuat. De ce nu sunteți cu acea persoană? Câți dintre voi nu sunteți? Așa să fie.

Deci, revenim la ceea ce se numește – unde găsim iubirea? El bine, mai întâi, este vorba de un sentiment extraordinar și trecător care se întâmplă, dar el nu se întâmplă în coastele noastre. Începe aici⁵ și apoi trece aici. E doar o chestie de reacție, emoțională. Primele trei sigilii sunt animalul. Ele sunt animalul. Sunt procreația teritorială, animalul de pradă – care poate să-l doboare pe cel mai slab. Este partea animalică a naturii voastre, după care e croit întreg regnul animal. Știți, nimeni n-a făcut un struț până ce nu a fost ceea ce face struțul și apoi a devenit struțul. Astfel, toată natura este făcută după conștiința Dumnezeuilor, iar conștiința Dumnezeuilor este făcută după primele trei sigilii ale Dumnezeuilor.⁶

Deci, toată natura prezintă acest „concept de multiplicare fără responsabilitate, fără povară”. Asta e în primele trei sigilii.

⁵ Începe mai întâi în minte; apoi sunt activați hormonii sexuali.

⁶ Ramtha, *A Master's Reflection on the History of Humanity* [Reflecțiile unui maestru despre istoria omenirii, n.t.], Partea I, *Civilizația umană, origini și evoluție* (Yelm: JZK Publishing, diviziune a JZK Inc., 2001) pp. 122-136.

Trei iubiri din șapte: Senzualitatea, suferința și puterea manipulative

Să te iubești pe tine. Ei bine, credeți că știți definiția pentru cine sunteți voi, dar nu cunoașteți mișcătorul verb al iubirii. Ce înseamnă asta? Ei bine, sunt șapte pași către acest cuvânt, pe care le-am manifestat într-un grad modic. Eu am făcut-o, iar voi sunteți în curs de a o face.

Piramida este făcută din șapte niveluri, șapte corpuri, șapte conștiințe, șapte câmpuri de conștiință a vieții.³

Iar până acum, ați coborât pe scară, dar încă n-ați urcat înapoi. Ei, și acum, despre a te iubi pe tine însuși. Bun. Câtor oameni le-ați spus: „Te iubesc“, le-ați făcut lucruri și v-ați gândit la ei? Câtor oameni le-ați spus aceste cuvinte, dar vouă înșivă nu vi le-ați spus niciodată?

Deci, în primul sigiliu⁴, câtor bărbați și femei le-ați spus că îi iubiți pentru că pofteați și pentru că erați animalul de pradă? Folosiți acest cuvânt magic pentru a face pe cineva să fie sedus de voi, să își abandoneze sinele profund, intim pentru a vă da vouă – asta căutați voi – minte, suflet și corp. Accentul era pe minte, pe programare și pe ceea ce avea să urmeze – corpul. „Te iubesc.“ Câți dintre voi le-ați spus oamenilor din viața voastră că îi iubiți, pentru că erați aprinși de un impuls sexual? Ridicați mâinile. Priviți în jur. Priviți în jur, doar ca să știți că nu sunteți singurii, bine? Un impuls imediat, acesta e lucrul pe care îl scoateți. O să scoateți orice, dacă operați din primul sigiliu. O să scoateți orice.

Legenda cea mai mare dintre toate este iubirea; este cea mai măreață și mai magică poțiune care există. O să o scoateți la lumină și să îi spuneți acestel persoane că sunteți îndrăgostiți de ea, doar ca să puteți să vă împrăștiati sămânța sau să aveți orgasm sau să vă faceți de cap cu ea. Câți dintre voi sunteți de acord cu asta? Ridicați mâinile.

³ A se vedea Fig. B: Șapte niveluri de conștiință și energie.

⁴ Sigiliile sunt centri energetici foarte puternici, conectați la glandele și organele importante din corp, care facilitează șapte niveluri majore și distincte de conștiință. Primele trei sigilii sunt centrii implicați de obicei în toate complexitățile dramei omenești. Primul sigiliu se manifestă ca sexualitate; al doilea sigiliu – ca suferință și durere, iar al treilea, ca putere și manipulare. A se vedea Fig. A: Cele șapte sigilii.

Dar amintiți-vă ce v-am predat despre cum au ajuns aici Tyrannosaurus Rex, struțul, calul, bizonul, tigrul, leul, elanul, peștele: prin Dumnezeii care le-au creat. Iar Dumnezeii care le-au creat au suflat viață în ele. Și ce era viața? Energie a primelor trei sigilii – energie a primelor trei sigilii. De aceea se numește instinctul animalic.

Ei bine, singura iubire în lumea animalică – în afară de acele animale care sunt monogame – singura iubire în lumea animalelor sunt mamele care dau naștere urmașilor lor și îi țin și îi cresc până ce sunt suficient de mari, încât să se apere singuri. Atât. Atât. Deci, sexul nu înseamnă iubire. Sexul este un instinct animalic, un instinct uman elementar, la fel cum el este elementar și în natură. Este elementar la bacterii. Este elementar la viruși. Știți ceva, data viitoare când vă pregătiți să trimiteți o felicitare, trimiteți-o bătrânului vostru virus. Mă gândeam și eu așa.

Ei bine, vreau să vă întreb ceva – și așa o să fie clar ce vreau să spun. Haideți, oameni buni. Deci, sunteți încă atât de pasionat de îndrăgostiți de acei oameni, pe cât ați spus că sunteți? Ridicați mâna dacă nu. Așa să fie. De ce? De ce ați spus că-i iubiți? Pentru că asta e poziunea magică, nu-i așa?

Una din marile învățături pe care obișnuiam să le predau – obișnuiam – se numește „iubește-te pe tine întru viață”, să te iubești pe tine însuși întru viață. Ei bine, iubirea nu e doar un cuvânt de șase litere. Poate că vă sună dubios, dar iubirea nu se naște în primul sigiliu. Câți dintre voi nu v-ați folosit bolile, oboseala corpului, durerile ca să obțineți afecțiune de la alții? Ei bine, de ce ați făcut asta? Am pus o întrebare – de ce ați făcut asta? De ce ați creat această dispoziție, doar ca să căpătați atenție? De ce? Hei, pot să răspund eu? Ați făcut-o pentru că primul sigiliu se epuizase deja, iar voi treceați în cel de-al doilea sigiliu. Vă sună cunoscut?

Bun, câți dintre voi, din nou, ați creat boală ca să obțineți atenția pe care iubirea sexuală nu v-o mai aducea sau pe care nu o mai căpătați? Sunt mai mulți printre voi, dar deocamdată, acesta e adevărul.

Uitați-vă la mine, minunații mei oameni. Ce căutați? Iubire, destulă încât să te îmbolnăvești de ea – și uneori chiar să faci asta ca să îți testezi partenerul, pentru ca prin durere și suferință, acea atenție să vină la tine, dar nu ar trebui să vină prin primul sigiliu, ci să vină doar

prin propriul tău simț de respect de sine, prin propria ta nevoie de a găsi respect în tine însuși, prin propria ta nevoie de a afla suficient de mult că ești mai mare decât corpul tău sexual. Câți dintre voi știți acum că ați creat acea epuizare? Epuizare. E adevărat. Oh, dragă, mai ai drum lung până să înțelegi conștiința omenească. Motivul pentru care vreau să faceți asta este pentru că vindecarea stă în scoaterea la lumină a adevărului. Vindecarea stă în prezentarea adevărului.

Ei bine, dacă sunteți dispuși să vă îmbolnăviți, dacă sunteți dispuși să vă simțiți rău, dacă sunteți dispuși să faceți asta numai ca să vă transferați energia din organele sexuale în altă parte a corpului, ca să vedeți dacă puteți să obțineți ceva atenție pentru el, măcar asta e evoluție. Asta înseamnă că există un mare filon-sursă. Asta înseamnă că există materie primă. Asta înseamnă că există o sacralitate pe care o căutați – o căutați – pentru că cei care spun altora că îi iubesc, „Întinde-te, cred că te iubești” sau – Nu, am uitat cum era. O să-mi amintesc eu. Dar o viață măreață nu se face din partide minunate de sex, pentru că sexul se ofilește. El se ofilește. Când realismul și smalțul din ochi începe să se clarifice și vedem ce am făcut, nu mai suntem chiar așa de atrași de această minciună.

Dar acum, să revenim la Sfântul Graal. După ce alergăm noi toți? După iubire. După ce alergăm cu toții? De ce ne-am îmbolnăvi singuri? Ca să primim o atenție cel puțin egală în viața noastră normală, dinafara dormitorului, o să ne îmbolnăvim, ca să ne incapacităm, dar să obținem aceeași atingere omenească, aceeași afecțiune și cuvintele de cocoloșeală – doar ca să vedem dacă putem să o facem. Oamenii se îmbolnăvesc pentru că s-au săturat să fie părți ale corpului și să se gândească și să se mintă că asta e iubire adevărată. Spălare pe creier. O să o faceți, în mod absolut, doar ca să vedeți dacă voi sunteți mai măreți sau ei sunt mai măreți decât primul sigiliu cu care i-ați magnetizat și i-ați atras către voi. Câți dintre voi înțelegeți? Așa să fie.

Acum, vedem semințele de început ale bolii. Vedem semințele de început ale nebuniei. Vedem semințele de început ale sfârșitului vieții, pentru că, după ce minciuna a fost dezvăluită, nu vrem să o înfruntăm, așa că ne creăm accidente, creăm boală, creăm întâmplări, creăm probleme, ca să facem ca atenția să vină la noi, pentru că nu e vorba de ceea ce ni s-a făcut la nivel sexual sau de ceea ce am făcut; e vorba de

speranța iubirii, iar pe noi iubirea ne interesează. Acum, suntem în al doilea sigiliu – cu siguranță că vom crea aceste lucruri în al doilea sigiliu, boală și durere, nefericire, în căutarea cuiva care o să înțeleagă; iar nevoia noastră e atât de mare, încât vocea noastră va deveni mai puternică, acoperind-o pe cea a oamenilor sănătoși.

Dacă primul sigiliu este seducție – ejacularea bărbatului, orgasmul femeii – atunci femeile care încă mai trăiesc pentru acel orgasm sexual pe care li-l aduce bărbatul încă se mai luptă cu supraponderabilitatea. Încă se mai luptă cu vârsta. Se luptă cu totul, ca să-și mențină corpul, să arate așa cum arăta atunci când s-au culcat prima oară cu bărbatul acela care i-a spus că o iubește. Nici măcar – nici măcar – nu aude nimic altceva. Trebuie doar să păstreze același moment. Adevărul este că sexul cu o singură femeie, sexul cu un singur bărbat, dacă asta e tot ce cauți, devine plictisitor și apoi ajungem la adulter, pentru că, dacă asta e baza unirii, atunci e și motivul pentru adulter și chiar motivul neîncrederii. Atunci ne deplasăm și ducem aceeași energie în al doilea sigiliu. Iar ceea ce începem să facem acum sunt toate lucrurile pentru care ați ridicat mâna: boală. Toate bolile se întâmplă în conștiința celui de-al doilea sigiliu. Toate accidentele se întâmplă în conștiința celui de-al doilea sigiliu. Orice epuizare a funcțiilor corporale are loc în conștiința celui de-al doilea sigiliu. Tot ce e boală – dați-mi voie să mai subliniez o dată – are loc în conștiința celui de-al doilea sigiliu. Bătrânețea are loc în conștiința celui de-al doilea sigiliu.

Ei bine, acum, că ați fost așa de binevoitori și ați ridicat mâna la punctele de adevăr, dați-mi voie să vă spun ceva: n-o să găsiți niciodată Sfântul Graal în sex. Niciodată n-o să găsiți Sfântul Graal în boală și în nenoroc. N-o să găsiți niciodată Sfântul Graal în puterea ranchiunei, în puterea vinovăției, în puterea faptului că ceea ce ați spus prima dată: „te iubesc”, acum s-a metamorfozat în „târfa aia” – să nu fiți îngroziți; voi ați gândit lucrurile astea; vă rog frumos – iar acum, în al treilea sigiliu, s-a transformat în „Ticălos manipulator ce ești. Mi-ai spus că mă iubești. Te-am crezut. Ți-am dat corpul meu. Ți-am dat cele mai bune zile din viața mea. Iar tu te-ai culcat cu cea mai bună prietenă a mea.” Cred că următoarea întrebare pe care ar trebui să v-o puneți este, de ce era aceasta prietena voastră? Ar trebui să ne alegem prietenii cu înțelepciune. Hei, ce, am fost prea descriptiv pentru voi, prea descriptiv?

Când ajunge la al treilea sigiliu, iubirea care a avut loc în primul sigiliu se traduce în sprijin pentru copil, sprijinul partenerului, în facturi. Vorbesc despre momentele când cursa hormonilor s-a oprit, iar acum mintea voastră face rotocoale de fantezii. Nu mai faceți dragoste cu bărbatul sau cu femeia de lângă voi; faceți dragoste cu altcineva, sau îi priviți făcând dragoste cu altcineva, pentru că, dacă v-ați gândi că face dragoste cu voi, n-ați mai avea niciun sentiment din actul acesta. Știți de ce există fantezii sexuale și de ce ele au devenit un factor al naturaleții, în această societate? Pentru că e un indiciu că, dacă te-ai gândi la persoana cu care faci dragoste, nu ai avea cel mai mare orgasm pe care îl ai. Și asta nu se aplică tuturor, ci se aplică acelui concept de oameni cărora le-ați spus că-i iubiți, și „Întinde-te, cred că te iubești” sau – mă rog, tot nu-mi iese. Ei bine... Am învățat destul în acest plan. Deci, dacă trebuie să aveți fantezii despre partenerul vostru sexual, de ce nu îi priviți în ochi și nu le spuneți: „Știi ceva? Nu fac dragoste cu tine azi. Fac dragoste cu cutare – și – cutare” sau cu un lucru; dacă ați face asta, atunci asta v-ar porni pe calea iubirii.

Când sexul nu mai înseamnă a face dragoste

Deci, înțelegem că iubirea sexuală – iubirea sexuală – primele câteva dați este o implicare totală cu cealaltă ființă; totală. Asta se numește iubire sexuală, implicare totală; fără fantezii, doar implicare totală. Asta e iubire sexuală. Dacă sunteți perversi și aveți fantezii – ei bine, voi sunteți cei care v-ați mulțumit cu mai puțin. Am mai fost acolo, am mai făcut asta. Asta e iubire sexuală – când dorești pe cineva atât de mult, încât nu mai poți să aștepti să ajungi la pat. Iar când ajungeți la pat, mintea voastră e înnebunită de acea persoană, pentru că toate fanteziile voastre – ea a fost fanteziile voastre – persoana aceea v-a ocupat gândurile; ea v-a ocupat emoțiile. Și în sfârșit, ajungeți în pat și se întâmplă și e fabulos, așa că o mai faceți o dată și încă o dată. Și ce se întâmplă în ziua în care mintea începe să rățăcească un pic? Ce se întâmplă atunci? Nu mai există iubire sexuală; există comoditate. Da? Câți dintre voi sunteți de acord? Comoditate.

Ei bine, câți dintre voi înțelegeți, până acum? Vă întreb câți dintre voi înțelegeți iubirea sexuală și când pleacă iubirea sexuală, când iubirea

părăsește sexualitatea și devine un obicei, în care substituim oamenii, locuri, lucruri, momente și întâmplări? Ridicați mâna. Încă o dată, vă rog. Știu că ați ezitat puțin, la asta, dar vă mulțumesc pentru sinceritate. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Știți de ce? Pentru că întotdeauna ar trebui să cunoaștem intenția din spatele acțiunilor noastre – întotdeauna. Bun. Câți dintre voi ați învățat ceva până acum?

Ei bine, și dacă v-ați căsătorit cu o persoană pentru că sunteți îndrăgostiți sexual de ea? Câți dintre voi v-ați căsătorit cu o persoană pentru că erați îndrăgostiți sexual de ea? Bun. Pentru o vreme, persoana a răspuns primului nivel de așteptări, dar nu și restului de niveluri, nu?

Iar acum, revenim la misterul momentului trecător de iubire în sexualitate. Nu mai mâncați. Întotdeauna mâncați atunci când sunteți nervoși. Opriti-vă; dați aia la o parte. Eu nu sunt un program la televizor – și vorbesc cu voi. Așa să fie. Bun.

Și acum, ajungem la al doilea sigiliu. Să vă spun ceva. Poate că e greu de crezut, dar practic, oamenii au fantezii despre moarte și despre boală, ca să capete atenția neabătută a altora – și fantezia aceea este foarte puternică. Fie că voi credeți sau nu – credeți sau nu, voi, bărbați virili și femei – credeți sau nu, oamenii aceștia sunt cu un nivel deasupra voastră, în al doilea sigiliu. Știu că e greu, dar dacă persoana pe care o iubiți se îmbolnăvește, atunci ar trebui să începeți: „Uh-oh, lugu-lugu, lugu-lugu-lu.” Asta înseamnă că persoana iubită – persoana iubită – caută o împlinire mai mare, un orgasm mai mare. Orgasmul mai mare al iubitului este boala în cel de-al doilea sigiliu.

Hei, tuturor vă place sexul, dar gândiți-vă la fiorul puternic de adrenalină pe care îl simțiți atunci când persoana pe care o iubiți are grijă de voi și vă cocolește și vă îngrijește – sau asta ați vrea să facă ea. E un orgasm mai mare decât sexul.

Și acest mic toast este pentru voi toți, care acum înțelegeți – ascultați – care acum înțelegeți sănătatea în decădere, bolile psihosomatice, obezitatea – care este antiteza obezității? – slăbiciunea, înfometarea. Toate astea sunt schimbări fizice, dar schimbările fizice au loc numai datorită atitudinii.

Deci, acum vreau să fac un toast pentru faptul că înțelegem motivul pentru care ne-am îmbolnăvit. „Noi”, nu știu de ce spun mereu asta și de ce mă aud ca și cum aș fi un profesor la școala de duminică; nu sunt profesor la școala de duminică, vă rog frumos. Motivul pentru care v-ați îmbolnăvit, motivul pentru care ați avut accidente, motivul pentru care tânjiți după atenție este pentru că acesta este următorul orgasm, în alinierea celor șapte sigilii, celor șapte trepte, pentru a dovedi iubirea cea adevărată.

Câți dintre voi ați avut fantezii despre cum vă lovește o mașină sau cum vă înecați sau cum sunteți uciși sau contractați o boală catastrofală și muriți, astfel ca partenerul cu care ați făcut sex, cumva, să se îndrăgostească de voi mai profund, cu prețul propriei voastre vieți? Câți dintre voi le-ați avut pe astea? Ridicați mâna. Întoarceți-vă. Priviți în jur. Priviți la vecinii voștri. Priviți în jur. Haideți. Priviți în jur. Vreau să știți că nu sunteți singurii. Priviți. Priviți. Priviți în jur. Vă rog, priviți în jur. Să nu vă simțiți singuri în toată asta, pentru că dacă o faceți, o să credeți că e ceva special – și nu e.

Câți dintre voi, de la acele zile de fantezii, ați ajuns acum la un stadiu complet dezvoltat al bolii? Ridicați-vă în picioare. V-am rugat să vă ridicați, pentru că viitorul vostru se ridică în picioare. I-am rugat pe cei care, de la acele fantezii, au dezvoltat acum o boală completă. Priviți ce produce nevoia de iubire din al doilea sigiliu în viața omenească. Priviți la acești oameni. Vă rog, priviți. Nu e imaginația lui Fig Newton, nu e imaginația nimănui. Întoarceți-vă. Priviți-i. Acum, ei sunt cei care vor vindecări miraculoase. Hei, nu se referă la viața ta? Ei bine, știți, de când o să plec și până mă veți vedea din nou o să fie un spațiu în timp – și poate că și voi o să vă alăturați acestor rânduri. Deci vreau să priviți, ca niște santinele tăcute, la toți colegii voștri studenți de aici – și vreau să vedeți ce a creat pentru ei nevoia de iubire, negăsită în viața lor.

Știți de ce sunt ei așa? Pentru că fiecare dintre voi, în dreptul vostru deplin, le-ați spus oamenilor că îi iubiți numai ca să puteți să obțineți de la ei bani sau ca să obțineți adăpost. Ați făcut asta. Aceștia sunt cei care au mers la nivelul următor și care au contractat boala. Nu toți; unii dintre ei s-au ridicat pentru că o simt că o să vină. Dar eu vorbesc despre boală adevărată aici.

Oamenii aceștia au nevoie de o cantitate extraordinară de atenție, extraordinară. Ei au nevoie să fie iubiți în cele mai fanatice condiții pe care și le-au creat în viață. E posibil acest lucru? Pentru că, vedeți voi, dacă ei au creat asta și i-au pierdut pe oamenii cei mai de preț din viața lor, iar acum sunt blocați în fantezia lor – mă ascultați? – ei bine, acum ei caută iubirea la capătul unei fantezii manifestate. Ei bine, nu pot să explic îndeajuns care este impactul acestui lucru. Rămâneți în picioare.

Deci, vreau să vă întreb ceva: deci, voi toți, suflați bătrâne și fără boală, care stați jos, cum credeți că ați murit în viața voastră anterioară? Tăcere. Acum sunteți tineri, da, și fără boală. Ați murit vreodată? Dar nu puteți nici să vă imaginați asta acum, pentru că sunteți așa de plini de vitalitate și nu vă dor oasele, nu vă dor mușchii. Adică, vă simțiți chiar proaspeți. Așa s-a întâmplat și cu toți acești oameni. Așa s-a întâmplat cu fiecare dintre ei. Hei, credeți că lipsa voastră n-o să vă ajungă din urmă? Oh, sigur că o să vă ajungă din urmă. Știți cum de știu asta? Pentru că ați murit în viața voastră anterioară; apoi v-ați născut în viața asta. Dacă aveți o zi de naștere, atunci știm că sunteți reîncarnați. Așa să fie.

Priviți-i. Aceștia sunt oamenii care au folosit fantezia pentru a căpăta atenție, prin diminuarea propriei lor sănătăți. Și câți dintre voi ați făcut asta? Ridicați mâinile. Voi urmați. Așa să fie. Puteți să stați jos.

*Pentru apa vieții,
claritatea adevărului
și înțelegerea iubirii.
Așa să fie.*

Deci, iubirea a fost folosită pentru a vă colecta trofee sexuale. Iubirea a fost folosită atunci când sexul, atunci când voi, ca ființe spirituale, ați început să vă întrebați dacă sunteți buni doar pentru sex. Dacă tot timpul puneți asta pe corpul vostru, de ce o puneți pe corpul vostru? De ce slăbeați? De ce mâncați prea mult? De ce? Pentru că accentul era pe orgasmul sexual.

Lei și vulturii – Lecții din împărăția animalelor

Fiecare animal și fiecare bacterie face sex. Deci, e ceva natural? Absolut. Nu e ceva rău; nu e niciodată ceva rău. Dar ați venit la o școală spirituală. Ați venit la o școală, ca să fiți mai măreți decât oamenii obișnuiți de pe stradă. De aceea v-ați investit timpul și banii și o parte din viața voastră ca să studiați aici. Acum, am să vă spun că tot ce se face în afara acestor ziduri este adevărul? Bineînțeles că asta o să vă spun, pentru că este adevărul; este adevărul lor. Dar voi ați venit aici și ați spus: „Eu știu că oamenii cred asta, dar nu sunt mulțumit. Am făcut aceste lucruri. Le-am spus oamenilor că îi iubesc, apoi am râs de mine sau m-am îndoit și m-am simțit prost din cauza asta. Dar nu puteam să mă abțin, pentru că tânjeam sexual după acea persoană. Prin ea îmi primeam satisfacția.” Îmi primeam satisfacția; pot să spun ceva mai ostentativ decât asta? Îmi primeam satisfacția. „Eu am vrut să fac sex cu ea, dar nu puteam să trăiesc cu ea și nici ea să trăiască cu mine.” Desigur, asta e natural. Întotdeauna a fost natural. Niciodată n-am fost făcuți nenaturali. Acesta e adevărul.

Nu suntem oameni răi pentru că facem sex. Asta nu ne face oameni răi, dar ne face nedemni de încredere și animalici și lipsiți de priorități, la fel cum este împărăția animalelor. Cu alte cuvinte, asta înseamnă că creaturile se împerechează; cerbul acela mareț se împerechează cu mai multe câprioare. Câprioarele acelea nu spun: „Să nu te împerechezi cu nimeni altcineva, decât cu mine.” Cu toatele fac mânji cu armăsarii grupului. Dar când s-a încheiat sezonul împerecherii, toate câprioarele stau împreună și își cresc împreună puii. Este un grup select. Și toți bărbătușii pleacă și trăiesc cu „bărbații”. Și în viața voastră există indicii în acest sens. E ceva foarte animalic.

Deci, voi negați și spuneți: „Păi bine, Ramtha, dacă acesta e adevărul și e natural, atunci căsătoria nu e naturală.” Aveți dreptate; așa este. Aveți dreptate. Aveți dreptate. Există specii în împărăția animalelor care se împerechează pentru toată viața? Da, da. Este asta ceva natural? Da.

Ce facem cu un mare vultur – un mare răpitor, cu aripi mari și masive – care își găsește iubita și face dragoste cu iubita lui și o aduce în apropierea unui râu, ca să poată să o hrănească și să o iubească și

să își construiască un cuib cu ea și să facă dragoste, ei doi? Știți de ce fac ei dragoste, în comparație cu cerbul și cu căprioara? Pentru că cerbul face doar dragoste sexuală cu căprioara, dar nu o iubește. Cerbul acela n-o să apere căprioara, în afara sezonului, de niciun fel de răpitor. N-o să-i salveze viața și n-o să salveze viața copiilor lui. Un leu și o leoaică: leul face parte dintr-o haită. Și cei mai mari vânători de pe fața Pământului nu sunt bărbații, ci femeile. Ele sunt cei mai mari, cei mai violenți, cei mai răi, cel mai deștepti vânători care există. Un leu își crește o haită de leoaice; le crește alunci când ele sunt în călduri. Iar când ele aduc o pradă, el e primul care participă la masă. Vreți să-l mai numiți și în continuare regele animalelor? Cred că ar trebui să le numiți pe concubinele lui reginele animalelor. Și dacă vine vreo femeie – ei bine, acesta este sindromul tatălui vitreg – dacă vine vreo femeie în haita lui cu copii din altă descendență, el îi omoară. Și câți copii au fost maltratați de tați vitregi? Ridicați mâna. Ridicați mâna. Câți dintre voi ați trăit cu tați vitregi și ați fost maltratați psihologic sau fizic de aceștia? Ridicați mâna. Asta se numește lumea animalelor. Iar primul obiect este că îi omoară sau îi calcă și îi separă de mama lor. Și rămâne cu ea atâta timp cât ea e în călduri, dar în clipa în care nu mai e în călduri, după aceea se duce la altcineva.

Ei bine, în lumea animalelor, au învățat să se ajusteze. Se întorc la surori, la cele mai bune prietene și surorile stau împreună. Iar bărbații bătrâni, aceștia stau împreună, atâta timp cât nu trebuie să se lupte pentru vreo femeie. Dar leii din aceeași haită, un leu mascul se va lupta cu un alt leu mascul pentru o femeie? Absolut. Și de ce? De ce? Pentru că ea este în călduri și îi va purta urmașii. El nu poate să tolereze urmașii ei de la alt leu. O să-l omoare pe acela. Asta se numește gelozie absolută și locul în haită. Asta este umilirea haitei în aroganță. Nimeni n-o să-l iubească vreodată mai mult pe copiii tăi, decât tu însuși.

Știți cum își marchează un leu teritoriul? Se pișă peste tot. Dar leoaicele nu fac asta. Nu vi se pare interesant? Bărbații urmează același stil; la fel și femeile. Ei bine, asta e natura animalului.

Dar marele vultur și unele turturele și alte păsări mai mici, ele își găsesc o pereche și se împerechează pentru toată viața și, odată ce au găsit acea ființă – și aici, știți acest lucru despre vulturi, pentru că în

vremea năpastei aceleia de DDT⁷ acei vulturi măreți, femele și masculi – care se hrăneau cu creaturi mai mici, care mâncau fructe, legume și grăunțe stropite cu DDT – că nu le-au ieșit pul din niciun ou, așa că an după an, n-au putut să albească pul. Și acum, oare masculul a părăsit femela pentru că a crezut că e vina ei, că nu voia să albească pul? Niciodată. Iar azi, în zilele noastre, asta e înțelepciunea vulturului, asta e înțelepciunea unor turturele, asta e înțelepciunea unor păsări: nu a tuturor – doar a câtorva. Și pe aceste „câteva” ar trebui să le luăm și să le plasăm în punctul cel mai înalt al ordinului lor genetic. Aceste păsări se împerechează pentru toată viața. Dacă ucideți masculul, femela n-o să se împerecheze niciodată cu un alt mascul, niciodată. Dacă ucideți femela, masculul, despre care toată lumea știe că e condus de ceea ce e între coastele lui, masculul acela n-o să se împerecheze niciodată cu altă pasăre.

Și acum, vreau să vă întreb ceva: deci, ca ființe omenești, ne aflăm în ordinul animalelor, sau ne găsim în ordinul oamenilor? Și putem să căutăm, în împărăția animalelor și să găsim iubire adevărată, totalitate și încredere, sau demitrem partea animalică din noi, spunând că toate animalele sunt la fel?

Până și în împărăția animalelor există iubire. Iar iubirea despre care vorbesc este o iubire care rezonază în șapte sigilii; și o să învățăm despre asta, că până și vulturii cunosc iubirea absolut profundă, pasională; ei cunosc încrederea absolută, dependența absolută și știu că perechea lor e de neînlocuit. Și cu cât sunteți voi mai măreți decât vulturii? Nu prea măreți, cred. Nu prea măreți deloc, cred, pentru că vulturii masculi tot își iubeau femeile atunci când coaja oului lor era prea subțire și nu putea să le susțină puii. Deci, avem sindromul clasic a două ființe care nu sunt capabile să producă pui vii, dar care rămân împreună. Nu e ceva neobișnuit să vezi un vultur mascul zburând și fiind singur – și cu toții sunt singuratici. El nu aleargă. El este o ființă a naturii care și-a găsit deplinătatea, iar în deplinătatea lui, nu are nevoie și nici nu are îndemnul măcar să facă pui la fiecare început de primăvară; nici măcar nu mai are nevoie Imperioasă de a face pui.

⁷ Insecticid chimic utilizat pentru agricultură. A fost interzis în SUA din 1973. (n.t.)

Mulți dintre voi n-ați ieșit niciodată din propria voastră sufragerie sau de la masa voastră de mâncare, dar dacă v-ați aventura și ați observa natura, așa cum am făcut eu și cum au făcut câțiva dintre voi, aici, în acest public, veți afla că cel mai mare dintre sexe, în natură, este femela, pentru că susținerea celor mici e pe umerii ei. Acesta este cel mai mare dintre sexe. Știu că vouă, bărbaților nu vă place asta, dar dați-mi voie să vă spun ceva: numiți-mi toate creaturile din natură care, după copulație, sunt lăsate cu responsabilitatea de a li sprijini pe cei mici. Și acum veți înțelege cât sunt de puternice femeile și cât de puternic este genul femeiesc. Există și excepții. Energia feminină dintr-un bărbat nu este ca să-i facă un vagin. Energia feminină dintr-un bărbat este tăria de a-și duce mai departe responsabilitatea, lucru pe care majoritatea bărbaților nu sunt obișnuiți să îl facă. Acesta este un adevăr.

Ei bine, animalele migratoare cunosc iubirea? Da, au iubire sexuală. Bun, puritanii dintre voi o să numească asta comportament umanist sau animalic, sau comportament de animal, ca fiind pur și simplu sezonul în care are loc propagarea speciei. Dar practic, atunci când hormonii gonesc prin orice creatură, inclusiv prin voi, vă veți da jos pantalonii în fața oricui care vă spune că sunteți speciali. Iar pentru o căprioară cu un cerb mareț și chipeș, ea e regina zilei, timp de vreo trei zile; iar pentru leoaică, ea e regina vreme de vreo zece zile. Pentru o cățea, ea e regină atâta timp cât e în călduri. Și asta nu e la fel ca și în viața voastră? Că, atâta timp cât ați fost în călduri, totul a mers bine, totul era special, voi erați unici, erați singurii. Voi – voi, voi, voi; caut cuvântul următor, voi, voi – voi v-ați împreunat în multe ocazii, apoi, temperatura a început să scadă și a urmat o luptă. E adevărat. Bărbații care rătăcesc sunt animale. Femeile care aleargă de la unul la altul caută cerbul cel mare, în ciclul de călduri de trei zile, de patru zile, de șapte zile, de paisprezece zile. Iar după aceea, sunt furioase pe bărbații lor, că aceștia merg de la una la alta. Ei bine, la naiba, s-au căsătorit cu un animal. Sau culcat cu un animal. La ce te aștepți?

Și apoi, mai există și acele creaturi mărețe, speciale. Motivul pentru care spun asta – hei, știu că voi credeți că sunteți cea mai mare inteligență de pe fața Pământului. Nimeni nu vă înțelege, nici măcar un fluture. Da, sigur. Vedeți voi, eu nu trebuie să vă învăț aceste lucruri. Tot ce aveți de făcut este să studiați natura – și veți descoperi că există cu

siguranță iubire în împărăția animalelor; o iubire atât de pasională, încât – imaginați-vă asta: un mare răpitor. Și apropo, acesta se întâmplă să fie unul dintre cei doi răpitori care fac asta; cei mai mulți dintre răpitori nu fac așa. Dar marele vultur este și el – el și cu ea nu sunt pur și simplu niște animale carnivore sunt omnivore, dar nimeni nu îi vede vreodată culegând mere și frunze ca să-și hrănească pull.

Deci, cum explici ce înseamnă un vultur mascul urlaș, care își vede soția împușcată sau sfârșind în firele de electricitate, iar el își petrece restul vieții solitar? El are ceva minunat, ceva minunat. Se numește iubire. Cuplul acela în care s-au pierdut unul pe altul era așa de complet în acel parteneriat, încât acel parteneriat nu poate fi înlocuit. Asta căutați și voi. Voi căutați femeia perfectă și bărbatul perfect care, în viața voastră, să fie de neînlocuit.

CAPITOLUL 2

Cum faci dragoste cu o femeie?

Un amestec de tărie încăpățănată și de compasiune

Seara de azi este dedicată, pur și simplu, pentru ceea ce numim genul feminin, în a înțelege, în toți acești ani de când suntem împreună, că bărbații și femeile sunt numai ceea ce se numește vehiculul mecanic pentru un Dumnezeu care nu e nici una, nici alta.

Ei bine, ce ați văzut în lumină^s înainte să vă întoarceți aici? Ați văzut ceea ce se numește un gen, străduindu-se să combine ceea ce se numește compasiune și iubire cu tăria. Dar tăria a fost întotdeauna ceea ce se numește premisa pentru bărbat, pentru că bărbatul era mereu cel care ieșea și se lupta pentru onoarea familiei, care mergea și se lupta cu animalele sălbatice a ceea ce se numește pădure, ca să aducă acasă de mâncare. Deci, practic, bărbatul a reprezentat întotdeauna, în fiecare societate, tăria unității familiei.

Dar dacă luăm în considerare tăria de care are nevoie o femeie, pentru ea, din rodul pântecelui ei, să aducă o nouă viață prin durerile nașterii,

^s Lumina sau recapitularea vieții după moarte. (n.t.)

atunci vorbim despre o durere pe care puțini bărbați au experimentat-o vreodată. Ei bine, și când multe entități spun că sunt mai multe femei decât bărbați atrași de o nouă mișcare, este adevăr în asta, pentru că femeile întotdeauna au deținut partea de tărâie, dar din nefericire, niciodată nu li s-a dat ceea ce se numește permisiunea de a o numi tărâie, pentru că tărâia, cum ar fi, de a aduce copii pe lume nu a putut niciodată să fie măsurată în lumea masculină. Lumea masculină măsoară tărâia numai prin a se trezi în fiecare dimineață și a munci pe câmp, ca să aducă acasă mâncarea cu care să își hrănească familia.

Dar bărbatul nu a înțeles niciodată grija femeii, anxietatea și teama ei, precum și încăpățânata tărâie de a aduce pe lume copii. Și într-un fel, ele sunt mai aproape de Dumnezeu, pentru că ele știu ce înseamnă să mergi înăuntru și să te lărgești și să dai din tine ceea ce se numește o nouă formă de viață. Femeile au fost întotdeauna considerate Zeița supremă, pentru că ele au fost cele care, în cele din urmă, într-un mod foarte practic, s-au întors către interior și au conceput și apoi au scos la lumină ceea ce se numește rodul pântecului. Câți dintre voi înțelegeți? Și astfel, pătrundem ceea ce se numește înțelegerea naturii, că natura este ceea ce se numește genul feminin, deoarece natura dă viață și ia viață. Femeia este cea care poartă răspunderea unei noi vieți. Și din trupul ei – trupul ei este vlăguit de forța sa vitală pentru a da ceea ce se numește viață noului copil, care va veni într-o lume liberă.

Deci astă-seară înțelegem femininul din punctul de vedere al Observatorului. Și din punctul de vedere al femininului, ca și Observatorul care înțelege ambele părți ale spectrului polarizat, începem să vedem cum Observatorul a stabilit ca nu în bucuria poftei, ci în nevoia poftei să reconcilieze ceea ce se numește experiența individuală la o femeie.

Atunci, vedem că puterea femeii – fragilă, mult mai blândă, mult mai „acvatică”, mult mai frumoasă decât trăsăturile unui bărbat – am văzut că trupurile lor sunt moi. Am văzut că trupurile lor au putut să facă ceea ce se numește să producă și să poarte un copil, să primească sămânța unui bărbat și să poată să se lărgească, pentru a sprijini un copil, apoi să albească ceea ce se numește moliciunea pufoasă a pielii în care să se cuibărească o nouă formă de viață, ca și cum ar fi cuibărită la sânul lui însuși Dumnezeu.

Vedem atunci cum a putut Observatorul să își aleagă ca într-o viață să fie femeie, pentru că într-o femeie vedem moliciune, dar în același timp și tărâie. Vedem frumusețe, dar și suveranitate. Vedem ceea ce se numește creativitate chiar din pânțele, vedem ceea ce se numește Vidul care se recrează pe sine.

Și acum, de ce l-a fost întotdeauna bărbatului frică de femeie? Pentru că femeia nu a fost niciodată guvernată de locurile de care a fost guvernat bărbatul în primul său sigiliu, căci femeia a fost guvernată în mod natural dintr-o ordine superioară, iar ordinea superioară e supraviețuirea. Pe când bărbatul, care nu poate să suporte căldura sămânței sale care se formează, trebuie să își facă de cap, femeia își dă capul numai pentru că vede asta, în viziunea neprevăzută a supraviețuirii înseși. Iar femeia se va da nu din pasiune, ci din supraviețuire, pe când bărbatul – la el, rădăcina supremă a pasiunii este pasiunea. Câți dintre voi înțelegeți? Așa să fie.

Deci, dacă femeile lucrează dintr-un punct superior în sigiliu, asta înseamnă că locul lor de putere a fost întotdeauna cel de-al treilea sigiliu, că puteau să controleze durerea și sexualitatea ca fiind ceea ce le era recomandat, pentru supraviețuirea lor. Bărbații n-au putut niciodată să-și controleze primul sigiliu în supraviețuire. N-au putut niciodată. Asta a fost întotdeauna pacostea oricărui bărbat. Călcăiul lui Achile al fiecărui bărbat. Un bărbat care era slab în primul sigiliu putea întotdeauna să fie cucerit. Cunoșteam asta, în vremea mea. Nu înțelegeți că puteam să trimit pe cea mai mare hetaera la ceea ce se numește dușmanul meu cel mai mare și întotdeauna să-l prind slab, iar dușmanul care nu era slab la asta era un dușman cu care să merite să lupt? Înțelegeți asta? Eu știam asta, ca bărbat.

Pe de altă parte, femeile au un avans la evoluție. Bărbații sunt creați ca să-și verse sămânța în fiecare clipă a zilei, căci se umple la loc. Femeile au doar un ciclu pe lună, în care sunt numai ceea ce se numește pasiune, iar acea pasiune este cea mai măreață atunci când li se permite ciclul lor reproductiv. În orice alt moment, pasiunea lor este seducție, iar seducția lor este puterea lor. Câți dintre voi înțelegeți?

Vreau să vă opriți o clipă și să vă uitați la asta. Uitați câte femei am în jurul meu. Chiar și cei mai virili dintre bărbații voștri și cei mai seducători dintre ei nu au publicul ăsta. Măi să fie. Eu sunt doar o

personalitate în trupul acestei femei. Cum explicăți asta? Ce anume le atrage? Să vă spun un mic secret, bărbați vechi și cu credințe înțelepte: în zilele mele, toate aceste femei ar fi venit cu drag la cortul meu. Și chiar și azi pot să vă iubesc femeile mai bine decât puteți voi. Pot. Pot. Așa că ce știu eu, iar voi nu știți, dragii mei tovarăși măeștri? Ce știu eu și nu știți voi? Vă uitați la mine și eu sunt doar o femeiușcă.

Ei bine, de ce? Pentru că le-am considerat egale, am considerat că ele sunt Dumnezeu. Și cu cât mai aproape de asta era actul lor, cu atât ele erau mai frumoase pentru mine și de fiecare dată când te uiți la Dumnezeul⁹ unei femei, în loc să te uiți la feminitatea ei – la sâni, la vaginul ei, la picioare, la fund, la trupul ei, cât cântărește, cât nu cântărește, ori de câte ori asta devine standardul vostru de măsură, atunci ai pierdut o entitate foarte elevată. Și ele, desigur – entitatea cea elevată – nu știu că sunt elevate, pentru că n-au fost niciodată expuse la nimic mai mare decât ceea ce ar putea ele să obțină. Mă ascultați?

Deci, cum face un bărbat dragoste cu o femeie? Iubindu-i divinitatea mai presus de orice altceva – fața, corpul, sânii, vaginul, cum e la pat – dar iubind asta mai presus de toate, pentru că asta vorbește stării eterne a ființei ei, pentru că, la urma urmei, ea nu e o ea. Înțelegeți?

Și cei mai mulți dintre voi, bărbații din public, voi nu vă gândiți decât la cât de tânără este o față, la cât de slab este un corp, cât de mari sunt sânii, cum e abdomenul, cât de mare, pentru că nu puteți să găsiți decât una care e egală cu primul vostru sigiliu. Însă e o altă provocare să aveți una care este egală celui de-al treilea sigiliu al vostru. Și, în mod natural, toate femeile sunt entități din al treilea sigiliu, pentru că în și prin ele însele, nu sunt entități ale primului sigiliu. Ele folosesc primul sigiliu ca loc de putere și numai putere. E un mare adevăr.

Deci, atunci, cum trebuie să începeți să vă schimbați, dragii mei bărbați din public? Și dacă vreo femeie din acest public și care e implicată în Marea Lucrare e să își merite greutatea în aur, n-ar trebui

niciodată să se mulțumească cu unul care să o împace doar de dragul sexualității ei, ci să o înțeleagă și să comunice cu ea la nivelul divinului și nimic altceva, decât al divinului, pentru că, atunci când asta e considerat egal, tot restul vine de la sine. A fi mai puțin decât asta, dacă întrebați o femeie: „Îl iubești pe acest bărbat?“, cele mai multe dintre ele o să spună da. Dar dacă aveți viziunea să vă puteți uita la ele, veți vedea că vă spun asta doar pentru că – ele spun asta doar pentru că – o fac pentru copiii pe care i-au făcut cu acest bărbat, iar acest bărbat nu este numai rădăcina supraviețuirii copiilor lor și/sau rădăcina supraviețuirii lor înșile și ele, cum ar fi, o să fie apărătorul supraviețuirii în familie, pentru a putea oferi copiilor ei pe tatăl lor biologic.

Femeile, mai mult decât oricine altcineva care este atât de aproape de al patrulea sigiliu, nu înțeleg iubirea pentru că ele au trebuit întotdeauna să se ancoreze în primul sigiliu, pentru a iubi, în cel de-al doilea sigiliu ca să-și facă drum în viață. Și ca să existe un standard mai înalt, întotdeauna li s-au stărnit temerile legale de urăenie și de supraponderabilitate și de nemăritat. Și toate tâmpeniile care vă străduiți să deveniți de dragul bărbaților, deja v-ați ancorat pasul evolutiv, lați împiedicat de dragul a ceea ce se numește un ideal de imagine, care, în cele din urmă, va face loc viermilor.

Ce este iubirea adevărată?

Oare iubirea adevărată înseamnă cum arăți? Oare iubirea adevărată are legătură cu ceea ce se numește tinerețe sau vârstă sau este iubirea adevărată ceva ce nu se poate calibra în primele trei sigilii, ci se calibrează doar în al patrulea? Și dacă spunem că femeile își folosesc pasiunea pentru a seduce și a controla pe bărbații dispuși, care sunt dispuși numai să fie deserviți – asta e un cuvânt urât, a întreține un bărbat și mulți dintre voi faceți asta – îl deserviți ca să vă puteți menține pe voi înșivă în spațiul concentrării lor, în tot acest timp negând puterea locului în care vă aflați voi; și dacă ați fi în stare să iubiți din acel loc de putere, și dacă ați fi în stare să vă adunați mai întâi pentru voi înșivă recunoașterea faptului că sunteți Dumnezeu și că, poate, ați fost bărbat și poate că ați fost de multe ori femeie, atunci cu cine trebuie să ne împăcăm?

⁹ Modul în care folosește Ramtha cuvântul Dumnezeu nu trebuie confundat cu niciuna din diversele tradiții religioase. Mai degrabă, înseamnă sinele nostru adevărat, mintea noastră unică și liberul nostru arbitru, identitatea noastră reală și nepieritoare.

Ne-am născut în acest plan ca entități polarizate, negativ și pozitiv, iar atracția este atât de puternică, încât nu este de mirare că energia acestei atracții se află în primul sigiliu, că se află în primul sigiliu de dragul propagării. Însă în zece milioane și jumătate de ani, ai evoluat întrucâtva, ca să înțelegi că, deși poate să fie și ceva recreațional, nu este vorba de un angajament onoral prin timp și că, într-adevăr, față de cei mai mari tovarăși ai ființei noastre nu vom fi niciodată atrași aici¹⁰ – ci vom fi atrași de ei aici¹¹ pentru că acolo e Dumnezeu cu Dumnezeu. Asta o vom simți întotdeauna ca drept, dar nu vom simți căldura de aici¹² la început. Dacă asta e căldura de la început, atunci e blestemată, căci nu se va putea replica decât până la a fi plictisită de sine, căci, atâta vreme cât în bărbat și în femeie există un Spirit neliniștit, ei n-o să fie niciodată mulțumiți cu partenerul lor. Și de ce? Pentru că partenerul lor nu reprezintă niciodată cu adevărat ceea ce sunt ei cu adevărat. Și până nu începi să cauți ceea ce sunteți cu adevărat, o să fiți umpluți în toate sigiliile la care se află nivelul vostru de evoluție.

Ce înseamnă să fii femeie?

Ei bine, în seara asta vreau să știți și despre corpurile emoționale ale acestor femei, care sunt setate și aranjate la nivel biologic și genetic, iar aici vorbim despre ADN sau gen. Sunt orientate și echipate pentru ceea ce se numește supraviețuire, iar copiii au fost întotdeauna o parte a supraviețuirii lor și, dacă nu sunt copii, atunci e plăcerea sexualității. Dar cele mai multe femei își au cel mai mare confort la nivel sexual atunci când știu că și-au stăpânit bărbatul. Vreau să înțelegi că acesta este un adevăr. Și deși poate să le facă plăcere, ele lucrează și se străduiesc anume să devină atât de sexuale, încât ele, care se străduiesc așa de mult, dacă le spuneți: „De ce te străduiești așa de mult să fii frumoasă; de ce te străduiești așa de mult să fii slabă; de ce te străduiești așa de mult să fii o hetaera, de ce?“, iar răspunsul este: „Ca să îl fac fericit pe bărbatul meu“, o ființă iluminată s-ar uita la asta și ar spune:

¹⁰ Primul sigiliu, atracția sexuală

¹¹ Al patrulea sigiliu, iubirea necondiționată

¹² Nevoia sexuală a primului sigiliu.

dacă trebuie să-ți trăiești viața pentru plăcerea de moment a unui bărbat, atunci deja ai murit. Deja ai murit. Dacă trebuie să trăiești ca să capturezi un anumit individ, înseamnă că mori pentru propria ta iluminare, de dragul confortului unei persoane care nu îți este egală. În ziua în care femeile recunosc că egalitatea lor este întru Dumnezeu, nu întru bărbați este ziua în care vor împărtăși călătoria bărbaților, care și ei văd că egalitatea lor este întru Dumnezeu, nu întru femei, pe calea înapoi spre casă. Așa să fie.

Și dacă trebuie să vă echipați pentru cineva și dacă trebuie să negați pentru cineva și dacă trebuie să vă prefaceți că sunteți altceva decât ceea ce sunteți cu adevărat, asta nu este evoluție. O să muriți și o să vă nașteți din nou, în acest corp, cu același blestem, la fiecare douăzeci și una de zile, până când vă dați seama ce anume ați venit aici să fiți.

Ei bine, și ce înseamnă să fii femeie? Înseamnă că Dumnezeu e mai aproape să fie realizat, pentru că pântecul creației se află exact sub cel de al patrulea sigiliu și, în realizare, trebuie să luăm o hotărâre: Atunci, o să ne trăim viața ca femei, pradă toanelor noastre și corpurilor noastre, o să ne trăim viața cu o înclinație pentru necesitatea de a avea pe cineva care să ne facă să ne simțim minunat, sau ne trăim viața în primul și în primul rând pentru că suntem Dumnezeu în corp de femeie și ne încântă că suntem femeia, ne încântă că suntem frumoase, că suntem bătrâne, că avem înțelepciune, ne încântă corpurile noastre și prin asta suntem pline de virtute, pentru că atunci suntem adevărate? Când facem asta, suntem mai aproape de Dumnezeu. Și spunem, atunci, că asta va elimina 99,9 la sută din toți bărbații lumii din viața noastră – apoi, așa să fie. „Pot să merg în această viață singură și să ajung mai aproape de Dumnezeul meu.“ Așa este. Sau, spre marea fericire, să găsim o persoană de celălalt gen, un bărbat care a gândit același lucru, care ne împărtășește viața și să îl eliminăm din cauza prejudecăților noastre – asta e o manifestare la fel de înapoiată ca și cea din care ne-am străduit să ne ridicăm.

Ei bine, avem aici bărbați și femei care sunt chiar Dumnezeii, Dumnezeii ullați. Corpul acesta e un veșmânt. Emoțiile sale v-au controlat; de asta ați venit la școală. Nu sunteți aici ca să fiți bărbați și

femei mai bune, ci pentru că, în cele din urmă, să fiți Dumnezeu, lucrul cel mai important. Asta e un maestru. Un maestru nu trebuie să fie frumos pentru nimeni, decât pentru Dumnezeu. Și nu contează cum arătam, ci cum suntem din punct de vedere moral: gândurile noastre, Observatorul nostru. Dacă Observatorul nostru poate să vadă erezia stării noastre omenești, ziua în care Observatorul nostru se vede pe sine este ziua în care am ajuns la dumnezeire. Cu alte cuvinte, ziua în care Observatorul nostru vede viața fără pozitiv sau negativ este ziua în care Dumnezeu nostru a devenit noi înșine. Acesta este începutul stării noastre de Christos.

Femeile nu pot să-și trăiască viața de dragul de a fi femeie. Și în ziua în care gândul lor obișnuit devine acela de Dumnezeu, în loc de cel al genului lor feminin – cu alte cuvinte, ziua în care Observatorul observă Observatorul – este ziua în care avem viața fără moarte. Pentru femei e mai aproape decât pentru bărbați. Acesta este motivul pentru care există atâtea cross-overe în lume, atâtea bărbați în vieți anterioare care au devenit femei, pentru că femeia este calea cea mai apropiată de mântuire. E adevărat.

Și bărbații au călătoria cea mai lungă și mai grea dintre cele două, pentru că toată imaginea lor e conectată de penis. Fiecare parte din maturitatea lor fizică este legată de penisul lor. Bărbaților le e greu să se trezească în fiecare zi și să parcurgă ziua fără să ejaculeze. Femeile nu au această problemă. Ziua în care bărbatul nu mai este conectat la penisul lui, ci la al patrulea sigiliu și când lucrează cu ardoare să fie asta și încă se mai poate considera Dumnezeu, nu bărbat, aceea este ziua în care el va fi mai aproape de Dumnezeu și în care va fi pe picior de egalitate cu femeile.

Revoluția sexuală și libertatea

Ei bine, este clar că în secolul douăzeci a existat o revoluție pentru eliberarea femeii. Și eliberarea femeilor le-a dat permisiunea să aibe mai mulți iubiti și să nu se simtă vinovate pentru asta, și le-a dat permisiunea să simtă pasiunea fără responsabilitatea copiilor. Și atunci, asta s-a visat într-o realitate: ca voi să iubiți mai mulți bărbați și să nu aveți copii, așa cum ați vrut; să știți ce înseamnă să fi fost bărbat în

viețile anterioare, bărbat care avea capacitatea să facă asta, un bărbat care poate să iubească o femeie și să se îndepărteze de rodul pântecelui ei și de ea. Ați avut în acest secol ocazia să faceți asta. Asta nu e întâmplător; asta a fost creat. Deci, contracepția a venit cu eliberarea voastră, cum ar veni, într-un punct superior, unde puteți să vă trăiți viața pasională și să o explorați fără responsabilitate. Asta nu e rău. E o evoluție.

Bine, mulți dintre voi care ați ajuns să vedeți asta ați ajuns la punctul superficial la care, fiind la standarde egale ca femei și bărbați, ați ajuns să înțelegeți că ceea ce se numește sexualitate are o goliciune, o găunoșenie asociată. Și dacă ați văzut asta, aceia dintre voi care ați venit la această școală sunteți cei care ați spus: am avut eliberarea să fiu toate aceste lucruri, dar sunt acordat la un grad mai înalt de înțelegere. Acel grad mai înalt de înțelegere spune că, în mod evident, am ales această viață și în mod evident am avut capacitatea să aleg această viață ca să-mi exercit discreția în ceea ce privește adusul copiilor pe lume. Poate că în această viață am avut capacitatea și am câștigat capacitatea de a explora acele zone interzise, că – în afară de hetaere, care cunoșteau știința ciclului la femei și care nu trebuiau să aibă copii – în sfârșit, pot să învăț și să explorez acele regiuni. Și acum, că le-am explorat, mi-am dat seama că e găunos să mă culc cu un bărbat care mă iubește doar pentru corpul meu, fără să fie preocupat de gândurile mele mai profunde, deși gândurile mele mai profunde sunt cele care mă guvernează și care mă îndrumă prin această viață.

Ați trecut prin corpul vostru emoțional libertatea de a avea libertate sexuală fără responsabilitate. Și atunci, când o să spuneți, știu ce e asta; știu ce înseamnă să te culci cu un bărbat fără să ai responsabilitatea bărbatului și fără să ai responsabilitatea copiilor săi? Când o să fie de ajuns, ca să puteți să spuneți, ei bine, când pot să fiu cu Dumnezeu și să am responsabilitatea lui Dumnezeu? Când pot să văd, în sfârșit, că asta e așa de găunos, că aici sunt în locul în care am coborât mereu și mereu și mereu, din locul meu de putere? Pot să folosesc puterea – care înseamnă voință, manipulare, șiretenie, neînduplecare, onestitate – pot să folosesc aceleași bunuri ca să mă calaptez într-un tărâm superior? Și oare chiar sunt dispusă să las în urmă bărbații lumii, care sunt crescuți în pepinierele lumii, și pot să-i las în urmă și poate, în

drumul meu, să-mi gădesc un tovarăș sau să nu-mi gădesc un tovarăș? Despre asta e vorba, cu măiestria femeilor.

Femeile trebuie să înțeleagă că ele nu sunt mai puțin decât bărbații și că n-ar trebui niciodată să fie proprietatea bărbaților, și că n-ar trebui să simtă că singurul lucru bun la ele este uterul lor sau sânul lor sau fundul, și că a crede asta nu înseamnă a te iubi pe tine însuși. Vreau să știți asta. Dacă vă străduiți să trăiți pentru afecțiunea unui bărbat prin modul în care arătați, atunci sunteți deja moarte și nu v-ați trezit niciodată, pentru că, în mod tradițional, bărbații trăiesc din primul lor sigiliu.

Însă cea mai mare concurență a bărbaților nu sunt femeile, ci bărbații din al treilea sigiliu – asta se numește concurență. Bărbaților le place să-i bată pe bărbați la propriile jocuri – femeile sunt pasive – în ceea ce se numește numai ca să se ușureze de sperma care li se adună în coaste. Vreau să știți asta, și bărbații iau femeile doar ca să îl stărnească pe tovarășul lor și să spună: „Eu am această femeie și lu nu o ai.” Este conceptul de harem. Conceptul de harem este vechi în mentalitatea bărbaților. Este vechi.

În ziua în care femeile mele spun: „Trăiesc pentru Dumnezeuul meu, și o să trăiesc cu această moralitate și voi trăi din această frumusețe, și voi trăi din această claritate, și n-o să-mi vând trupul pentru orice bărbat care îmi intră în sferă doar de dragul de a-l face să se simtă mare; o să mă păstrez pentru Dumnezeuul meu”, asta e o femeie înțeleaptă, o femeie înțeleaptă care niciodată n-o să se mai vândă pe nimic, pentru a aparține unui harem, pentru că bărbații sunt nestatornici. Bărbații sunt nestatornici. Atunci când trăiesc în primul sigiliu, nu pot să fie niciodată credincioși. Dacă trăiesc în al patrulea sigiliu, atunci sunt onorați prin amprenta lui Dumnezeu. Asta vreți și nimic altceva. Nu mai trebuie să fiți mai puțin decât ceea ce ați fost întotdeauna, în mod natural.

Și asta e valabil și pentru toți bărbații din acest public, care simt la fel. N-ar trebui să simțiți niciodată că trebuie să părăsiți ceea ce se numește un ordin superior, ca să jucați jocul unui ordin inferior. Nu trebuie să faceți asta. Dacă nu vă trăiți viața de dragul a ceea ce crede societatea despre voi, atunci este vremea să vă lepădați de ereziile vieții voastre și să începeți să trăiți un truism, să începeți să trăiți drept. Cui

îi pasă ce crede lumea? Cui îi pasă cu cine sunteți? Cui îi pasă dacă sunteți singuri? Cui îi pasă ce spun bărbații din cercul vostru? Dacă sunteți pe cale, asta e tot ce contează pentru Dumnezeuul vostru. Cui îi pasă ce spun ei? Și poate, atunci, asta e provocarea voastră și asta e măiestria voastră.

În seara aceasta onorez femeile, pentru că ele au fost mănale mereu ca niște vite, în haremurii. Au fost cumpărate și vândute. Au fost luate de soții numai pentru a fi trădate. Bărbații care le-au dat cuvântul de onoare că o să le fie credincioși le-au mințit întotdeauna – și era de la sine înțeles că ei aveau voie să mintă. Dar femeile n-au avut voie niciodată să fie altceva, decât cuvântul lor.

Vreau ca femeile mele din acest public, care fumează pipă cu mine, să înțeleagă că sunt eliberate – și că sunt eliberate nu într-o eliberare sexuală, ci într-o eliberare a Dumnezeuului lor, că au trăit zece milioane și jumătate de ani de viață. Cine nu ați fost? Ce nu ați fost, în zece milioane de ani și jumătate? Dacă n-ați fost mai bune decât credeți că sunt visele voastre, atunci n-ați fost prea creative în ultimii zece milioane și jumătate de ani.

Măreția, adevărata măreție, acea măreție a amintirii: Cine, din acest public, credeți că o să fie pomenit peste două mii de ani? Credeți că cea mai frumoasă femeie din acest public o să fie pomenită peste două mii de ani? Nu o să fie. Credeți că cel mai urât bărbat din acest public o să fie pomenit peste două mii de ani? Dar cel mai chipeș bărbat din acest public; credeți că o să își amintească cineva de el, peste două mii de ani? Îmi pare rău, nu e așa.

Ce anume este pomenit? O entitate care își trăiește adevărul – fie bărbat sau femeie – și femeile sunt rare. E vremea să deveniți torțe în noul mileniu. E adevărat. Vă spun că Dumnezeuul din voi nu este prejudiciat, așa cum este prejudiciat genul. Dumnezeuul vostru v-a ales cu un motiv. Voi aduceți la masa evoluției oportunitatea, nu sexualitatea. Rețineți asta. Dumnezeuul vostru a ales acest corp pentru oportunitate, nu pentru sexualitate. Și dacă nu creați oportunitatea, dacă nu o stăpâniți și nu sunteți dispuși să o stăpâniți sub formă de înțelepciune, atunci n-o să faceți decât să ajungeți în cimitirele Occidentului sau ale Orientului, ca ceva care se ține minte și care miroase urât. Înțelegeți?

Sexul e ceva rău?

Deci, ne-am adunat laolaltă și am început să vedem că nu e de mirare de ce sunt mai multe femei înclinate către adevăr, pentru că acesta e mai aproape de ele; asta sunt ele cu adevărat. Și atunci când femeile pot să aplice cu adevărat acest mesaj, fără să coboare și să îl ridice, acelea sunt femeile care pot să meargă acasă foarte ușor.

Deci, minunatele mele femei, sexualitatea e ceva rău? Nu, nu este. Dar devine o ocară pentru onoarea voastră ca Dumnezeu, atunci când abuzați de ea de dragul supraviețuirii; atunci, ea vă dezonorează. Și niciodată n-ar trebui să stați în compania a ceea ce vă dezonorează – niciodată, niciodată. V-ați născut mai aproape de Dumnezeu. Din acest punct, mai aproape de Dumnezeu, ar trebui să mergeți în sus. Și da, e un test foarte puternic, mai ales atunci când sunteți tinere sau când sunteți pe cale să pierdeți ceea ce se numește roșeața fecioriei voastre. Atunci intrați în panică, pentru că ce o să creadă lumea despre voi, când se pornesc în corp ridurile și ceea ce se numește cocoșarea; ce o să creadă lumea despre voi?

Însă trebuie să vă întrebați ce urmăriți. Urmăriți tinerețea ignoranței? Urmăriți înțelepciunea eternității? Tinerii nu știu altceva. Oare chiar vreți să renunțați la viață de dragul unei persoane lipsite de experiență și ignoranțe? Un bărbat înțelept sau o femeie înțeleaptă nu ar face niciodată asta. Și vreți să intrați în panică pentru că vă pierdeți tinerețea? Ei bine, acesta e un motiv să intrați în panică, pentru că ați trăit atât de mult timp din emoțiile corpului vostru. Ce o să se întâmple când o să vă uitați în oglindă, iar fața voastră nu mai e frumoasă, când vă întoarce privirea? Ce o să faceți atunci?

Însă pentru cine sunteți frumoase – pentru voi înșivă, sau pentru ceea ce crede lumea? Dacă trăiți pentru ceea ce crede lumea, deja sunteți moarte. N-o să auziți niciodată nimic din ce am să vă spun. Însă dacă vă uitați la sinele vostru frumos și cultivați toată înțelepciunea pe care ați învățat-o, și dacă puteți să decojiți ceapa, să o decojiți până ce găsiți miezul – de ce am făcut asta, am făcut-o pentru asta; de ce am făcut aia, am făcut-o pentru aia; și de ce am făcut asta – am făcut-o pentru aia – și dacă puteți să găsiți miezul tuturor reacțiilor voastre, atunci ați găsit adevărul, iar acesta o să vă elibereze.

De câte ori ați fost femei, în decursul a zece milioane și jumătate de ani? Aș spune că mai mult de cincizeci la sută. De câte ori ați fost tinere și frumoase? Peste cincizeci la sută. De câte ori mai puteți să fiți asta? Peste cincizeci la sută. Când este ziua când o să vă asumați curajul să spuneți: „Pot să cultiv altceva decât înțelepciunea fizică – de exemplu, mințea mea – și să nu mă mulțumesc cu nimic, decât cu ceea ce corespunde minții mele”? Ziua în care faceți asta este ziua în care v-ați trezit și sunteți mai aproape de Dumnezeu. Ziua în care nu faceți asta este ziua în care sunteți mai aproape de feminitatea voastră.

Femeile sunt ființe uluitoare. Știți că toată strategia bărbaților, în tot acest timp, să vă înrobească și să vă însemneze ca pe vite și să vă folosească și să vă maltrateze este pentru că voi aveți o putere, pentru că erați lege asupra propriului vostru sine? Nu știți că acolo era ceva de care să se teamă, ceva pe care să-l folosească? Dacă n-ați fi fost ceva amenințător, n-ați fi fost niciodată mânate ca vitele, niciodată, și nici religia nu și-ar fi pus în cap să distrugă pentru totdeauna ceea ce sunteți.

Chestia asta cu Maria care a avut copii pe când era fecioară, e clar că asta a creat-o un bărbat. Învățați să fiți propriul vostru om și nu vă mai vindeți niciodată corpul pentru siguranță. Să nu mai faceți niciodată asta. Să nu faceți niciodată asta. Ați făcut-o vreme de multe vieți. Să n-o mai faceți niciodată. Și să nu luați în patul vostru pe cineva care e mai puțin decât voi. Să nu faceți niciodată asta. Și să vă creați iluminarea de dragul vostru. Nu știți că sunteți vrednice să fiți iubite? Și nu știți că, în farmecul prelung și sec al mersului pe cale, mai devreme sau mai târziu, o să vi se alăture o entitate minunată, care e și ea acolo?

Rari sunt maestrul. Motivul pentru care sunt rari este sexualitatea lor. Dar de asta se numește planul demonstrației. Deci, există frica aceea că ați îmbătrânit și v-ați irosit tinerețea cu ideea unui vâcar, sau cu ideea că v-ați irosit tinerețea și volatilitatea? Un act sexual e necesar o singură dată, ca să înțelegeți ce este. După ce s-a rupt himenul, ar trebui să avem înțelepciune.

Uitați, la fiecare eveniment vă privesc și mă uit la jocurile pe care le jucați. Credeți că-mi scapă ceva? Nu-mi scapă nimic. Știu cine joacă un joc pentru ca această persoană să fie interesată de ei și acea

persoană să fie interesată de ei, Știu ce faceți. Nu știți? Bineînțeles că știți. Dar v-ați oprit vreodată și v-ați gândit că există o cunoaștere, o stare de cunoaștere care știe că faceți asta? Dar să mergeți să căutați acea stare de cunoaștere? Ce poate ea să vă ofere? Tot ce nu vedeți în fața voastră.

Sunteți foarte bine fără să aveți un bărbat în viața voastră. Sunteți foarte bine. Chiar sunteți. Sunteți la fel de importante și la fel de frumoase și sunteți naturale. De fapt, sunteți supranaturale. Sunteți la fel de importante fără sânii și fără vaginul vostru și fără fața voastră, pentru că – gândiți-vă la asta – fața și sânii și vaginul devin doar o mică parte din viață. Gândiți-vă la naștere până la moarte și la ce parte din asta sunteți cu adevărat frumoase. Câți ani sunteți fertile și frumoase, înainte să începeți să îmbătrâniți? Mai puțin de o treime. Și ce o să faceți cu restul? O să trăiți în regret și în supărare și nefericire?

Ceea ce trebuie să faceți este să începeți acum și să spuneți: „Eu sunt suficientă. Întotdeauna am fost suficientă” și trebuie să trăiți pentru idealul vostru. Trebuie să trăiți pentru ceea ce vă dă confort și pentru ceea ce vă dă frumusețe și pentru ceea ce vă dă adevăr. Nu puteți să vă bazați pe niciun bărbat, pentru adevăr. Trebuie să vă bazați pe voi înșivă. Mai departe, nu puteți să vă bazați pe niciun bărbat să vă sprijine. Trebuie să vă sprijiniți singure, pentru că a face altfel înseamnă a avea legături și relații numai de dragul supraviețuirii, nu pentru o existență plină de sens. Câți dintre voi înțelegeți? Așa să fie.

Ar trebui să vă concentrați pe ceea ce sunteți voi ca minte

Ei bine, preaiubiții mei, ați învățat ceva în seara asta? Am înțeles că ceea ce se numește emoție și chimicale sunt voci din capul vostru. Ați mai învățat și că ceea ce vă vorbește aici are un motiv ulterior, iar motivul ulterior este emoția. Rețelei neuronale nu îi vorbesc decât niște substanțe chimice. De aceea le auziți ca pe niște voci.

Așa că cel mai mulți dintre voi răspundeți vocilor din capul vostru pentru că, într-adevăr, răspundeți emoțiilor chimice. Emoția chimică e trecut; prezentul încă nu l-ați simțit. Noi vrem să creăm un viitor-prezent: noi creăm ceea ce se numește un viitor care începe cu un ideal. Idealul, ar trebui să știm, este să nu avem nicio emoție și singurul lucru pe care

să îl simțim, dacă a simți poate să fie interpretat ca termenul corespunzător, este libertatea de a putea să creăm acest concept. Conceptul n-o să-l simțim ca pe nimic. Sunteți dependenți de a simți. Conceptele noi nu le simțim ca pe niciunul din aceste lucruri. Dacă le simțim, le simțim ca și cum ar fi libere. Asta este calea unui maestru.

Acum, ascultați-mă, mai ales femeile mele. Voi sunteți ființe emoționale pentru că întotdeauna ați mers cu spatele, pentru a readuce o emoție și, ca urmare, nu ați crescut niciodată, în viața voastră. Întotdeauna v-ați ținut în pat ceea ce era egal cu un trecut, niciodată ceea ce ați visat cu adevărat să fie. Atunci când creăm din Observator, trebuie să știm că orice creăm n-o să aibă atașată o emoție. Tendința femeilor este să se grăbească și să găsească o emoție. Eu nu vreau să faceți asta. Știți de ce vă spun că e tendința voastră să faceți asta? Pentru că toată supraviețuirea voastră cu bărbații, vreme îndelungată din punct de vedere genetic, a însemnat să aflați ce anume îi face să se simtă bine. Bărbaților le place când îi faceți să se simtă bine, dar nu le place când nu îi faceți să se simtă bine. Și voi ați învățat asta.

Așa că una dintre marile voastre strategii este să creați o situație emoțională pe care bărbatul poate să o rezolve, pentru că la ei mergeți, cu problemele voastre emoționale. Dar n-ați ascultat niciodată, dacă vă gândiți puțin, de vocea din capul vostru care deja știa răspunsul? Jucați un joc – și întotdeauna ați jucat jocuri. Adevărul este că deja știți răspunsul și puneți la cale această piesă de teatru, ba chiar, v-ați și privit jucând-o. V-ați privit creând probleme inutile, ca să fie rezolvate de celălalt gen. Asta spune totul. De asta trebuie să vă debarasați, și trebuie să vă debarasați pentru că trebuie să încetați să mai fiți șirete; trebuie să începeți să fiți adevărate. Puteți întotdeauna să mergeți până la cel mai apropiat birou de ajutor social și să obțineți de mâncare. Nu trebuie să vă prostituați inteligența de dragul cuiva care vă dă de mâncare – lucru pe care l-ați făcut întotdeauna. Și nu trebuie să vă prostituați ca să îl faceți pe bărbat să se simtă mai bine.

Puteți să ajungeți la această minunată înțelegere că, atunci când deveniți adevărate – chiar adevărate – și când doar sunteți cine sunteți, fără să jucați niciun joc, da, poate că o să trebuiască să pierdeți persoana cu care împărțiți patul, dar poate că următoarea persoană cu care împărțiți patul va fi egalul vostru. Înțelegeți?

Și există egali? Absolut. Există egali pentru bărbați? Absolut, pentru că, exact când vă spun eu asta, există bărbați în acest public care deja știu programul. Și se vând din punct de vedere sexual, pentru că înțeleg tot jocul. Și joacă jocul, pentru că sunt satisfăcuți sexual și pot să fie sprîlîniți. Înțelegeți?

Vedeți, noi vrem să scăpăm de toată ceapa polarității în sine și să devenim doar ființe – nu bărbat sau femeie, doar ființe – și să fim egali unii cu alții. Și putem să avem în viața noastră numai ceea ce este egal cu inteligența noastră de Dumnezeu; nu cu inteligența noastră de gen, ci cu inteligența noastră de Dumnezeu. Câți dintre voi înțelegeți asta?

Iar voi, femeile, sunteți cele mai deștepte dintre toți. Și știți de ce? Pentru că energia voastră este în al treilea sigiliu. Și locul cel mai vulnerabil al bărbatului este penisul lui, iar voi știți asta. O știți. În ziua în care încetați să mai coborâți și să scădeți viteza și când începeți să accelerați, în ziua aceea mergem acasă la Dumnezeu. Simplu.

Iar bărbații, ziua în care încetează să mai trăiască în penis, în imaginea lor și când pot, cel puțin, să treacă în locul puterii suverane – să poată să își lase în urmă trecutul și să știe că este trecutul lor – este ziua în care sunt pe picior de egalitate, este ziua în care pot să treacă în cel de al patrulea sigiliu și în cel de al cincilea sigiliu. Dar niciun bărbat nu trece vreodată în aceste împărății, până nu și-a stăpânit puterea și nu a stăpânit cu adevărat ceea ce crede că este, în materie de penis și de imaginea lui. Dacă ar fi să facem din fiecare om din acest public un eunuc, cine ar fi bărbații fără bărbăția lor? Oare încă ar mai putea să împartă patul cu iubita? Încă ar putea să mai comunice? Ar mai putea să facă asta? Dacă ar face asta, dacă ar putea să facă asta, atunci acesta ar fi un semn clar că el nu este sexualitatea lui. Și n-ar trebui să vrea niciodată să fie iubit pentru nimic altceva, decât pentru sinele lui adevărat, pe care el însuși îl definește în fiecare zi.

Noile frontiere ale sinelui nu se sfârșesc niciodată. Trecutul a cine suntem este deja cunoscut și e plictisitor. Nu există bărbat din acest public care să fie mai talentat decât alt bărbat. Pur și simplu, așa este. Și dacă sunt laudăroși, atunci sunt niște proști. Știu eu cum sunt bărbații. Orice bărbat care se laudă cu sexualitatea lui nu face decât să își caute un harem. Înțelegeți? Un bărbat nobil nu face asta niciodată, un bărbat

nobil nu își folosește simțul sexualității pentru a stăpâni o femeie. Orice bărbat adevărat din acest public, care este mai aproape de Dumnezeu, se va gândi la sine mai puțin ca la un om și mai mult ca la Dumnezeu. Înțelegeți? La fel și pentru voi, femeile.

Și acum, care este structura voastră morală, atunci când e vorba de învățătura despre ce este și ce nu este un maestru? Deci, ce este un maestru? Un maestru este cel care nu își folosește corpul, fața, sânii, uterul, bogăția – încercând să fie slab sau încercând să fie gras, nu contează – care încearcă să nu folosească asta pentru a diminua ceea ce este el cu adevărat. Concentrarea ar trebui să fie pe ceea ce sunteți ca minte. Mintea nu are gen; știți asta? Nu avem, în știința clasică, mintea feminină și mintea masculină; avem doar mintea. Vă spun că e mai bine să vă străduiți să fiți o minte și să aveți imaginea unei minți, decât să fiți un corp, căci dacă o faceți, atunci vă veți alătura mărețelor și ilustrelor rânduri de maeștri.

Dacă gândiți mereu în termeni de concurență, dacă gândiți în termeni de cât sunteți de slăbănogi – de câte ori săriți peste mese, ca să arătați așa cum arătați, de câte ori mâncați ca să compensați pentru ceea ce nu vi se dă – dacă de fiecare dată vă concentrați pe corp, în loc să vă concentrați pe minte, pierdeți. Publicul acesta este despre maeștri. Așa că, ce înseamnă o femeie maestru? Una care nu își folosește corpul pentru a obține ceea ce vrea; în al doilea rând, care nu joacă pe tragedia trecutului ei pentru a primi ceea ce vrea; și în al treilea rând, una care poate să fie cine este ea de acum două minute.

Oricare dintre voi – și mulți dintre voi, acolo – stați și lătrați și vă plângeți despre ce vi s-a întâmplat în trecut. Ce ați fi, dacă n-ați avea acea amintire? Ați putea să stați în picioare? Ați putea? Ați putea să fiți la fel de frumoși, de captivanți, de intriganți, de atenți, dacă nu ar trebui să prindeți în laț un bărbat, pentru toate lucrurile groaznice care vi s-au întâmplat? Auziți, lucruri groaznice li s-au întâmplat tuturor. Nu sunteți unici. Nimeni de aici nu este unic. Așa că, ați putea să fiți la fel de frumoși fără trecut, pe cât sunteți de frumoși cu el? Și dacă puteți să eliminați trecutul și să fiți cine sunteți, pur și simplu, să vă bazați pe meritele înțelepciunii voastre, atunci de asta puteți să fiți mândri. Dacă nu puteți, nu aveți de ce să fiți mândri; deja sunteți morți. Și orice mare om care este maestru deja știe asta. Înțelegeți?

Nu puteți să ademeniți un maestru cu victimizarea voastră. Nu puteți să ademeniți un maestru cu frumusețea voastră, cu trupul vostru. Nu puteți să faceți asta. Nu ademeniți un maestru decât atunci când puteți să împărtășiți aceeași minte. Moralitatea femeilor este: nu vă folosiți corpul ca să ajungeți acolo unde credeți că mergeți și nu vă folosiți trecutul ca să compensați pentru ceea ce credeți că îi lipsește corpului vostru. Nu controlați și nu manipulați pe cineva dacă nu aveți control asupra voastră înșivă – ați înțeles? – și dacă nu vă iubiți pe voi înșivă mai presus de orice altceva. Și dacă nimeni altcineva, în această lume, nu iubește fața voastră, ochii, trupul, oricât de mult ați fi mâncat, dacă nimeni nu le iubește în afară de voi, asta e de ajuns. Și oricine vine după asta e mai mult decât ceea ce vi se cuvine. Înțelegeți? Și atunci o să fiți fericite. Atunci sunteți cel mai rar dintre giuvaeruri.

Cele mai multe femei nu sunt niciodată fericite până nu au pe cineva în patul lor. Dacă puteți să fiți fericite fără niciun bărbat și fără nicio femeie, doar să fiți fericite cu voi înșivă, atunci sunteți un giuvaer fără preț. Aș prefera să flu mai aproape de Dumnezeu, decât mai aproape de inima unei femei sau a unui bărbat. Așa a spus Christos: „Căutați mai întâi împărăția cerurilor, și tot restul vi se va da după aceea.” Acesta e un adevăr – și a face altfel înseamnă a face un compromis; deja sunteți morți.

Iubiți-vă copiii cu toată tăria și cu toată inima și dați-le fiecare moment care simțiți că nu v-a fost acordat niciodată. Visați cu ei și iubiți cu ei și învățați-i cu dreptate. Și niciodată, niciodată nu vă lăsați copiii să vă vadă în nesiguranță – și niciodată, niciodată nu vă arătați în nesiguranță. Aveți grijă de asta, înainte să pășiți vreodată cu noblețe în fața copiilor voștri. Și învățați-i cum să rectifice toate problemele, și învățați-i să nu aibă prejudecăți; învățați-i iubire și tărie. Învățați-i că frumusețea nu e totul, dar noblețea și curajul sunt totul. Învățați-i că cine sunt ei trebuie dezvoltat și că, atunci când sunt dezvoltați până la punctul la care se acceptă ei înșiși, numai atunci – numai atunci – se vor considera acceptabili pentru lume, nu mai devreme și nu mai târziu.

Trebuie să îi învățați că sunt suficient de buni și că ei sunt cei care fac această călătorie. Voi sunteți mamele lor. Învățați-i asta. Învățați-i iubirea și învățați-i iertarea și învățați-i dreptatea. Să nu-i învățați nimic

altceva, decât asta. Să nu îi învățați minciuni. Să nu vă învățați fetele cum să manipuleze. Să nu vă învățați fetele cum să se maturizeze devreme. Să nu vă învățați fiii să se maturizeze devreme. Să îi învățați să fie copii, să învețe să exploreze, să învețe să iubească, să învețe să înțeleagă, să se tăvălească în inocența copiilor. Și când ajung adulți, învățați-i responsabilitatea pentru corpul lor, dar întotdeauna din punctul de vedere că ei au controlul – ați înțeles? – și că a ceda pentru nebunia unui om este o prostie.

E momentul vostru să fiți marele învățător. E momentul vostru să iubiți necondiționat. E momentul vostru să-l învățați pe alții și să iubiți. Nu vă abandonați niciodată copiii pentru niciun bărbat. Mă auziți? Niciodată. Așa să fie. Și nu-mi pasă dacă nimeni altcineva din lume nu crede că sunteți frumoase. Eu cred – și Dumnezeu vostru crede. Nu trăiți pentru carne; trăiți pentru minte. Iar mintea vă va recompensa de un milion de ori.

Cel mai mare compliment al vostru – mintea, nu corpul

Ei bine, mă ascultați? Deci, ce doamne lărtă-mă de legătură are ocazială învățătură cu Observatorul?¹³ Are toate legăturile, pentru că Observatorul este imparțial. Ar trebui să știți asta. Observatorul este imparțial. Iar Observatorul, în modul în care observăm noi ceva, este imparțial cu privire la cum vom simți acel lucru. Mă urmăriți?

Cei mai mulți dintre bărbați și femei au fost întotdeauna segregați – și, desigur, și aici suntem cu un grup segregat de femei, presărat cu câțiva bărbați – pentru a explica ceea ce se numește războiul sexelor. Nu există niciun război, pentru că, esențialmente, până la acest moment toată lumea a trăit pe baza emoțiilor, a instinctelor, a senzațiilor corporale. Uite, voi sunteți la școala Marii Lucrări. Dacă în seara asta ați fi undeva pe stradă, făcându-vă de cap, nici măcar n-ați asculta ce am de spus, deși luni dimineață o să vă doriți să fi auzit câteva cuvinte de înțelepciune. Dar astăzi, nu. Sunteți aici să învățați.

¹³ A se vedea Fig. F: Efectul Observatorului și celula nervoasă, și Fig. G: Biologia celulară și conexiunea gândurilor.

Observatorul la femei nu e diferit de Observatorul la bărbați. Numai că femeile procesează Observatorul altfel decât bărbații. Diferența este că bărbații îl procesează de obicei și îl decojesc până la primul lor sigiliu, iar femeile fac asta în al treilea sigiliu. Asta e diferența. Și într-o lume în care totul se bazează pe primele trei sigilii, atunci femeile sunt cele care trebuie să înfrunte ceea ce se numește securitate. Bărbații înfruntă succesul. Bărbaților nu le este frică să eșueze în fața femeilor, dar sunt îngroziți să eșueze în fața altor bărbați.

Așa că femeile sunt adevăratele amazoane. Ele sunt adevărații luptători. Ele știu ce înseamnă să mergi și să porți război și să salvezi familia și căminul. Știu. De aceea puterea lor a fost subjugată vreme de eoni întregi, pentru că ele sunt lege în sine. Și ce legătură are asta cu învățătura? E pur și simplu așa: că Observatorul, în cea mai mare precauție a femeilor, ele trebuie să aibă grijă, pentru că este vorba de puterea lor asupra bărbaților. Și dacă femeile ar lua puterea și ar duce-o în sus, în loc să o ducă în jos, atunci ar ajunge cu ușurință la al șaptelea sigiliu – cu ușurință.

Bărbaților le este mult mai greu cu Observatorul, pentru că sentimentele lor despre orice și tot ce creează au legătură cu succesul, iar succesul este întotdeauna ancorat în sexualitate. Mă ascultați? Ei au un drum tare greu. Și drumul acesta greu este că poți să ieși un bărbat iluminat și să îl pui cu o hetaera, iar el va bea apele uitării aproape toată viața sa. Va fi înrobii de tigru – și la asta, întotdeauna câștigă femeile. Nu-mi pasă ce spunei. Întotdeauna au câștigat, doar că, din păcate, nu li s-a dat niciodată puterea de a conduce; așa că au făcut-o întotdeauna prin sexualitatea lor sau prin fiii lor.

Ei bine, ca să devii maestru, există femei și bărbați maestri, iar ei sunt considerați egali; nu sunt considerați inegali. Și își au frumusețea lor. Bărbații care sunt maestri sunt frumoși, frumoși, conform decretului frumuseții lor. Femeile sunt răpitoare. Sunt frumoase conform decretului propriei lor legi. Dar în cazul maestrilor există egalitate; nu există inegalitate. Există împărțășire. Nu avem în acest tărâm maestri care să trăiască în primul sigiliu și alții care să trăiască în al patrulea sigiliu. Aceia nu sunt maestri. Sunt cu toții egali. Pot să existe numai într-un domeniu în care toți sunt egali.

Deci, cum se împacă femeile, în sfârșit, cu privire la egalitatea lor? Pot ele să mai fie frumoase și feminine, și elegante, și puternice? Da, multe sunt așa. Există femei care, atunci, pentru că frumusețea le-a fost așa o degradare pentru ele, să se considere urâte și deteriorate și să își atingă măiestria în acest fel? Da, dar nu știți că noi toți înțelegem asta. Se numește călătorie.

Și există bărbați care sunt virili și frumoși și arată ca niște Dumnezeu sau ca soarele-Dumnezeu însuși? Da. Și există bărbați maestri care sunt urâți și plini de cicatrici și sfâșiați? Da, pentru că ceea ce ne-a dus acolo și ceea ce prețuim, aia suntem, pentru că atunci când ajungem, n-are nicio importanță modul în care arătăm. Ceea ce contează este cine suntem, substanța a cine suntem.

Uite, eu am ales un corp de femeie pentru că ele au fost grupul cel mai prejudiciat care a trăit vreodată și totuși, ele sunt grupul cel mai puternic; altfel, n-ar fi existat niciodată conspirația în religie, să le submineze. Nu credeți că pot să recunosc o sabie, atunci când o văd? Și eliberarea lor era imperioasă. Fiecare mare profet care și-a arătat vreodată fața a fost fața unui bărbat, astfel că femeile au rămas mici, să îl venereze și să îl idolatrizeze, poate în afară de natură și de plante și de flori și de mâncare și de cămin și de fiii lor. Nu înțelegeți asta? Foarte puține femei sunt vreodată mândre de fiicele lor, pentru că, pe drumul supraviețuirii, ele înțeleg călătoria. Pur și simplu o înțeleg. E o înțelepciune căpătată cu multă luptă. Eu am ales o femeie, pentru că de fiecare dată când vin aici și vă vorbesc, aceasta este fața frumoasă la care vă uitați. Și poate o față frumoasă să știe atât de multe și să fie așa de uniformă și de lipsită de atașamente? Chiar poate o față frumoasă să fie Dumnezeu și să nu fie convinsă? Da. Poate să aibă putere? Absolut.

Maria, mama lui Yeshua ben Joseph, este un arhetip de toată mila. Nu-i de mirare că plânge tot timpul. Vreau să știți cu toții că puteți să deveniți ca mine. Nu trebuie să fiți bărbat. Nu trebuie să fiți bărbat. Tot ce trebuie să faceți este să fiți voi înșivă și să aveți substanța, morala și standardele inacuzabile. Atunci o să fiți ca mine.

Tot mai puteți să fiți cât de frumoși vreți, cât de urâți vreți. Puteți să fiți cât de bătrâni vreți; puteți să fiți cât de tineri vreți. Totul e așa cum vreți voi. Lucrul cel mai important care vă place la mine sunt eu,

iar eu nu pot să fiu văzut. Nu înțelegeți? Toate momentele acelea în fața oglinzii, toate mâncărurile acelea pe care ați refuzat să le mâncați, toate lucrurile acelea pe care le înfulecați fără măsură, nu înțelegeți că astea n-aveau nimic a face cu substanța? Asta *este*, și strălucește prin ochi și e minunat.

Sunteți așa de aproape. Nu vă folosiți sexualitatea ca să găsiți un alt soț. Folosiți-vă Dumnezeu! ca să vă găsiți pe voi înșivă. Oare asta înseamnă că trebuie să fiți abștinenți pe durata întregii călătorii? Poate. Nu prea contează, dacă sunteți deja impliniți. Avem nevoie de oameni doar pentru că ne lipsim, noi înșine ne lipsim nouă. Atunci când suntem total impliniți în noi înșine, toți ceilalți sunt doar companie. Înțelegeți? Asta este cea mai de dorit femeie de pe fața pământului. E cea mai de dorit femeie de pe fața pământului, cea care nu are nevoie de nimeni. Mă înțelegeți?

Întotdeauna ați fost ancorați în jos și v-ați folosit trecutul – abuzurile trecutului, cultura, religia, părinții – ca să vă agățați de cineva. Și știți că tot timpul a existat o parte din voi care știa că faceți asta? Știți asta. Și v-ați minunat de cât ați fost de isteți, dar erați jenați și urați asta în același timp, pentru că simțeați cu adevărat ceea ce simțeați, dar capul vă spunea altceva. Deci, pe cine ar trebui să ascultați – capul, sau inima? Capul. Și ați folosit asta. Așa că ați coborât și v-ați folosit victima la maximum, apoi, când ați fost gata, ați întins capcana sexualității voastre. Și apoi, ca să păstrați persoana alături, ați revenit la starea de victimă. Spunem adevărul aici? Oh da, îl spunem. Și hetaera cea mai frumoasă de aici o să devină urâtă și bătrână.

Și dacă v-ați da seama că ceea ce știți deja aici, aceea râde de ceea ce faceți – de ce nu îi urmați sfatul și nu porniți în sus? Ce aveți de pierdut, în următorii cinci ani? Nimic. Dacă tocmai ați devenit ceea ce râde de tot ce faceți voi? De ce să nu fiți asta? Nu știți că Dumnezeii din cele Șapte Surori¹⁴ o să vă găsească, pentru că nu sunteți obișnuiți? Și nu știți că o să vă iubiți pe voi înșivă încă și mai mult? Și nu știți, atunci, că motivul pentru care nu puteți să scăpați de muștele astea este pentru că sunteți așa de lipicioși? Nu înțelegeți că așa funcționează? Adevărul este libertate și este și seducător. Este cel mai mare compliment

¹⁴ Pleiadele.

pe care ni-l facem. Corpul nostru nu e cel mai mare compliment; mintea noastră e cel mai mare compliment.

Vreau să fiți femei mărețe, până la măreția Dumnezeilor. Nu vreau să vă fie frică de nimic. Nu vreau să vă fie frică de timp sau de fața voastră sau de riduri sau de grăsime. Nu vreau să vă fie frică de mâncare. Nu vreau să vă fie frică de sărăcie. Să nu vă fie frică de nimic din toate acestea, pentru că Observatorul, care râde când asamblați visul acesta, este același care poate să vă facă bogate, frumoase și veșnic tinere. Ați înțeles? Așa să fie.

Numai că trebuie să fiți destul de curajoase, încât să atacați singure. Și când spuneți, înainte, și nimeni nu mai înaintează cu voi, atunci trebuie să plecați. Și dacă nu e nimeni pe acolo, atunci ridicați praful până la nori. Ați înțeles?

Acum, îndrăznesc să spun că, dacă ar fi să facem o citire personală pentru fiecare dintre voi, ați fost femei de mii de ori mai frumoase decât sunteți acum, de mii de ori mai urâte decât sunteți acum, mai bogate decât sunteți acum, mai sărace decât sunteți acum, curtezanе, lepre. Și ce aveți de pierdut, dacă asta nu merge? Ei bine, o să fiți mai înțelepte atunci când mergeți în lumină și o să creați un corp mai frumos, pentru că asta e toată substanța pe care ați dobândit-o din asta. Înțelegeți? Câți dintre voi înțelegeți? Așa să fie.

Deci, acum, nu e glumă când v-am spus că cea mai mare armată care a existat vreodată a fost formată din femei. Ele au fost cei mai victorioși războinici din toate vremurile. Eu puteam să tai la capete și să nu jelesc deloc. Ele puteau să o facă mai bine decât mine, pentru că mânia lor era neiertătoare. Asta doar ca să spun unde se aflau cu adevărat și ce fel de voință se află în spatele fațadei lor, în spatele ipocriziei și diplomației lor.

Atunci când doar dezvoltăți ceea ce sunteți, veți fi mai frumoase decât ați fost vreodată – și nu puteți să fiți cumpărate și nu puteți să fiți flutate și nu puteți să fiți vândute. Înțelegeți? Așa să fie. Atunci, vă promit că, dacă faceți așa cum vă spun eu să faceți, în mai puțin de două săptămâni o să vedeți virtutea aceste învățături. Nu numai că nu veți mai fi bolnave în corpul vostru, pentru că nu trebuie să mai recurgeți la victimizarea voastră, pentru că nu va mai fi acolo. Așa că, dacă nu mai este acolo, atunci peptidele alea nu se mai răspândesc prin celule

și nu mai provoacă nebulă. Nu mai avem boală. Și dacă avem onestitate, atunci nu trebuie să ne îngrijorăm din cauza timpului. Așa că tot ce aveți de făcut este să fiți miezul a ceea ce sunteți cu adevărat. Observatorul acela. Și atunci, Observatorul acela o să vă dea viață veșnică și n-o să muriți niciodată de cancer sau de vreo altă boală. Printre femei sunt cele mai multe cazuri de cancer, pentru că ele joacă jocurile astea și se urăsc pe ele însele, pentru că undeva, în fundul minții lor, cineva râde tot timpul. Ați înțeles?

Peste două săptămâni, dacă spuneți numai următoarele lucruri:

Fie să trăiesc ceea ce este vocea din mintea mea.

Fie ca eu să flu eu, în mod sincer, în fiecare clipă.

*Fie să nu trăiesc din bogăția altuia
ci din propria mea minte.*

*Doamne, manifestă-mi mintea pentru bogăție, securitate,
sinceritate*

și îmbogățește-mi viața

ca să flu o lumină în câmpul celor morți.

Așa să fie.

Asta e tot. Întoarceți-vă la vecinul vostru și spuneți-i ce ați învățat.

INTERLUDIUM

Iubitul perfect

Haideți să ne oprim aici pentru o clipă. Călătoria ce ne rezervă pentru masa măștrilor, ființe care au trăit și au văzut și au supraviețuit, ca să ne povestească. Am să vă explic.

Care este secretul pentru a găsi iubitul perfect, iubirea perfectă în viața noastră, cea care nu va păli și nu se va urăți niciodată? Următoarele trei capitole abordează această întrebare din diverse unghiuri, oferindu-ne o serie de analogii, de la afecțiuni medicale bizare până la povești populare și până la înțelepciunea străveche a măștrilor, care ne dă indicii importante.

Mintea ageră a lui Ramtha ne invită să investigăm: atunci când ne îndrăgostim, care este obiectul atracției noastre? Atunci când spunem că iubim pe cineva, ce anume ne inspiră visele și imaginația? Ce anume ne surprinde atenția și ne fură gândurile din starea de trezie? Acestea sunt întrebări importante, pentru că nu toată lumea e de acord cu privire la ce este iubirea cu adevărat.

Iubirea și frumusețea par să aparțină aceleiași categorii, dar în același timp, ele depind foarte mult de ochiul celui care privește. Marele filozof și scriitor scoțian din secolul optsprezece David Hume a subliniat că „Frumusețea nu este o calitate a lucrurilor în sine; ea există doar în mintea care le contemplă – și fiecare minte percepe o altă frumusețe. O persoană poate chiar să perceapă diformitate acolo unde altul vede frumusețe; și fiecare individ ar trebui să consimtă întru propriul său sentiment, fără a pretinde să le reglementeze pe ale altora.”¹⁵ Asta înseamnă că frumusețea pe care o percepem și de care ne îndrăgostim este foarte subiectivă, o chestiune a minții care nu se bazează doar pe caracteristici exterioare, pe atribute speciale sau pe raporturi și proporții de o precizie matematică.

Răspunsul lui Ramtha la această ghicitoare este foarte ingenios și neașteptat. El ne arată că secretul de a privi în ochii cuiva este una din piesele puzzle-ului. Privirea iubitorilor în ochi este hipnotică și le prinde mintea, căci în ea se recunoaște adevărata identitate a persoanei, ceva care depășește părțile corpului, genul sau statutul în viață. Cei care își concentrează toate eforturile doar în frumusețea fizică și în prezentarea corpurilor lor, aceia își reduc și își limitează identitatea doar la corpul fizic, astfel pregătindu-se pentru o iubire care nu poate să treacă dincolo de iubirea sexuală, de atracția simțurilor. Gândurile lor intime, preocupările și idealurile – mintea lor – sunt deseori lăsate pe dinafară, pregătind calea pentru un dezastru iminent, o împlinire de scurtă durată și care nu aduce niciodată un nivel semnificativ de intimitate și de înțelegere.

Ideea aici este că iubirea își schimbă tonul și culoarea, în funcție de cum ne vedem și ne definim pe noi înșine. Dacă ne vedem numai în termeni de corpul fizic, atunci asta e tot ce putem să ne așteptăm să experimentăm, în materie de iubire. Va fi o iubire fizică și nimic mai mult. Fără obiecțiuni în acest sens. Infidelitatea nu ar trebui să ne îngrijoreze în acest caz, căci obiectivul este plăcerea simțurilor, oricât

¹⁵ David Hume, *Essays Moral, Political, and Literary* (Eseuri morale, politice și literare, n.t.), editată de Eugene F. Miller, ed. revizuită (Indianapolis, Indiana: Liberty Fund, Inc., 1987), *Eseu XXIII. Despre standardul gustului* (Of the Standard of Taste), p. 230.

de deglizată sau îngreunată de vinovăție și de responsabilitate ar putea să fie. Asta nu e o chestiune de moralitate; pur și simplu, e o alegere pe care o facem deseori. „Iubirea e un lucru plin de splendori”, dar în societatea de azi, explică Ramtha cu o sinceritate uriașă, mulți oameni au parte doar de experiența „unei capcane cu multe drumuri pline de splendoare”¹⁶. Darurile senzualității sunt folosite pentru a atrage atenția oamenilor, nu numai în domeniile marketingului și spectacolului, de către marile corporații, ci și la nivel individual, pentru a forma noi relații, care să fie durabile și să ne îmbogățească.

Ramtha insistă că mintea este cea care are cheia, că „ceea ce face ca iubirea să fie magică nu este actul, ci sacralitatea care duce la act, pentru că totul este minte.”¹⁷ El explică despre adevărata frumusețe că „nu are de a face cu corpul unei persoane. Ea este originalitatea Spiritului, ochii jucăuși și mintea ageră, un Spirit care știe și înțelege provocările în viață.”¹⁸ Afecțiunile medicale ale minții, cum ar fi amnezia și personalitatea disociată, pun în discuție adevărata identitate a unei persoane. O persoană care suferă de amnezie poate să uite o altă persoană, inclusiv iubii și copiii, peste noapte. Amnezicii își amintesc cum să vorbească, cum să meargă și să funcționeze normal, dar nu își amintesc trecutul, emoțiile pe care le-au împărtășit cu cei pe care i-au iubit. Identitatea lor este alterată în mod dramatic prin această boală. Personalitatea disociată este o altă afecțiune derutantă, care arată că identitățile noastre sunt profund imprimate în minte. Tot setul de bioritmuri ale corpului se schimbă într-o clipită, în momentul în care o personalitate disociată trece la o altă identitate. Chiar și bolile complexe pot să dispară total și să reapară la trecerea de la o identitate a personalității la alta. Asta nu e o fantezie, ci e un fapt medical dovedit. Ramtha folosește aceste exemple din medicină, pentru a arăta că cine și ce suntem este mult mai mult decât doar corpul nostru fizic.

¹⁶ *Love is a Many-Splendored Thing: Mastery and the Relationship Factor* (Iubirea e un lucru plin de splendori: Măiestria și factorul relație, n.t.), Partea I, Caseta 382.5. (Yelm: Dialogurile lui Ramtha, 1998).

¹⁷ *Miracles Exist Outside Emotional Time* (Miracolele există în afara timpului emoțional, n.t.), Caseta 422 ed. (Yelm: Dialogurile lui Ramtha, 1999)

¹⁸ *Iubirea e un lucru plin de splendori*, Caseta 382.5.

Una din părțile cele mai incitante ale acestei cărți este povestea lui Don Juan și a lui Saint-Germain la casa contesei. Această poveste adevărată oferă o ilustrare perfectă pentru ceea ce se află în inima dorului nostru cel mai profund. În povestea lui Ramtha, personajul fictiv spaniol Don Juan¹⁹ – prototipul celui mai mare amant – este, în acest caz, nimeni altul decât Giacomo Casanova, Chevalier de Seingalt. Casanova este un renumit scriitor venețian din secolul optisprezece, care s-a amestecat cu nobilimea europeană, faimos pentru că le-a sedus multe femei. Faimosul translator și editor al autobiografiei originale a lui Casanova, Willard R. Trask, în introducere, face comentariul că „Giacomo a devenit un bun învățat, a mers la Universitate (la Padova) (1738 – 1741), a absolvit și, ulterior, a fost investit cu ordine minore. Dar în ceea ce privește o carieră bisericească, în cele din urmă, s-a dovedit recalcitrant. Pentru că, în timp ce [Antonio] Gozzi încerca să îl conducă spre o astfel de carieră, sora mai mică a preotului, Bettina, îl învăța despre adevăratele sale inclinații. În această primă legătură amoroasă a sa, fata a fost cea care l-a sedus. După acea singură ucenicie, a preluat rolul ei însuși. De atunci, etapele vieții sale sunt marcate de femei.”²⁰ Doi măestri neobișnuiți se găsesc ambii la aceeași masă: Saint-Germain, marele alchimist, renumit la curtea Franței pentru fabuloasa sa bogăție în diamante și giuvaeruri, și Casanova, cel mai mare amant al vremurilor sale.

În această poveste, cel mai mare atribut al lui Don Juan cu siguranță că nu a fost fizicul său perfect, după cum putem să verificăm pe baza diferitelor portrete disponibile ale lui Giacomo Casanova: „El putea să se uite în ochii unei femei și să discute cu ea și să nu-și întoarcă

¹⁹ Documentarea cea mai timpurie în literatură a personajului Don Juan este în *Seducătorul din Sevilla*, de Tirso de Molina (1630). El apare și în opera lui W. A. Mozart, *Don Giovanni* (1787). Ironie – Casanova împreună cu Da Ponte au fost cei care au scris libretul pentru opera lui Mozart. Personajul reapare din când în când în diferite piese ale lui Molière (1665), José Zorrilla (1844), în faimosul poem al Lordului Byron, *Don Juan* (1819 – 1824) și în piesa lui George B. Shaw, *Om și supraom* (1905).

²⁰ Giacomo Casanova, Chevalier de Seingalt, *History of My Life [Istoria vieții mele, n.l.]*, tradusă de Willard R. Trask, Vol. 1 (New York: Harcourt, Brace&World, Inc., 1966), p. 5.

niciodată privirea, să nu fie niciodată nerăbdător și să susțină clipa. Știa cum să facă fiecare persoană pe care o vedea să fie singura persoană de pe lume.” Ramtha continuă să explice: „De aceea era Don Juan, pentru că tot ce avea de făcut era să se uite în ochii acela și să susțină acea privire și cunoștea sufletul persoanei, iar de aici, înflorea intimitatea. Era minunat. „Secretul reușitei sale”, adaugă Ramtha, era că „el seducea intimitatea unei persoane, nu corpul acesteia.”²¹

Saint-Germain era renumit pentru bogăția sa fabuloasă, pentru cunoașterea sa profundă despre științele exotice și pentru înțelepciunea sa. Zvonurile spuneau că el descoperise elixirul nemuririi și secretul alchimic al transmutării metalelor în aur – și chiar, că putea să mărească pietrele prețioase dincolo de dimensiunea lor inițială. În realitate, referințele istorice efective cu privire la acest maestru neconvențional sunt foarte sărace. Propria descriere a lui Casanova despre Saint-Germain în renumita sa autobiografie este foarte interesantă: „Acest bărbat foarte ciudat, care s-a născut pentru a fi cel mai notoriu dintre impostori, ar spune, fără să fie provocat și ca în trecere, că are trei sute de ani și că deține leacul universal, că poate să facă ce vrea cu natura, că topește diamantele și că, din zece sau douăsprezece pietre mici, poate să facă una mare, cu cele mai pure ape și de aceeași greutate. Aceste lucruri erau o bagatelă pentru el.”²²

După cum vedem clar, atât Saint-Germain, cât și Casanova erau magnifici, pe bună dreptate. Unul este maestru al cunoașterii oculte a alchimiei, iar celălalt este maestru în arta amorului.

Ramtha aruncă o întrebare provocatoare: „Și deci, pe cine o să asculte, pe cel mai mare amant al vremurilor lor, sau nemurirea?” Cu alte cuvinte, ce este un mister mai mare pentru mințile omenească, seducția irezistibilă sau dorința de nemurire și de tinerețe veșnică?

Capacitatea de a avea vise atât de fantastice precum nemurirea și tinerețea veșnică aranjează decorurile pentru o definiție mai măreață, mai expansivă a cine putem să devenim și a calibrului experiențelor la care putem să sperăm. Intensitatea și înălțimea experienței iubirii în

²¹ *Miracolele există în afara timpului emoțional*, Caseta 422 ed.

²² Giacomo Casanova, *Istoria vieții mele*, Vol. 5, Capitolul 5, p. 117.

lumina unei astfel de reflecții nu poate fi descrisă în cuvinte, căci este o experiență pe care încă nu am surprins-o și nu am făcut-o să fie a noastră.

Aste ne așteaptă în călătoria noastră, după ce „le-am văzut pe toate și le-am făcut pe toate”²³ și suntem pregătiți pentru o viață mai măreață, pentru o reflexie mai măreață a ceea ce suntem. Atunci, ne vom da seama de ce înțelepciunea străveche a secolelor insistă de fiecare dată că „a iubi o altă persoană înseamnă o iubire fără echivoc pentru sine”,²⁴ că pentru a găsi iubitul perfect în viața noastră, trebuie să găsim mai întâi iubirea în noi înșine – reflexia noastră în oglindă – tot ce vedem și ce știm despre noi. La urma urmei, n-au spus măștrii și că toată lumea e ca un vis, o iluzie, în care totul și toți cei pe care îi întâlnim în viața noastră sunt, în cele din urmă, o reflexie în oglindă a ceea ce suntem? Ramtha exprimă acest lucru în mod simplu, spunând că „așa cum facem dragoste, așa facem și viață.”²⁵

Și în sfârșit, iubirea începe cu noi.

CAPITOLUL 3

Secretele profunde ale unui maestru

²³ Giacomo Casanova, *History of My Life* [Istoria vieții mele, n.t.], Vol. 5, Cap. 5, p. 117.

²⁴ Iubirea e un lucru plin de splendori, Caseta 382.6.

²⁵ Miracolele există în afara timpului emoțional, Caseta 422 ed.

Alergăm în cercuri înapoi, către trecutul nostru

Nu m-a cucerit nimeni niciodată. Și ce faceți atunci când ați făcut ceea ce am făcut eu?²⁴ Am făcut-o; eu am făcut-o; îmi place. O să vă învăț cum să o faceți și voi, așa că ascultați. Extraordinar? Vă rog să rețineți asta: Eu am 35.000 de ani. M-am întors. Îmi adun personalitatea pe drum în jos, spre corp. Îmi iau o conștiință de Ramtha, pentru că Ramtha era tactician. Ramtha n-a fost niciodată prins cu oamenii lui, n-a fost niciodată prins de femei, n-a fost niciodată prins de droguri, niciodată – ei bine, violența, știți voi, am stăpânit toate astea. Adică, știți, după o vreme, când ești foarte bun la asta, nu mai e nicio provocare. Nu mai e nicio provo-care. Așa că a fost prima mea mare lecție, când mi-am dat seama că mi-am stăpânit trecutul.

Ei, și a mai fost încă o lecție pe care am împărtășit-o cu câțiva maeștri, cam prima dată când am hotărât să înaintez în afara Oneiului.

²⁴ Puteți găsi detalii despre viața lui Ramtha în *Ramtha. Cartea albă și Ramtha. Ghidul începătorului pentru crearea realității*, JZK Publishing, o diviziune a JZK Inc.

Și știți, pe când făceam tabără acolo, mi-a fost adusă doamna mea, care era nebună, așa că mi-a făcut clocotirea aceea pe față. Adică, aveam doar paisprezece ani. Mă rog, cât de profund poate să ajungă să fie? Dar vorbim despre uriași de oameni. Adică, pentru imaginea mea și pentru oamenii imaginii mele, din acele vremuri, voi arătați ca niște copii. Așa că, uneori, știți, arătați așa, pentru că chiar asta și sunteți.

Așa că om plecat. Și am înaintat în marș. Ea a fost trimisă să fie îngrijită, iar noi am înaintat. Eu am paisprezece ani și sunt un nebun. Așa că mărșăluim și mărșăluim și mărșăluim și ajungem la un alt lanț de munți și ne întoarcem – și ce să vezi, începe să pară cunoscut. Ei bine, mă învârtisem în cerc; mă întorsesem exact acolo de unde plecasem. Și asta e jenant. Înțelegeți, ruinele orașului de pe vârful muntelui încep să pară cunoscute. Iar noi vrem să aflăm cine a mers acolo înaintea noastră. Și ce să vezi, e același loc din care am plecat. Am făcut doar un cerc, mare și gras. Voi o faceți tot timpul. Ridicați mâna dacă așa este. Hei, asta chiar că e jenant.

Ei bine, vă puteți imagina. Vă puteți imagina cum mă simțeam. Și toată lumea zice, și eu mă uit la ei și spun: „Voi sunteți ăla care ați dat cu pietre în mine, care m-ați pus să ies. Nu mă învinuiți pe mine, dacă ne-am întors aici, de unde am plecat.” Știți voi, și după cum spune cântecul, credeam că sunt așa de înțelept, dar de fapt sunt prost, pentru că la paisprezece ani – ei bine, știți, paisprezece ani – aș fi putut să spun: „Păi la ce vă așteptați?” Dar eu eram o creatură foarte curajoasă, la paisprezece ani.

Așa că ascultați-mă. Ascultați. A fost ceva jenant. Și desigur, prima mea reacție este: „Ei bine, na-na-na-na-na. Voi ați venit după mine. Adică, la ce vă așteptați?” Așa am aflat despre victimă/tiran. Eram un puști de paisprezece ani, foarte impresionabil. Și o să vă spun ceva. După aceea experiență – în vremurile mele nu exista psihologie. Există numai – noi creăm realitatea? Ei bine, nu-mi spusese nimeni asta.

Așa că revin la prima mea mare cucerire. Revin la femeia pe care o iubesc – am paisprezece ani; cât naiba de profund poate să fie? și revin de unde am început. Asta numai pentru că nu am avut înțelepciunea de a ține o linie dreaptă.

Ei bine, poți să tot revii la trecut, dar să vă spun ce-am gândit eu despre asta, prima dată când am făcut-o – și singura dată când am făcut-o; am zis că sunt jenat. Adică, chiar mă deranja. Eu conduceam o armată. Da, am paisprezece ani. Aveam nevoie de experiența aceea, dar o singură dată e de ajuns pentru mine. De ce nu e destul și pentru voi? De ce reveniți mereu, în cerc, înapoi la același moment culminant, emoționant? Pentru că nu aveți nicio emoție în viața voastră, așa că trebuie să vă creați una. Trebuie să existe mântuire.

Și pot să vă spun ceva. N-a mai trebuit să mă întorc a doua oară. Am făcut o linie dreaptă de acolo și n-am mai vrut niciodată să mă întorc. Însă voi faceți asta iar și iar. O faceți iar și iar. De ce? Cum e mama, așa și fiica: cum e tatăl, așa și fiul? N-o să meargă. N-o să meargă.

Secretul de a te uita în ochii cuiva

Ascultați. Ceea ce vă împiedică de la miraculosul despre care vă vorbesc de la început, de când am apărut aici – așa este – este că vă țineți, vă țineți de trecutul vostru. Ce înseamnă asta? Ei bine, obișnuim să le spun primelor grupuri cu care lucrăm: „Uitați-vă în jur; oare încă mai există trecutul?” Și oamenii erau puțin jenați. Nu, însă locul unde există este aici, sus. Aveți o felie de creier care este exclusiv dedicată trecutului vostru. Câți dintre voi înțelegeți? Înțelegeți?

Știți de ce o aveți acolo? Ați spus asta de multe ori: „Nu-mi place să mă gândesc la asta”, dar n-ați spus niciodată: „Nu-mi place să simt despre asta.”

Știți, unul din motivele pentru care îmi place dansul pe care l-am ales – ascultați-mă – este că o să dea la o parte mult din bravada voastră. L-am ales pe William, pentru că William nu are ritm, așa cum aveți voi când alergați pe aici ca un iepure pe o farfurie încinsă. Însă ceea ce are el este abilitatea de a vă privi drept în ochi. Pentru mine, pentru Învățătorul vostru, acesta este atributul cel mai unic, cel mai important în a fi aproape de cineva, pentru că ochii sunt ferestrele sufletului. Atunci când avem capacitatea să îi privim adânc în ochi, lată ce lucru înspălmântător se întâmplă: îl afectăm pe oamenii aceștia. Nu ne mai interesează părțile corpului lor. Îi privim în suflet. Dintr-odată,

putem să fim contaminați sau să ne uităm dincolo de modul în care se prezintă ei.

Motivul pentru care l-am pus să facă demonstrația aici este – printre toți acești armăsari care o fac pe deșteptii din publicul meu, pentru că asta arată că diferența dintre atitudinile noastre este de milioane și milioane de ani – este următorul: că dansul ar trebui să fie un moment în care este explorată energia numită muzică. Iar partenerul nu trebuie niciodată să fie cineva care poate să țină ritmul cu tine, pentru că asta faceți în fiecare zi. Vreți ca în viața voastră să fie oricine care poate să țină pasul cu voi, dar oare aveți inocența solitară de a lăsa pe cineva să se uite în sufletul vostru?

Căți dintre voi v-ați uitat la casetele cu învățăturile mele și, când camera a surprins imaginea de aproape și a ajuns la ochii mei, iar eu mă uit dintr-odată la voi, căți dintre voi ați simțit că mă uitam în sufletul vostru? Ridicați mâna. Așa să fie. De ce să vă învăț altceva decât ceea ce sunt? Pot să vă învăț numai ceea ce sunt. Nu pot să vă învăț despre obiecție și despre subiecție. Pot să vă învăț numai ceea ce știu. Și oricine a stat în fața mea va ști cât de puternic sunt atunci când mă uit în ochii voștri, pentru că e un sentiment neplăcut. Căți dintre voi ați avut această experiență? Așa să fie.

Și de ce ar trebui să vreau un învățător care să vă poată învăța să faceți asta? Cel mai mare atribut al lui este că poate să facă asta. Ce, vă e rușine? Vă e frică? Vă e frică să se uite cineva dincolo de cine sunteți, cineva care nu e interesat de fundul vostru, de picioarele voastre, de vagin, de penisul vostru? Adică, ce înseamnă să se uite cineva în ochii tăi? Nu contează ce culoare au ochii tăi. Ai mei sunt foarte negri. Să nu credeți vreodată prostiile alea, că ochii albaștri sunt mai frumoși decât cei negri, pentru că pot să am ochi mai frumoși decât ochii albaștri în orice zi a săptămânii. Nu am ochii aceia colorați și n-am vrut niciodată asta. Mie îmi plăcea cine sunt.

Putem să ne uităm unul în ochii altuia și să ne uităm profund, în suflet? Ei bine, acesta este un talent, pentru că în ce fel îi atingem noi pe oameni? Dacă nu ne uităm la părțile corpului lor, ci ne uităm în sufletul lor – mă ascultați? – asta nu înseamnă că am creat un tete-à-tete sexual. Înseamnă că vă uitați la ei. Știți cât de mult timp a trecut de când s-au uitat la cineva care se uită la ei? Acesta este motivul pentru

care avem dansul acela. Și de ce spun că este frumos? Nu mă refer la undrăci și așa mai departe. Ceea ce este frumos este că o ființă privește o altă ființă în ochi. Și indiferent cu cine l-am cuplat, el asta a făcut.

Deci vreau să înțelegeți ceva. Eu sunt Ramtha cel iluminat. Sunt o ființă care are 35.000 de ani. Sunt foarte bine ascuns. Sunt aici ca să îmbrățișez și apoi să lustruiesc marginile voastre cele aspre, ca să vă iluciti luminos și frumos și ca întreaga voastră concentrare să fie pe învățtură. Acesta este mesajul, maeștri.

Deci, fac asta pentru că mă distrează? Vă rog frumos. Voi nu vă dați seama câte am văzut eu în 35.000 de ani? Am văzut o mulțime, mult mai multe – adică, dacă ați putea voi să visați cât de mărețe lucruri am văzut eu, ei bine, atunci n-am avea nicio problemă cu voi. Ați fi pregătiți să mergeți mai departe și ați dispărea de aici. Pur și simplu. Iar trecutul vostru s-ar încolăci în urma voastră. Eu m-aș încolăci și totul ar dispărea.

Însă voi sunteți prea implicați să țineți astea pe roate. Eu am trimis mesageri; am vorbit; v-am făcut să vă simțiți jenați; v-am spus adevărul. Cei mai mulți vă ascundeți de mine, pentru că nu vreți să mă uit în ochii voștri, dar nu credeți că știu cine sunteți? Nu credeți că știu la ce vă întoarceți și ce vă așteaptă înainte? Greșiți, o greșală groaznică.

L-am pus pe el să vă învețe asta. Da, l-am pus să danseze cu bărbați. L-am pus să danseze cu bătrâni și cu tineri. Și l-am pus să le arate ceva. Nu, nu trebuie să se îndrăgostească de el, pentru că el nu le transmite niciun fel de sexualitate. El privește în sufletul vostru. Și cu toate acestea, cea mai mare iubire n-a avut niciodată nimic de a face cu părțile corpului; a avut de a face cu cineva care poate să ne înțeleagă, care poate să vadă clar toate iluziile noastre: iluziile corpului, iluziile lejei, bravada noastră, atitudinea voastră de eu-le-fac-pe-toate-bine sau de sunt-prea-bun-pentru-tine, „am prea mulți bani ca să dansez cu tine, pentru că eu sunt special” și tot rahatul ăsta de bou.

Nu, oamenii cel mai memorabili pe care o să-i întâlnim vreodată în viața noastră sunt cei care ne țin aproape și care nu se uită la corpul nostru și nu se uită la cât suntem de înalți, la cât suntem de bătrâni, la cine am fost. Ei s-au uitat în sufletul nostru. Ei bine, există al patrulea sigiliu. Acea este casa iubirii; vreau să spun, a iubirii adevărate, a iubirii necondiționate, a iubirii magice. Și ne-a forțat – ne-a forțat –

sexualitatea să fie constrânsă acolo, sau dacă nu, ne făcea să ne înloarcem și să ne îndepărtăm. Și ce ne arată asta – eu știu; am avut această experiență – ce ne arată asta? Ne arată nu cine este el, ci cine nu suntem noi.

Deci, când avem reacții emoționale de la un astfel de dansator, de la un astfel de maestru – avem reacții emoționale din asta. Adică, știm ce înseamnă dansul. Poate să fie: „Oh, ești cel mai tare bărbat sau cea mai tare femeie cu care am dansat; te iubesc la nebunie, pentru că nimeni nu m-a privit vreodată în suflet”, și toate gunoaiile astea sau avem antiteza: „N-o să mă înveți tu pe mine nimic, prietene.” Adică, poate cineva să se uite în ochii tăi și, după o vreme, într-o clipă, totul să devină romantic și hipnotic. Dar știți ce înseamnă hipnotismul? Hipnotismul înseamnă așternerea imaginii. Și asta e așa de ușor de înțeles și e efectiv o știință, pentru că ne uităm în ochii unei persoane; nu ne uităm aici, jos, la știți voi ce. Ei bine, dintr-odată suntem flatați, apoi suntem dezgustați. Și dacă mai continuă, începe să o ia la vale. De ce? De ce? Pentru că tot ce gândim se reflectă în ochii aceia. Și o entitate căreia nu îi pasă de corpul tău, de părțile corpului tău, de genul tău – de sexul tău, de cât de bătrân ești, cât de tânăr ești, cât de bogat ești, cât de sărac ești, vedeți voi, pentru că astea sunt toate problemele voastre – poate să te ducă până la ultimul dans. Dacă poți să stai acolo și să cedezi și să cedezi și să cedezi și să te uiți înapoi, la ochii aceia, atunci ai găsit Sfântul Spirit al unei persoane. Și asta tânjește toată lumea să alibă – știu că și eu am vrut-o, știu că și voi o vreți – Sfântul Spirit.

E distractiv să te joci în corpul acesta, dar dacă ne jucăm cu alți oameni, care se joacă în corpul lor, știm că nu putem niciodată să o luăm în serios. Atunci, ei nu vor fi niciodată creatura aceea iluminată care sperăm noi; credem că putem să-i modelăm; nu merge niciodată. Știți de ce? Pentru că niciodată nu putem să ne uităm în ochii lor și să știm cinstit că starea de cunoaștere trece și la ei, pentru că dacă cineva se îndrăgostește de starea noastră de cunoaștere, asta ar putea să însemne că toată munca pe care am depus-o pentru corpul nostru a fost în van.

Oameni analitici vs oameni emoționali

Bun, dacă asta e tronul, împărăția cerurilor, chiar aici, lobul frontal,²⁷ tronul de aur al lui Dumnezeu, atunci în spatele său – și deși asta e doar o analogie – reprezintă de fapt feliile, sau compartimentele gândirii. Și începând de aici, vedem că asta e gândirea de bravadă, care nu are prea multă emoție în ea. E mai degrabă gândirea analitică. Ea stă chiar în spatele lobului frontal. Dar luând fiecare feliușă și mergând în jos, începem să vedem că se întâmplă ceva important.

Deci, chiar în spatele lobului frontal se află cei mai analitici oameni din lume. Aici sunt marile intelecte; sunt cei mai învățați oameni, sau sunt oameni religioși. Sunt politicieni; sunt funcționari guvernamentali; sunt regi și regine. Cu alte cuvinte – cu alte cuvinte – ei conduc lumea. Sunt managerii banilor. Sunt oamenii care gândesc în termeni de ecuații analitice.

Poate că nu credeți că aparțineți acestui grup, dar poate că îi aparțineți, pentru că nu doar oamenii care controlează lumea, oamenii care dețin controlul și punct, aceștia sunt oameni ai celui de-al treilea sigiliu. Vorbim despre oameni, despre mame care sunt analitice și care urmează codul mamei; tați care sunt analitici și care urmează codul bancherului, codul locului de muncă, codul armatei, codul de modă veche, servitudinea. Suprimă-ți emoțiile și domnește; adică, oamenii puternici știu cum să facă asta.

Ei bine, oamenii aceștia sunt formați în instituții. Ei merg la școală; au învățat. Și cine scrie cartea de istorie? Cine scrie psihologia? Cine scrie informația? Școala nu are legătură cu – Nu există un sistem educațional care să se ocupe de emoțiile oamenilor. Nu există. Există doar sisteme educaționale care se ocupă să îi învețe pe oameni să fie roboți pentru manifestul unui anume criteriu despre cum să trăiască și cum să fie. Câți dintre voi înțelegeți?

Și atunci avem o adevărată problemă, pentru că adolescenții, tinerii, bătrânii, adică ei chiar își suprimă emoțiile, așa că nu e de mirare că sistemul școlar se destramă pentru ei, pentru că nu au niciun mod de a mânui această furie crescândă, acest sentiment crescând, această emoție

²⁷ A se vedea Fig. C: Creierul.

crescândă. Așa că încep să mășăluiască, și marșul lor este pentru lucrurile care sunt drepte și pentru lucrurile care simt ei că sunt corecte. Ei bine, a simți că e corect nu este corect din punct de vedere intelectual. Câți dintre voi înțelegeți?

Deci, dacă pornim în jos de la feliile creierului și ajungem la punctul acesta, chiar înaintea de subconștient, avem oameni care pot să trăiască numai în emoție. Ei gândesc doar prin sentimente, pentru că sentimentele – sentimentele – evoluția lor a fost de la intelect până la „Simt că e bine.” Ei bine, știți, cineva care vă spune: „Simt că e bine”, voi ar trebui să spuneți: „Dragule, simți că e bine pentru tine? Ei bine, eu n-aș vrea niciodată să fiu învâluit în corpul tău emoțional, pentru că nu te trezești niciodată atunci când ești așa de profund prins în emoții. Și nu mă iubești. Nici nu-ți pasă de mine. Tu vrei doar să ai doza de mântuire emoțională, fie că asta înseamnă a te simți bine, a te simți rău, a te simți sexual. Hai să re trăim clipa, iubire. Hai, hai s-o facem. Era momentul nostru. Ei bine, despre ce naiba vorbești? Te-am lăsat în urmă. N-am niciun fel de urme cu tine, măcar. Vino să-mi bați la ușă, dulceață, ești un străin.”

Deci, asta avem. Ar trebui să spuneți, ei bine, maestre, și atunci cum împăcăm – Dacă spui asta, atunci care e diferența între ceea ce spui tu și un intelect? Ei bine, intelectul este o persoană care vede lucrurile pur intelectual, și asta ar trebui să fie împlinirea emoțională, modul în care ei conduc lumea ar trebui să fie răspunsul acelei observații intelectuale clare și reci, spre deosebire de o persoană care se dă cu capul de pereți, căreia în fiecare zi trebuie să-i dai ceea ce vrea pentru ca ea să fie în toate mințile, pentru că, vedeți voi, astfel de persoane nu sunt dependente de intelect; ele sunt dependente de chimie. Câți dintre voi înțelegeți? Chimie, chimicale – chimicale.

Știți cum de știu asta? Pentru că, mai întâi, o să fiți de acord cu mine sau nu o să fiți de acord cu mine, iar dacă eu continui să vă forțez, o să intrați în emoții. Și dacă merg și mai departe, înnebuniți. Și dacă merg și mai departe, o să ajungeți și mai profund, și mai adânc, până când explodați. Și atunci o să vă dați seama că am avut dreptate. Asta se numește niveluri de emoție din creier.

Aș putea să numesc asta conștiință și energie, dar practic am luat doar una – de fapt, conștiința noastră e un singur rând. Adică, iată ce

aduce iluminare. Noi doar descompunem o linie de conștiință și energie în componentele sale. Tot despre viața voastră vorbim, iar viața aceea este conștiința voastră și energia voastră, conștiința care are un nume și un număr de asigurare socială; are o față și are un corp. Deci, toată lucrarea pe care am făcut-o până acum a fost numai despre această conștiință, care sunteți voi.

Și o să explorăm această conștiință până la sfârșit. Și dacă putem să facem acel lucru, atunci o să înțelegem cum să facem asta. Din păcate, ceea ce vedem aici, dacă mergem în sus către subconștient²⁹, o să vedem că, în curând, oamenii nu gândesc; ei reacționează. Voi nu gândiți cu adevărat. Știți de unde știu că nu gândiți cu adevărat? Pentru că nu puteți să vă conectați la ceea ce vă spun fără să vă simțiți tulburați emoțional în legătură cu asta.

Știți ce înseamnă asta? Asta înseamnă că la acest nivel nu există o rețea neuronală de gândire logică. Există doar neuroni care să deschidă robinetul de apă al emoțiilor. Și acesta este locul în care ați trăit cei mai mulți dintre voi. Ați trăit prin sentimente, prin a vă răni sentimentele, prin a nu avea recunoaștere pentru ceea ce credeți că ar trebui să faceți. Așa că vă întoarceți fuga la trecut și scoateți de acolo tot gunoiul acela și începeți să îl trăiți, pentru că sunteți dependenți. Sunteți dependenți de corpul vostru emoțional. Iar voi – voi, voi – vreau să înțelegeți că motivul pentru care avem o prăbușire în conștiință este că voi gândiți numai cu corpul vostru. Oh, și nu trebuie să vă educăm noi. O să fiți pur și simplu o creatură reactivă. Orice altceva o să fie doar o pură speculație filozofică, pentru că, vedeți voi – știți cum de știu asta? O să spuneți: „Nu simt că e corect” atunci când nu obțineți reacția pe care o vreți.

Știți din ce e făcută depravarea? Ea merge la cele mai depravate legături și aspecte și profunzimi, pentru a obține o reacție. De aceea există ucigași în masă. De aceea există violatori. De aceea există criminali în serie. De aceea există „cenușii”. De aceea există politicieni. De aceea există conducători, șefi de biserici și de state. Ei sunt oameni depravați, care merg la ambele capete ale puterii, ca să secrete din acel control emoțiile de care au nevoie ca să supraviețuiască.

²⁹ Cerebelul inferior. A se vedea Fig. C: Creierul.

Și nu credeți că asta vi se aplică și vouă? O să vă spun cât de mult vi se aplică: pentru că sunteți atât de conștiințioși, viața voastră e liniară, sunteți din Flatland²⁹. Și ce face Învățătorul? Învățătorul vine nu din două dimensiuni, ci din milioane de dimensiuni și se străduiește să vă dimensionalizeze tocmai în floarea maturității voastre emoționale, intelectuale.

Deci, ce înseamnă asta? Ei bine, asta înseamnă: Știți cine sunteți voi? O să vă spun eu cine sunteți voi. Sunteți conștiința și energia numelui vostru, a corpului vostru, structura sa chimică, genetica sa și cine se știe că sunteți. Eu râd de nebunia oamenilor care cred că sunt mai frumoși decât alții, pentru că asta nu înseamnă decât că sunt niște saci vechi și disperați, pentru că vechi – n-o să iasă niciodată de pe linia aceea și n-o să fermenteze niciodată și trebuie, pur și simplu, să moară. Asta e tot. Voi sunteți frunze ale pomului vieții, în loc să fiți pomul vieții însuși.

Miracolul există în afara timpului emoțional. Așa că, în mod evident, toată școala asta, RSE³⁰, se referă la a învăța despre sinele nostru individual, de la genetica noastră și până la educația noastră, la alegerile noastre și la cine am ajuns să fim, în cele din urmă, și la cum ne susținem diferențele și cum ne susținem ceea ce se numește separarea. Și de fapt, ne susținem emoțiile; ne susținem limitările.

Paradoxul unei personalități amnezice și al personalității disociate

Ce anume numiți voi amnezle? Vreau să spun, cum definiți amnezia? Hei, nu numai că sunteți amnezici, dar un amnezic după principiul omenesc este persoana care are un traumatism la cap – un traumatism la cap; asta e important – și rana practic șterge rețeaua neuronală care era legătura cu trecutul său. Și cum e cu amnezicii ăștia? Ei bine, să vă spun câte ceva despre ei.

²⁹ Edwin A. Abbott, *The Annotated Flatland, A Romance of Many Dimensions (Flatland, un basm despre multe dimensiuni, n.l.)* (Cambridge: Parseus Publishing, 2001).

³⁰ Școala de Iluminare a lui Ramtha.

Să zicem că o persoană care este foarte virilă, foarte prinsă în conștiința socială, foarte atentă cu sine, foarte posesivă cu alte persoane – oameni, locuri, lucruri, momente și întâmplări – iese dintr-odată și se urcă pe bicicletă și o lovește o mașină și are această comoție și se trezește. Și e întrebată: „Cine ești tu?”

Și ea spune: „Nu știu.” Are motorul, are subconștientul ca să răspundă la întrebare, dar nu știe cine este. Bun, nu vi se pare ciudat, că ei pot să spună. Literalmente, doctorul spune: „Cine ești?”, iar persoana răspunde: „Nu știu.” În mod evident, o parte din creier nu a fost deteriorată, pentru că ei pot să reacționeze la schimburi cognitive, în comunicare, nu? Pot să spună asta, dar apoi, doctorul spune: „Cine ești?” și persoana răspunde: „Păi, nu știu.”

Asta e cam tulburător. Adică, e conștient, m-a auzit, s-a implicat într-un schimb cu mine, dar nu știe.

„Bun, care e numărul tău de asigurare socială?”

Persoana știe despre numerele de asigurare socială, dar nu are un astfel de număr.

„Care e familia ta?”

„Nu știu.”

„Ai un soț? Ai o soție?”

„Nu știu.”

„Ai copii? Ai rude apropiate? Cine e mama ta?”

„Nu știu.”

„De unde ești?”

„Nu știu.”

Iată ce concept interesant, din punct de vedere medical. Nu-i așa că e un paradox? Omul poate să răspundă la întrebare, dar răspunde cu „Nu știu”.

Deci, ce se întâmplă cu un amnezic? Un amnezic are un traumatism la imagine, la partea de creier care îi guvernează imaginea. Așa că, știți, puteți să aveți un partener care e îndrăgostit nebunește și pasionat de voi, pe care îl lovește un ditai Mack-ul și iată că a doua zi sau după zece zile, când iese din comă – știți că n-o să mai aibă niciun sentiment pentru voi, dragelor? Adică, e puțin deconcertant. Intrați în încăpere, dar radarul nu indică niciun fel de iubire.

Așa că acum trebuie să recurg la conceptul de amnezie ca să vă vorbesc despre asta. Există multe povești medicale despre oameni care au accidente – accidente, nu au fost castrați, și spun: „Nu știu.” Adică, nu spun asta. Sau au un traumatism la sân, „Nu știu”. Nu, n-o să spună niciodată asta. O să spună: „Mi s-a întâmplat lucrul acesta îngrozitor.” Nu, nu, nu, nu, nu. Asta e cu părțile corpului. Creierul încă e conștient. Dar când se întâmplă la creier, avem o problemă, pentru că creierul poate să te uite peste noapte. Iubitul cel mai intens și mai pasional din acest public va fi un străin, după accident.

Deci, normal că asociația medicală vrea să găsească repede rudele acestei persoane și – oameni, locuri, lucruri, momente și întâmplări – să le târască în salon. Și fiul poate să se uite la mama lui și să n-o recunoască. Soția poate să se uite la soțul ei și să nu-l știe deloc. O să-i fie ca un străin.

Și deci, ce se străduiește să facă știința medicală? Să facă din nou cunoștință persoanei cu familia sa. Dar oare mai sunt ei vreodată aceeași persoană? Nu mai sunt niciodată, pentru că nu simt nicio vină pentru faptul că nu-și recunosc mama. Dar mama simte vina. Aici au loc niște indicii. Nu simte nicio vină pentru faptul că iubita îi recunoaște, dar el nu o recunoaște pe ea. Și iubita încearcă să îl iubească, dar el nu simte nimic pentru ea. Știți de ce? Pentru că nu are niciun trecut cu această persoană – niciun trecut.

Deci, miracolul există în afara timpului emoțional. Așa că, poate, oamenii aceștia erau în căutarea unui miracol. Poate că voiau să se reîncarneze, dar să nu moară niciodată și să nu aibă niciodată niciun chin cu asocierea. Și tot ce trebuie să facem este să deteriorăm o parte din creier. Și atunci, asta e tot ce aveți de făcut, știți – să vă calce mașina poștei sau mașina cu lapte sau mașina cu burgeri, nu contează. Asta e tot ce aveți de făcut. Și totul s-a terminat.

Dar ce ne spune acest lucru este ceva minunat și cu adevărat interesant, pentru că atunci, învățătura mea pentru voi nu este ceva imaginar; este o realitate. Asta înseamnă, atunci, că părțile cele mai de suprafață, cele mai subțiri părți din ființa noastră se referă la trecutul nostru. Cu alte cuvinte, dacă o foarte mică parte din creierul nostru suferă un traumatism, atunci aceasta este partea din creier care se conectează ca un calculator, prin care fiecare persoană – fiecare

persoană, loc, lucru, moment sau întâmplare – din trecutul nostru și din prezentul nostru este recunoscută doar prin emoție.

Știți cum numiți persoanele cu care nu aveți niciun fel de contact emoțional? Străini. Ei bine, un amnezic își recunoaște mama ca pe un străin. Întoarceți-vă către vecinul vostru și spuneți-le, vă rog, acest mic paradox.

Bun, terapia a arătat că a le face cunoștință cu familia – că, chiar și atunci când sunt din nou prezentați familiei, iată cum începe familia. Familia începe cu simpatie. Așa că individul care se străduiește să fie reinventat este reinventat pe bază de simpatie. Și atunci, toată lumea îl iubește și toți sunt acolo și apoi, încet-încet, încep să-și scoată la iveală colții. „Sunt așa de fericită că ești acasă. Știi, eram tare îngrijorată pentru tine. Eram așa de îngrijorată, și-mi tot spuneam în minte, știi, toate chestiile prin care am trecut”, și se lasă duși de propriul lor carusel. Adică, această biată creatură nici măcar nu știe cine este și, dintr-odată, ei se lasă duși de propriile lor amintiri. Și atunci se întorc și se uită la el și-l întreabă: „Înțelegi ce spun?”

Și individul se uită la tine și spune: „Nu.”

Deci, pentru amnezici e foarte greu să fie prezentați familiei, pentru că amnezicul nu are niciun fel de legătură cu acești oameni. Chiar nu are. E ca și cum v-aș scoate din situația voastră familială și v-aș prezenta unui grup de extraterestri și aș spune: „Știi, ai avut un accident, dar asta ești cu adevărat.” Câți dintre voi înțelegeți? Înțelegeți?

Ei bine, ce au în comun amnezicul și miracolul? Păi, dacă lăsăm un amnezic în pace, el poate să manifeste orice, pentru că el este așa de curat. Adică, este curat.

Și dacă încerci să refaci acea persoană în același corp, n-o să o refaci niciodată. Niciodată. E pierdută pentru tine, pentru todeauna. De ce? Pentru că trecutul este distrus de o rețea neuronală care controlează emoțiile din corp. Și singurul mod în care putem să recreăm vreodată acea rețea neuronală este mergând pas cu pas, în trecutul unei persoane. Și fiecare om, loc, lucru, moment și întâmplare – fiecare mică întâmplare – a făcut-o cine era ea în viața ta.

Câți dintre voi ați înțeles acea învățătură? Hei, ascultați-mă. Să vă schimbați atitudinea. Nu e niciun motiv să vă pară rău pentru voi

înșivă. Aveți multe felii de creier în care să vă mutați. Și știți cum să vă mutați în ele? Cu voința. Voința.

Dacă un amnezic poate să răspundă la întrebările doctorului și totuși, să nu-și cunoască originile, atunci este clar că vorbim de un exemplu de etape în rețeaua neuronală a creierului. Pentru a face lucrarea, care se face imediat, trebuie să puteți să faceți același lucru.

Care e cea mai mare piedică în calea voastră? Corpul vostru emoțional. Ah, credeți – voi credeți – că eu vorbesc despre vină și despre nevrednicie și despre lipsă și despre rușine și toate astea. Nu, o să vă spun eu despre ce vorbesc: despre apatie și letargie. Apatie și letargie, unde e locul acestora, în primele trei sigili? Adică, asta înseamnă a abandona. Asta e indiferență. Trebuie să fim amnezici complet, când e vorba de concentrare.³¹ Nu putem să aparținem nimănui. Nu putem să cunoaștem pe nimeni. Nu putem să fim asociați cu nimeni. Nu putem să avem un atașament emoțional.

Yeshua ben Joseph era un bărbat frumos. Adică, era un bărbat înalt de doi metri, cu părul roșcat, bronzat și cu ochi albaștri și avea o soție minunată – și era dispus să intre în fermentație la treizeci și trei de ani. Ei bine, fermentarea: trebuie să uita totul, așa că a schimbat asta pe împărăția cerurilor, a Tatălui său, pentru că era dispus. Deja putea să prevadă fiecare emoție.

Ascultați-mă. Toată viața voastră e numai despre emoții. Despre a vă simți bine. Despre a vă simți rău. Imaginați-vă o viață în care acestea nu sunt comparabile cu justificarea de sine. Puteți să faceți asta? Spuneți că puteți, dar am aici oameni care n-ar putea nici măcar să suporte să trăiască unii fără alții. Puteți să faceți asta, adică, fie și pentru împărăția cerurilor? Păi nu, că dacă ați încerca ceva, ați trăda pe cineva. Ei bine, ce pierdere. Chiar așa.

Emoțiile sunt ceea ce pierde un amnezic. Asta nu înseamnă că n-o să alba nicio emoție în viață. O să le construiască, dar nu o să le construiască niciodată pe cărămidzile trecutului. Acesta este motivul pentru care pleacă soții și soțiile, pentru că nu au niciun trecut cu ei. Ei bine, voi aveți un trecut cu persoana cu care sunteți? Adică, îi puneți să asculte de reguli, pentru propriile voastre indiscreții? Îi puneți să asculte de reguli, pentru propriile voastre insecurități și propria voastră

³¹ Când e vorba de aplicarea practică a Marii Lucrări.

nevrednicie? Mai mult – mai mult – îi faceți să sufere, pentru că nu sunt așa de sexuali cu voi? Ei bine, înțelegându-vă mintea, știți, mințea voastră e între picioare. Hai să fim serioși. Poate pentru că nu știu cum să facă dragoste cu voi, pentru că ei, în sinea lor, nu vă văd pe voi așa.

Vorbim despre du-te-la-stâncă-și-hal-să-ne-aruncăm, pe bune. Vă e frică de asta. Vă e frică de asta. Adică, ați lucrat prea din greu ca să aveți această imagine. Asta înseamnă – asta înseamnă – că emoția se deplasează. E pendulul; se deplasează, tic-tac. Ceasul bunicului, care are pendul, numără orele. Și într-o zi, o să fiți prea bătrâni și n-o să vi se mai scoale și, oh Doamne, cine o să aibă grijă de voi, atunci? Guvernul. Poate că așa o să fie.

Hei, nu vă place ce vă spun? Ei bine, dacă suntem aici – eu îl iubesc pe Dumnezeu, așa că am să-l apăr pe Dumnezeu în fața voastră, iar de voi știu eu cum să am grijă. Și o să vă spun asta: niciodată n-o să fiți acel moment divin dacă trăiți în corpul vostru emoțional, pentru că acel corp emoțional v-a determinat gândirea. Nu puteți nici măcar să spuneți ceva, fără ca acel lucru să insinueze o emoție.

Cea mai bună conversație cu care ați putea veni este una care vă aduce înapoi, în pat, cu persoana respectivă. Adică, asta e tot ce puteți să faceți. Păi asta e o mare rușine, mai ales dacă știm că o să murim din cauza asta și că n-o să trăim pentru totdeauna. Atunci când trăim după emoțiile noastre – Și iată încă un lucru la amnezici, care e ciudat. Faceți voi cercelările: o să vedeți că ei întineresc și nu înțeleg de ce. O să vă spun eu de ce. Nu se petrece nicio emoție la ei. Întineresc. Niște oase vechi de douăzeci de ani devin oasele unui tânăr de douăzeci de ani.

Iată încă un exemplu: o persoană cu personalitate disociață. O personalitate operează într-o parte a creierului, pe când cealaltă este amnezică. Această personalitate este spuma de la o grămadă de durere și suferință de la cealaltă persoană, sau de slăbiciune, cum vreți să o numiți. Deci una dintre personalități, personalitatea disociață, este o persoană căreia îi pare rău și se simte prost și care a creat această

imagi, această superimagine, din imaginile pe care o trăiește; e exploatată, se profită de ea, știți voi, „lăta-mă și o să mor, numai ca să vă dau o lecție.“

Și ce se întâmplă, genul acesta de oameni dezvoltă această altă personalitate. Ei bine, când intră în acțiune cealaltă personalitate, sistemul imunitar e întărit și, dintr-odată, persoana nu mai are diabet zaharat, nu mai are scleroză la ficat, nu mai are boli gastrointestinale și nu mai are cancer, nu mai are Parkinson. Există o mică părticică din creier, care este antiteza victimei. E fapt dovedit.

O personalitate disociată e o personalitate care va fi propria ei țară și propriul ei caracter și propria ei voință. Dar făcând asta, aproape că abolește pe toată lumea din viața sa, inclusiv pe sine. Și nu are boli. Iar în clipa în care revine și este persoana normală, atunci nu mai rezistă.

Hei, nu mă credeți? Eu sunt un exemplu minunat. Întregul bioritm al acestui corp se schimbă într-o clipită atunci când îl preiau eu.³² Așa este – așa se întâmplă. Eu sunt cu totul altă mâncare de pește. Asta nu înseamnă că am o personalitate disociată. Dar înseamnă că, obișnuiam să spun asta echipei mele de Dialog, în trecut și poate că unii dintre voi vă amintiți – dar obișnuiam să le spun, și n-am fost niciodată mai aspru de atât – „Știați că pe oricare dintre voi, din acest public, putem să vă dăm la o parte din corpul acela și să punem un maestru acolo, și știați că atunci, corpul vostru va păși ca un Dumnezeu?“ N-am fost mai rău de atât. Asta a fost destul de aspru. Și acum vă spun din nou, azi – și chiar e destul de aspru.

Deci, atunci, ce înseamnă asta? Un amnezic care își distruge un centru al creierului printr-un traumatism, o personalitate disociată care nu folosește acel centru al creierului și folosește un alt centru al creierului pentru a crea o cu totul altă entitate, acestea nu se supun niciodată regulilor biologice la care este supusă entitatea care erau înainte. Câți dintre voi înțelegeți? Nu mă credeți? Căutați singuri cercetările medicale,

³² Stanley Krippner, Ian Wickramasekera, et al., *The Ramtha Phenomenon: Psychological, Phenomenological and Geomagnetic Data* [Fenomenul Ramtha: Date psihologice, fenomenologice și geomagnetice, n.t.], în *The Journal of the American Society for Psychical Research*, Vol. 92, Nr. 1, ianuarie 1998.

vă rog. Există săli întregi de cărți pe care să le citiți.³³ Și atunci, ce vă spune asta? Un miracol există în afară – (Publicul: Corpului emoțional). Ați înțeles. Deci, dacă ar veni în acest public un amnezic, nu-mi pasă cât de îngrozitor individ – poate să fie Hitler, nu-mi pasă. Dacă e amnezic, n-o să știe niciodată că a fost vreodată Hitler. O să meargă la judecată și apoi, o să se simtă victimizat, pentru că nu își poate aminti să fi făcut vreodată acele lucruri. Câți dintre voi înțelegeți? Ar putea să învețe să vină și să fie maestru.

Total prezent în momentul în care faci dragoste

Asta faceți voi. Aveți un gând – sistemul vostru educațional, părinții, ADN-ul – dar n-ați fost educați decât până aici. Adică, ați fost educați, să zicem, cât jumătate din unghia asta, și uitați cât ne-a mai rămas. Dar din asta – din asta – a apărut apoi experiența, fierbinte și rece și bine și rău. Și până să deveniți creaturi sexuale, la maturitate sexuală, binele și răul încep să preia controlul și lucrurile să se zăpăcească.

Și atunci, ce-ați făcut? Sunteți într-un corp. Sunteți într-un corp, un corp chimic. Lăsați creierul în pace. Sunteți într-un corp chimic, care reacționează la decizii. Și nu e vorba doar de megadecizii aici; e vorba și de mica decizie de a sta aici și de a fi prost. Și asta e o decizie. Voi ați decis să trăiți, să vă legănați din copac în copac, din corpul vostru emoțional. Nu faceți decât să vă legănați.

Deci, cum am putea să explicăm mai bine timpul, decât dacă îl explicăm conform așteptării noastre de a simți? Ne trezim dimineata, suntem total inocenți și apoi ne apucăm să fim în timp. Ne apucăm să simțim. Ne apucăm să simțim. Ne ridicăm din patul acela cald. Mai întâi, acum știm că e cald; acum știm că temperatura e scăzută. E cald; asta e primul nostru sentiment emoțional. Apoi, avem vezica plină și trebuie să ne ridicăm și să dăm fuga la toaletă. Și dăm fuga la toaletă și

³³ Pentru cercetări în acest domeniu, a se vedea lucrările de autoritate ale lui Colin A. Ross, *Dissociative Identity Disorder: Diagnosis, Clinical Features, and Treatment of Multiple Personality* [Tulburarea de identitate disociată: Diagnostic, caracteristici clinice și tratamentul personalității multiple, n.t.], ediția a 2-a (New York: John Wiley & Sons, 1996).

urinăm. Urinăm în apă și stăm acolo și urinăm, iar următorul lucru pe care îl facem e să ne ducem și să ne uităm în oglindă, ca să vedem cine urinează. E adevărat.

Viața noastră – viața voastră, și viața mea la început – s-a bazat pe a simți. A mea s-a bazat pe mânie. A voastră se bazează pe sentiment și pe mântuire. Și ați confundat toate astea cu iubirea. Voi credeți că a fi loiali acestor emoții înseamnă iubire. Dar sunteți atât de departe de adevăr.

Așa că, hei, e de mirare când spun cum conștiința și energia creează realitatea? Aici avem alfa și avem omega, iar între ele avem timpul. Timpul poate să se întâmple numai dacă în mintea noastră – dacă în mintea noastră – nu acceptăm niciodată ceea ce este în mintea noastră, până ce nu simțim acel lucru. Dacă trebuie să-l simțim, atunci îl azvârlim în timp și apoi trecem prin tot sistemul biologic al simțirii. Inițial, am fost creați ca să avem conștiința – și rețineți, trebuie să facem cunoscut necunoscutul – să avem gândul, iar apoi să simțim nu numai ca Observatorul care creează energie și care creează această dramă, aceste decoruri, acești oameni, locuri, lucruri, momente și întâmplări, dar atunci trebuie să avem și corpul pregătit să experimenteze oamenii, locurile, lucrurile, momentele și întâmplările. De fiecare din aceste criterii suntem agățați emoțional.

Și cum – cum – determinăm cârligul emoțional cel mai profund? Cum știm că operăm din primele trei sigilii? Pentru că oamenii, locurile, lucrurile, momentele și întâmplările din viața noastră vor fi agățate în mod predominant de unul din acestea trei.

Atunci, un amnezic ar fi ca o fecioară. Chiar așa ar fi. Prima dată când va face vreodată dragoste, are instinctele actului de a face dragoste, dar nu va avea nicio fantezie, așa că va fi un moment pur. Un moment pur, asta înseamnă fecioară – momentul pur.

N-o să vă placă învățătura care urmează, dar ce dacă? Vrem să devenim amnezici, ca să putem să renaștem, iar corpul nostru să poată fi transcens.

Deci, mama lui Yeshua ben Joseph a fost o fecioară, dar nu fecioară în contextul despre care vorbim, ci o fecioară în momentul pur al experienței.

Deci, atunci, Maria era o fecioară în mintea ei. Nu avea niciun trecut în a face dragoste, nicio experiență în a face dragoste. Astfel, copilul ei a fost conceput prin puritatea lui Acum. Rețineți că miracolul există în afara timpului emoțional. Așa că, dacă ea nu are nicio afiliere cu momentul, e ca un amnezic. Și acum o să vină. Momentul acela o să vină și o să fie puternic și minunat, iar voi – nu trebuie să vă spun eu. Cunoașteți moscul și mireasma și iubirea și pasiunea care vine atunci când sunteți în momentul prezent. Ei bine, asta se numește momentul virgin, momentul de feciorie, iar în astfel de momente putem să concepem numai strălucire.

Bun, motivul pentru care bărbații – și o să vă întreb despre asta într-o clipă, dar aveți un pic de răbdare – motivul pentru care bărbații nu s-au însurat niciodată cu țarfele este că țarfele pot să le ia întotdeauna sămânța, dar fără nicio responsabilitate. N-au vrut niciodată ca o țarfă să poarte copilul, pentru că, în mod instinctiv, ele nu erau niciodată fecioare în mintea lor.

Ei bine, acesta este matriarhatul – este matriarhatul, sau patriarhatul? Este lumea dominată de bărbați a religiei. Condițiile acestea au venit mult după mine. Dar aceasta era lumea religiei și a politici și a guvernului, unde femeile erau vite, așa că – și vreau să spun, chiar erau ca niște vite. Și am în acest public o mulțime de femei care au nevoie să audă această învățătură despre miraculos, și bărbații trebuie să o audă, dar și femeile, o cunoaștere foarte profundă, care merge până la Spiritul lor Sfânt; că, atunci când suntem acolo și ne hotărâm să purtăm un copil, nu vrem să purtăm copilul în decadență, pentru că, dacă conștiința și energia este de partea cealaltă, și chiar este, atunci chiar și ovulația, ovulele care o să vină o să fie egale cu fantezia noastră, cu mintea noastră. Și atunci ce obținem, în rodul pântecelui? Obținem o ființă umană cu adevărat decadentă, care vine aici și o să fie putredă, o să fie întocmai ca voi, doar că o să trăiască foarte aslea în mod deschis, pe când voi le trăiți în secret.

Și atunci avem problema opusă. Avem problema opusă a unei partenere care este la ovulație și care nu are fantezii despre decadență, ci despre extrema Iluminării. Care face dragoste în Dumnezeu. Face dragoste cu un sfânt. Face dragoste cu ceva, iar asta scoate din el ordinul cel mai înalt al sămânței sale, pentru că să nu-mi spuneți

vreodată și să nu fiți ignoranți vreodată și să spuneți că sămânța unui bărbat, spermatozoizii săi – mă ascultați? – că sunt un tir la întâmplare, pentru că ceea ce face ca cel mai puternic să penetreze ovulul, o să fie cel mai puternic care e susținut de mintea creatorului său.

Deci ceea ce gândește bărbatul, modul în care reacționează el cu femeia sa, toată acea dinamică – dacă se face numai țac-pac-mulțam cucoană – Știți, cele mai multe femei din acest public își găsesc bărbații dezgustători pentru că nu sunt romantici; nu sunt intimi. Nu au nici măcar cea mai vagă idee despre sacru. Și ce este sacru? Tot ce este un rit sacru, este difuzarea și transformarea în magie a emoțiilor într-un moment. Nu e nimic mai important și mai puternic decât momentul. Când avem țac-pac-mulțam cucoană, în mod clar – ascultați, doamnelor și ascultați, domnilor – în mod clar, avem foarte multă mediocritate în sinele nostru spiritual. Nu vrei un astfel de bărbat și, mai mult decât atât, nu vrei o astfel de femeie, nu, pentru că ceea ce face iubirea să fie magică nu este actul, ci sacralitatea care duce la act, pentru că totul este minte.

CAPITOLUL 4

Don Juan și Saint-Germain la casa contesei

Doi oaspeți neobișnuiți

Există o poveste foarte, foarte salmoasă, care s-a petrecut în Franța, la casa conteselor, unde erau invitați o serie de oaspeți iluștri, iar unul dintre acei oaspeți era Saint-Germain, alchimistul suprem. Ei bine, el a venit într-o trăsură foarte simplă, într-un cupeu, dar cupeul său avea o grămadă de acareturi moderne pe el: o masă pliantă în spate, un element de încălzire, un vizitiu care era cu el de două sute de ani. Adică, era, știți, era un model super, acesta.

Și intră Saint-Germain. E un bărbat mărunț și nu e chiar chipeș și poartă doar negru, catifea neagră. Dar are nasturi care, în loc să fie făcuți din niște umile scoici de mare, sunt făcuți din diamante, iar nenorociții ăia sunt atâtea de mari – nasturi. Negrul elementar și diamantele au o istorie lungă, veșmântul maestrului. Are ciorapi negri de mătase. Are pantofi de catifea neagră și are catarame de diamant la el. Are dentelă la mâneci, cea mai rară și mai frumoasă dentelă spaniolă care s-a făcut vreodată și are și o batistă înfipă chiar aici. Știți, purtam batiste numai pentru că, în acele vremuri, lucrurile miroseau urât și/sau pentru că prizam

tutun și nu voiam să ne curgă tutun pe frumoasele noastre buze maronii. Adică, brun spre maroniu nu e o culoare frumoasă. Așa că, de asta aveam o batistuță chiar aici.

Așa că lese și vine la cină. Și nu-l interesează niciunul din felurile de mâncare pe care le au ei acolo; pentru că e o ființă atât de iluminată, care călărește pe minte. Adică, toată bogăția pe care o are, el a făcut-o. N-a muncit pentru ea; a făcut-o. Așa că nu contează.

Era un bărbat mărunțel. Avea o frizură minunată, o coafură. Și iată, toate aceste femei frumoase – femei frumoase – cu combinezoanele lor și cu rochille lor și perle peste tot și cu chestiile alea pudrate pe cap; adică, era chiar o priveliște de neuitat. Tot ce mai avem de făcut e să aprindem lumânările, și atunci toate pietrele alea încep să strălucească.

Celălalt oaspete favorit acolo era Don Juan. Ei bine, Don Juan sfârșește prin a veni acolo și e plin de atmosferă, îmbrăcat cu brocart verde de catifea și cu auriu. Și avem ceva probleme. Știți, el e îmbrăcat în verde închis cu brocart auriu și cu dantelă la gât și, desigur, cu manșetele și, desigur, cu batistuța. Și să văd dacă-mi amintesc ce nasturi avea. Ei bine, nu erau de diamant. Mă rog, o să-mi amintesc mai târziu. Și are pantaloni până la genunchi și ciorapi și are și pantofi de brocart verde de catifea. Și are părul negru și dat cu ulei, legat cu o panglică de satin roz. Oh, dragăliță-doamne. Și atmosfera cu care a venit – am avut impresia că au intrat o mie de nopți de iasomie.

Deci, iată-ne cu doi adevărați maeștri la masă: Saint-Germain, frumos, auster, în catifea neagră simplă și cu diamante, accentuate cu dantelă albă, și bălțatul Don Juan în partea cealaltă a mesei. Și e un pic nemulțumit, că Saint-Germain îi aduce ploaia la paradă. Nu numai că Saint-Germain nu mănâncă masa cu șaptespe feluri de mâncare, așa cum a făcut Don Juan, dar nici nu bea sherry-ul oferit. Cere cel mai profund burgund pe care îl au. Ce mănâncă el? El mănâncă doar ovăz simplu în apă caldă și bea vin.

Ei bine, acesta e un incident foarte clasic și înregistrat – înregistrat – din istorie.²⁴ Și avem aici pe cei mai iluștri oaspeți ai vremii. Deci, cine

o să câștige? Toate doamnele de la masă o să fie lângă Don Juan? Și iată cel mai mare atribut al lui Don Juan. Nu se putea abține. Ceea ce îl făcea un amant atât de fantastic nu este faptul că era bun la pat, (ac-pac-mulțam cucoană; era faptul că putea să se uite în ochii unei femei și să converseze cu ea și să nu se uite niciodată în altă parte, să nu fie niciodată nerăbdător și să susțină momentul. Și fiecare femeie – fiecare femeie – la care s-a uitat vreodată a fost sedusă; nu că ar fi vrut el. Doar că partea asta de aici era o cascadă către știți-voi-unde. Asta îl făcea celebru. Iar bărbații îl urau. Îl disprețuiau. Îl vorbeau pe la spate. El tot s-a arătat la cină, în catifea verde închis și în brocart auriu. Avea o abilitate. Avea o abilitate. Știa cum să facă fiecare persoană pe care o vedea să se simtă ca și cum ar fi singura persoană din lume.

Când bărbații fac dragoste cu femeile, e ca și cum ei – Uneori, femeile cred că el ar putea la fel de bine să o facă cu o gaură din perete. Și atunci, au sentimentul groaznic care le vine, în acea stare foarte susceptibilă, că soții lor sau amanții lor nu fac dragoste cu ele. Și asta e adevărat. Dar el nu avea această problemă. El știa exact cum să o facă – și era talentul lui. Și a făcut dragoste cu cele mai frumoase femei din Europa și cu cele mai urâte femei din Europa. Dar dacă îl întrebai pe el, el nici măcar nu-și amintește cum arătau. Nu își amintește. Asta îl face faimos. De asta era el Don Juan, pentru că tot ce avea de făcut era să se uite în ochii aceia și să susțină acea privire și cunoștea sufletul persoanei, iar de acolo, intimitatea înflorește. Era minunat.

Deci, avem un Dumnezeu care are o reputație de seducător, dar un seducător care e mai mult decât „dă-mi o gaură în zid și o să mă masturbez cu ea”. Adică, omul ăsta înțelegea ceva. Nu era un bărbat sexual. Era un bărbat mental care se comporta sexual.

Ei bine, nouăzeci și nouă la sută dintre bărbații din acest public nu știu să facă dragoste. Și asta spune ceva celui care n-a făcut niciodată asta, dar știu care era cel mai mare talent al lui Don Juan. Pentru că modul în care faci dragoste este să începi cu dragostea, iar dacă te

²⁴ Giacomo Casanova, *Istoria vieții mele*, Vol. 5, Capitolul 5, p. 116: „Cina pe care am găsit-o cea mai antrenantă a fost cea la care ea [Madame d'Urfé] a invitat-o pe Madame de Gergy, care a venit cu faimosul aventurier, Conte de Saint-Germain. În loc să mănânce, el a vorbit de la începutul la sfârșitul cinei; iar

eu am ascultat cu cea mai mare atenție, căci nu era alt vorbitor mai bun. S-a dovedit a fi o minune la toate, a (întit să uluiască și chiar a uluit. Tonul lui era peremptoriu, dar nimeni nu l-a interpretat greșit, pentru că era învățat, vorbea bine toate limbile, un mare muzician, un mare chimist, cu o față alrăgătoare și cu capacitatea de a câștiga prietenia tuturor femeilor...”

concentrezi pe o persoană, vei găsi că totul la ea este frumos. Dar dacă nu le concentrezi pe ea, vei găsi numai niște străfulgerări de imagini. Iar acele imagini sunt imaginile seducției. El seducea intimitatea unei persoane, nu trupul ei, iar asta, prieteni, asta îl făcea maestru. Era căsătorit? Da, era căsătorit. Și a continuat să facă ce făcea? Da, a continuat. Fiul și filca lui, cât de frumoși erau? Erau minunați, pentru că în clipa în care a făcut dragoste cu mama lor, el era prezent acolo, iar mama aceea era numai frumusețe.

Ce vor femeile

Dacă ai fi superaranjat cu cele mai fine mătăsuri și perle ale tale, cu cele mai fine dantele, cu cei mai rafinați pantofi, cele mai frumoase cataramă și evantele orientale și ai fi la o cină, pe care dintre acești oaspeți iluștri l-ai asculta: pe bărbatul în catifea neagră, cu diamante sau pe renumitul amant? Ei, acum devine foarte evidentă împărțirea de la masă, pentru că Saint-Germain – și asta era un maestru străvechi și foarte frumos; adică, e foarte frumos – aura lui, atmosfera lui e puternică, și pe de altă parte avem un om care știe doar cum să seducă. Deci pe cine, la această cină – singura la care au fost vreodată oaspeți amândoi – pe cine ascultă nu numai nobilimea, dar și toate doamnele? Pe Saint-Germain.

Așa de supărat a fost Don Juan după asta, că l-a numit pe Saint-Germain un șarlatan. Bine, știți voi. Știți cum e. Dacă ai un eșec, atunci persoana aceea trebuie neapărat să îți fie mult inferioară. Niciodată nu poate să fie la fel de glorioasă ca tine, pentru că dacă înfrunți adevărul, adevărul este că persoana aceea a fost mai măreață decât tine – iar el n-ar fi acceptat niciodată, niciodată acea realitate. Așa că a scris lucruri oribile despre Saint-Germain – și așa știm că Saint-Germain a fost o ființă, efectiv, datorită geloziei lui Don Juan. Așa știm. Știm după emoții. Câți dintre voi înțelegeți?

Și dacă puteți să găsiți memoriile lui Don Juan, sunt toate volumele pe care le-a scris în ultima parte a vieții lui – o să găsiți toate astea acolo.³⁵ Așa o să știți că a existat odată un maestru în viață, care a

³⁵ A se vedea Giacomo Casanova, Chevalier de Seingalt, *History of My Life*, translated by Willard R. Trask [Istoria vieții mele, tradusă de Willard R. Trask, n.t.l., 12 volume (New York: Harcourt, Brace&World, Inc., 1966)]

transcens Evul Mediu și a ajuns până în epoca luminilor. Și acela a fost Saint-Germain, un maestru – un maestru. Puteți să intrigați bărbații și femeile cu dibăcia voastră în concentrare, dar puteți să luați acea concentrare în două feluri și sunt două căi în asta: Puteți să o luați pentru propria voastră avansare, puteți să o luați pentru propriul vostru folos, puteți să o folosiți pentru propriile voastre emoții sau puteți să faceți opusul. Puteți să o duceți în tărâmul mistic, în tărâmul magiei, în tărâmul vieții eterne, în țara lui Merlin.

Și fiecare femeie la acea masă a fost fascinată de bărbatul mărunț în catifea neagră, cu nasturi de diamant, cu cataramă de diamant și cu poveștile lui. Și fiecare dintre acele femei a vrut o fiolă de tinerețe veșnică. Și dacă ar fi avut de ales între o fiolă cu tinerețe veșnică și o noapte petrecută cu – cum îl chema? – Don Juan, pe care credeți că ar fi ales-o? Întoarceți-vă către vecinul vostru și explicați. Ideea mea e foarte clară aici.

Mulțumesc foarte mult, Don Juan, că ai scris despre gelozia ta, despre invidia ta și că l-ai numit pe Saint-Germain un destrăbălat, pentru că fără emoțiile tale omenești, foarte elementare, nu ți-am fi luat în seamă biografia, sau autobiografia, ci am fi considerat-o niște invenții. Însă pentru că ai fost așa de emotiv și așa de ostil față de el, înseamnă că el sigur a existat.

Oh, sunt atâtea idei pe care le clarific aici, frumusețile mele. Deci, ce vor femeile? Credeți că vor o fiolă?

Deci, iată ce vreau să spun – și vreau să spun multe. Dar ideea este că – Ideile mele, la plural, sunt că – atunci când te gândești bine, ceea ce niciun bărbat nu poate să îi dea unei femei este viața fără moarte. Și asta e fascinația femeilor, care sunt deja înaintea bărbaților obișnuiți – să vrea și să dorească asta. Așa că, pe cine o să asculte, pe cel mai mare amant al vremurilor lor, sau nemurirea? Și l-au ascultat pe el. Iar el a avut suficientă grație încât să îi dea gazdei acelei cine o fiolă. Dar din păcate, ea a avut un angajament în acea zi, iar camerista ei, pe care o dădea capul, a luat fiola și, în trei ore, a devenit cu treizeci de ani mai tânără. E magie.

Toată această poveste e adevărată. Contesa s-a întors, a vrut să o dea afară pe intrusă – intrusa se întâmpla să fie camerista ei; a dat-o afară oricum – pentru că l-a luat fiola. A lansat oportunități enorme,

urlașe ca să vină Saint-Germain înapoi. El a revenit, dar nu i-a mai dat încă o șolă. Și desigur, antiteza și antagonistul său, Don Juan, n-a apărut, pentru că, dacă fusese invitat Saint-Germain, el nu avea să vină. Ei bine, Saint-Germain, dragule, asta e pentru tine.

Fantezii sexuale, secrete dezvăluite

Dacă bărbații au o abundență a întregii omeniri în sămânța lor și sunt atât de proști și nu țin seama de asta – adică, ei sunt cam ca un Dumnezeu care are, cu adevărat, în sămânța sufletului său, are fiecare personalitate omenească disponibilă. Și acum începem să vedem de ce este neînțelept să trecem mereu cu vederea asta, ca să putem să obținem un mic orgasm. Ei bine, aveți nevoie de el, aveți nevoie de el, aveți nevoie de el. Oh, bieții de voi. Adică, v-ați gândit vreodată să vă înălțați energia? Ei bine, nu. Asta e o altă învățătură, nu? Deci, ce se întâmplă – și asta e ceva interesant; ascultați – și acesta este motivul pentru care unii dintre voi sunteți în acest public, alții dintre voi sunteți cu totul altfel: Numai o mică parte dintre voi sunteți aici pentru că tatăl vostru a făcut dragoste cu mama voastră într-o ceremonie cu adevărat sacră de idilă, care a dus – pentru că, vedeți voi, ceremonia este pentru a aborda emoțiile, antagonistul.

Deci, ce ziceam? Ah, da, asta, că ceremonia – A face dragoste nu înseamnă, bun, am terminat cina, hai să ne spălăm pe dinți, să facem un duș și să sărim în pat, goi, să scoatem uscătorul de păr și vibratorul și alte chestii care o să ne facă să ne simțim extraordinar. Adică, asta nu e bine. Vreau să vă spun ceva: Nu e bine. Asta nu e ceva sacru. Nu e sacru. E tehnologie.

Uite, un Don Juan ar ști cum să pornească momentul. Și ar începe de pe la prânz, aducând flori și împărțind momentul și mâncând împreună, fără nicio distragere și privindu-se în ochi unul pe altul. Și acesta este singurul lucru pe care știe să-l facă, cu adevărat frumos. Priviți în ochii lor și – știți, dacă faceți asta, are loc o metamorfoză. Nu e vorba doar că îmi pregătesc o seară de curse, dar în clipa în care mă uit în ochii acestei persoane, sunt brusc prins într-o stare lipsită de emoție, o stare de cunoaștere.

Apoi se desfășoară restul după-amiezii. Ei bine, puteți să vă imaginați activitățile în gospodărie. Adică, toată lumea își face vânt cu evantaiul pentru că e cald acolo – și toată după-amiaza e stabilă, iar după-amiaza începe să colapseze în clipă. Așa că se petrece o viață întreagă pentru acel moment, pentru pregătire. Iar când vine momentul, trebuie să fie lent și ușor și frumos. Și trebuie să începem întotdeauna de la față în jos, niciodată de jos înspre față, pentru că nimeni nu se mai uită la iubitul său după aceea. Eu știu; am privit secole întregi de astfel de experiențe de copulație.

Și ce fel de copii vin? Ei bine, când nu o faceți cum trebuie, atunci obțineți – Bărbații: bărbații sunt creaturi cu adevărat decadente atunci când e vorba de fantezie, pentru că ei au un milion de suflete, așa că nu știu despre cine să aibă o fantezie. Așa că, de obicei, sfârșesc prin a avea o fantezie despre cel mai decadent dintre toți. Ori de câte ori bărbații au fantezii despre experiențe homosexuale – practic, fac dragoste cu o femeie, dar se gândesc că fac dragoste cu un bărbat – sperma aceea care va merge la ovul, spuneți-mi voi ce se întâmplă după aceea.

Câți dintre voi înțelegeți ce spun? Ridicați mâna. Așa să fie, pentru că dacă înțelegeți, atunci putem să trecem mai departe și să continuăm.

Și da, e o chestie umilitoare. Și la fel și să faci alte lucruri. Asta înseamnă să distrugi puterea personală a oamenilor din acest public pentru tine. Ei bine, îmi place să fac asta. Dați-mi voie să vă spun ceva despre tatăl meu. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Dar tatăl meu era un atlant, mama mea era lemuriană. Înălțimea am luat-o de la mama, iar mintea mea enormă, cu care mi-am înțeles dușmanul, am luat-o de la tata. Însă curajul l-am luat de la mama. Așa că acea mică potrivire de iubire – Iar el a luat-o pe mama, pe iubita mea mamă și a trecut dincolo de o femeie măreță și a iubit-o. Era ca un animal. Iar eu am fost conceput din sperma lui. Ei bine, el l-a conceput pe diavol, pentru că eu sunt mai mare și mai rău și am luat amândouă culturile și o să vă distrug. În pofa sa, el m-a creat pe mine, prima mea încarnare. Este fecioria. Eu sunt inocent. Nu știu nimic. Sunt gata să vin. Și acum, este corpul meu.

Ei bine, dacă tatăl meu a fost atlant, ghiciți pe cine am asediat eu? Atlantia. Eu am fost cel mai groaznic coșmar al lor. Când se vor înălța

vechile orașe, veți vedea istoria lui Ram scrisă și veți vedea ziua terorii care s-a pogorât peste ei. Iar eu am fost fiul unui atlant. Și înălțimea am luat-o de la mama. Mama a stat cu mine. Și mintea mea feroce și mânia mea au fost cele care s-au întors împotriva lor. De aceea știu despre ce vorbesc. Ei bine, am fost. Niciun atlant nu a fost vreodată agresiv ca mine. Și de unde naiba credeți că am asta? Dintr-o spermă. Bărbatul acela tocmai l-a făcut pe diavol.

Cine sunteți voi? O să vă spun. Cei mai mulți dintre voi ați fost concepuți în fantezie. Ați fost concepuți în sex elementar. Ați fost concepuți nu pentru că tatăl vostru se uita în ochii mamei voastre. Și dacă ar fi făcut asta, și dacă ar fi făcut-o cum trebuie, nici n-ați fi fost aici astăzi. Ați înțeles? Știu că nu vă place. Știu că nu vă place. Dar ascultați. Trebuie să ne asumăm și credit pentru ceva. Acesta este corpul care a fost făcut pentru noi. Adică, dintre milioane de cupluri, milioane, miliarde care copulează atunci când sunteți voi gata să veniți – adică, ce agendă are sufletul vostru? În ce corp o să intrați? O să mergeți în corpul care este antiteza sufletului? Conștiința și energia creează realitatea, așa că mergem direct la un corp care este egal cu cine suntem noi.

Deci, sunteți cross-overe? Asta pentru că tatăl vostru era așa, în timp ce făcea dragoste cu mama voastră. Hei, nu vă place? Ei bine, mai e ceva și mai rău. Mama voastră făcea dragoste cu o altă femeie atunci când v-a conceput pe voi, în timp ce bărbatul ei îi dădea sperma. Nu vă place asta? Nu vă place? Atunci sunteți niște ignoranți, pentru că nu ați luat învățătura la cel mai mic numitor al ei. Sperma nu este ceva aleator; ovulele nu sunt ceva aleator. Ele sunt cine suntem noi.

De ce credeți că era foarte, foarte important ca o femeie să fie fecioară și fără experiență, pentru un rege care voia să creeze o împărăție? Nu voia ca ea să interfereze cu planurile lui, cu moștenirea lui. Adică, treziți-vă, vă rog. Niciun bărbat nu vrea să facă un copil cu o târfă, pentru că, în mod intrinsec, știe că nu știe. Știe că ea nu face dragoste cu el. Știe că ea o face pentru supraviețuire. Așa că, ce fel de copil o să vină din unirea aceea? Cineva care o să se întoarcă și o să-ți taie capul. Asta e povestea Cezarilor, dacă vă interesează.³⁶

³⁶ Suetonius, *The Lives of the Caesars* [*Viața Cezarilor, n.l.*], ediția Loeb Classical Library, tradusă de J. C. Rolfe, 2 vol. (Cambridge: Harvard University Press, 1914).

Căți dintre voi ați înțeles, până acum? Înțelegeți? Deci, care este conceptul de moralitate? Moralitatea are legătură, pur și simplu, cu nivelul la care există? Bineînțeles că da. Există o moralitate superioară? Întotdeauna. Ce înseamnă moralitatea? Moralitatea este un cuvânt care provine de la morala poveștii. Este morala fanteziei; acesta este adevărul. Acesta ne e neamul. Copiii voștri – copiii voștri – cele mai mari coșmaruri ale voastre au fost create de unul dintre voi, fie de voi, fie de soțul vostru. Și unul dintre voi avea o fantezie în momentul conceperii acelui copil. Singurul mod în care sufletul acela, tulburat și corupt, a putut să intre este pentru că unul dintre voi era corupt și tulburat. Iar bărbatul – femela are un singur ovul – bărbatul are milioane de oportunități.

Atunci, morala nu este în totalitate ceva ce trebuie să aibă femeia, dar este, dacă ea alege mereu partenerul greșit și mereu acționează ca o fantezie a celui partener. Ar trebui să iubim ceea ce suntem. Ar trebui să iubim faptul că suntem femeie, că suntem bărbat, că atunci când suntem un sistem echilibrat de conștiință, boala nu poate să ne roadă niciodată oasele, inima, ficatul, corpul. Atunci când suntem dezechilibrați – dezechilibrați – dacă suntem negativ la negativ și pozitiv la pozitiv, sau dacă trecem de la pozitiv la negativ, nu e nevoie decât de un moment de dezechilibru pentru ca o sămânță – la fel cum aducem un copil pe lume – pentru ca o sămânță de boală să fie și ea adăpostită în lume.

Știți, e un mister minunat în știință și în medicină. Este un mister. Și singurul motiv pentru care ei recunosc asta este datorită ipotezelor lor despre cum apar bolile venerice, că există oameni care sunt absolut imuni la ele și fie că e vorba de sifilis, de negi genitali, de gonoree, de cancer uterin, de SIDA, există anumiți oameni care, oricât de mult ar fi expuși la ele, nu le contractează niciodată. Cu alte cuvinte, aceste boli vin de la oameni dezechilibrați, conștienți. De acolo vin și sunt transmise mai departe.

Știu, ați putea să spuneți, ei bine, eu sunt o persoană foarte echilibrată. Dar când pui oamenii în actul sexual și le privești fanteziile, e foarte bizar ce fac ei și ce gândesc, cât de corupți o să devină. Dezechilibrul acela este mecanismul de scurtcircuitare, care face un prim centru slab și face un prim centru slab pentru boli. Există oameni

care, nu contează la ce îi expui, nu contractează niciodată boala. Știți care este explicația științei medicale, că aceștia sunt oameni care sunt prezervabili de la natură. Cu siguranță că da, pentru că nu este conștiința lor. Ei nu sunt cei care gândesc. Ei nu sunt cei care au fanteziile. Pur și simplu nu sunt. Așa că, dacă amândoi o iau, atunci amândoi o fac.

E în regulă. Fiecare organism, fiecare organism viu este într-un fel cum ne împreunăm noi și copulăm și aducem pe lume un copil – corect? – sau copulăm și doar întărim legătura. Facem schema lui Don Juan cu uită-te-în-ochii-ei, întinde-te-cred-că-te-iubesc, așa că atunci putem să rezolvăm toate problemele cu acel act. Dar în realitate, niciodată nu ar trebui să rezolvăm toate problemele cu acel act, pentru că atunci el devine o conștiință și energie și o facultate supra-folosită a corpului.

Adică, ar putea să vă iubească partenerul vostru dacă ați fi abștinenți? Asta e o întrebare bună, nu-i așa? Și dacă nu poate, atunci trebuie să îl priviți și să înțelegeți că, poate, atracția a fost acolo doar pentru ceea ce ați putea voi să dați mereu. Ei bine, asta nu e diferit de „miracolul există în afara timpului emoțional”. Bun, cum știm dacă cineva chiar ne iubește? Dacă, dintr-odată, suntem caștrați sau nu mai putem să facem dragoste, oare tot o să ne mai iubească, tot o să mai fie sinceri cu noi, sau o să fie atrași către un alt partener?

Oamenii care sunt protejați de la natură, de fapt, nu sunt protejați de la natură în sensul că sunt ființe foarte evolute. Ci pur și simplu nu sunt supuși ei și nu acolo se află conștiința lor și nu au fantezii despre astfel de lucruri. Ei trăiesc în momentul prezent; sunt sinceri. Vin dintr-o autoritate superioară primului lor sigiliu. Cu alte cuvinte, ochii sunt cei care stabilesc contactul. Așa că a face dragoste este, de fapt, o cedere de încredere și intimitate, a contactului aceluia sufletesc.

Ei bine, cum să explicăm de ce cineva nu ia aceste lucruri? Nu sunt oameni sexuali; așa putem explica. Și dacă iau așa ceva, atunci cred că, în cele din urmă, își dau seama că sunt. Nu e nimic în neregulă cu asta. Dar, în măsura în care avem contact sexual pentru a crea o altă ființă conștientă, dacă nu copulăm pentru a crea o altă ființă conștientă, atunci vom crea o altă formă de viață.

Deci, sunt foarte mulți printre voi, în acest public, care au dat naștere altor organisme. Aceste organisme sunt copiii voștri. Ele trăiesc cu voi, de la fanteziile voastre dinainte. Sunt organisme. Sunt vii. Au o durată de viață. Deci, ce faceți atunci când veniți la o persoană care nu are niciunul din aceste lucruri? Mai întâi, trebuie să iubiți acea persoană. Trebuie să o iubiți mai mult decât iubiți creatura în care încercați să o transformați în trecutul vostru, pentru că în clipa în care persoana devine creatura trecută pentru voi, este supusă acelor boli. Vreau să nu uitați asta niciodată. Miracolul există în afara timpului emoțional. Iubirea și vindecarea există în afara emoțiilor noastre trecute, care pot să ne susțină bolile, bolile venerice și ciclurile acestora.

Încercați acest experiment. Reveniți la fanteziile voastre. Încercați să faceți dragoste o dată în fanteziile care au dat naștere acestor boli și priviți cum apare erupția. Ele aparțin conștiinței. Dacă a existat vreodată un învățător riguros, boala va fi acel învățător pentru voi, iar eu voi fi fost doar vântul. Încercați. Dacă nu mă credeți, vreau să știți că ceea ce vă învăț este adevărul.

Câți dintre voi ați învățat? Dureros, dar asta e realitatea. Este unul dintre lucrurile care împiedică miracolul în viața voastră, pentru că, vedeți, întreaga voastră identitate acum sunt emoțiile de gen Don Juan. Iar bolile voastre sunt readuse ciclic în prezentul vostru, prin fanteziile voastre. Să nu-mi spuneți vreodată că există ceva care vi se întâmplă numai vouă. Niciodată n-o să mă prindeți cu asta. Știu că undeva, pe când erați tăcuți, v-am privit urmându-vă fantezia, și iată. Creați realitatea. De asta sunteți Dumnezeu, pentru numele lui Dumnezeu. De asta sunteți Dumnezeu.

Deci, emoția este: ar trebui să fi avut gândul, am colapsat realitatea, am pregătit corpul la nivel chimic și apoi am angajat-o, după care am obținut un impuls de informații, chimic și electric, înapoi la creier. Gustul a fost bun, așa că am vrut s-o mai facem o dată, doar că data următoare când am făcut-o, a trebuit să o facem un pic mai complicată, pentru că, vedeți voi, nicio experiență originală nu va fi vreodată aceeași ca cea de la originile ei. Întotdeauna trebuie să evolueze de la acel nivel. De aceea oamenii devin decadenți, pentru că încep cu conceptul de virgin, cu sacral și cu intimitate și cu toate astea. Dar prima dată – și apoi a doua oară trebuie să mai adauge ceva, așa că mai construiesc

la tortul acesta, mai adaugă toate mirodeniile astea care se pun acolo și, curând, nici măcar nu ne mai poate plăcea tortul, pentru că nu ne mai dă aceeași experiență. De ce nu ne mai dă aceeași experiență? Pentru că suntem Dumnezeu care evoluează, adică, natura forței noastre vitale este să facem cunoscut necunoscutul. Nu putem niciodată să avem cu adevărat aceeași experiență de două ori. Întotdeauna trebuie să o modificăm. Adevărul este că voi tot epuizați experiența. O epuizați.

Un bărbat face dragoste cu o hetaera cu adevărat talentată în arta amorului; e fabulos. Adică, biata lui soție care i-a purtat toți copiii aceia, ea nu poate să facă asta. Dar dacă nu i-ar fi făcut copii și dacă ar fi fost o hetaera, ar fi putut să facă același lucru. Însă a doua oară când te duci la hetaera, ea și-a schimbat hainele și parfumul și și-a dat cu alt ulei pe corp, pentru că o să fie o altă experiență. Asta știu să facă hetaerele. Însă chiar și hetaerele devin plictisitoare, pentru că nu poți să faci mai mult decât atât, drăguță. Și într-o zi sunt schimbate cu o fecioară. Uneori îți dorești experiența care nu e așa de isteață și așa de plănuită și așa de pregătită. Câți dintre voi înțelegeți?

Toate emoțiile ajung la un sfârșit, pentru că emoțiile sunt născute în timp. Ele au o durată de viață și apoi se epuizează. Plictiseala e atunci când ați experimentat-o. Deci, e o zi nouă – da, minunat – așa că o să începi de la capăt și o să fii un pic altfel azi. Aha, asta e destul de incitant. Afli că iubitul tău nu vrea să stea cu tine în pat toată ziua, pentru că vrea să iasă și să facă chestii. Vrea să fie altfel, așa că trebuie să ieși și să le faci. Apoi, când mergeți în pat seara, e incitant. Deci, în fiecare zi trebuie să vă schimbați, ca să țineți pasul cu iubitul vostru. Și voi? Ei bine, de ce sunteți voi în relație? Pentru călătorie, pentru bani, pentru sărbătorirea datorită copiilor? Ce lucru jalnic.

Și voi? Deci, voi decideți să faceți altceva. Faceți altceva trei zile la rând, iar iubitul o să vă urmeze și o să meargă să facă aia, apoi n-o să-i placă. Dar tu te trezești că ție îți place tot ce face el. Și acum, iată o mică problemă. Acum emoțiile se schimbă. Acum nu ne mai dăm așa de repede, pentru că ei nu ne înțeleg, nu iubesc pentru noi, nu le pasă de noi. Ei nu își fac decât condiția lor, dar noi suntem cei care am fost de acord cu asta.

Vreau să spun, toate astea sunt marl cărlige care se află în voi. Și de ce petrec toată această minunată zi vorbind despre asta? Pentru că

motivul pentru care nu pot să vă fac să manifestați o Toyota sau o găleată de aur sau viața veșnică este pentru că voi încă mai folosiți aceste învățături în același fel în care v-ați folosit tot corpul emoțional – și nu merge așa. Pur și simplu, nu merge așa. Adică, nu poți să-l convingi pe Dumnezeu să facă dragoste cu tine. Nu poți să-l convingi pe Dumnezeu. Nu poți să fi o hetaera pentru Dumnezeu. Nu poți să promiți. Nu poți să crezi că o să fii bun, că o să fii toate acele lucruri pe care îți spune religia că o să le fii – nu poți să faci asta – și apoi să te duci să manifesti. Asta e cu totul altceva, iar acesta este creatorul vostru. Nu e vreo vorbărie oarecare. Câți dintre voi înțelegeți?

Ei bine, fiecare experiență emoțională, dacă devenim dependenți de ea, e important să o modificăm de fiecare dată, pentru că asta este dependența noastră. O modificăm. Și poate să fie vorba de sex, de durere, de putere. Și există oameni care sunt dependenți de toate trei. Nici măcar nu le pasă cu cine sunt. Ei vor doar dependența.

Acum pot să vă spun – și o să vă spun imediat că sunteți dependenți de emoțiile voastre. Nu trebuie să ne îngrijorăm de vin și de fumat o pipă, dragilor. Avem dificultăți mult mai serioase. Dacă și numai dacă vrem să fim maeștri și să avem viață veșnică, atunci avem greutăți serioase. Dacă nu vrem acele lucruri și suntem cufundați în a ne simți bine, atunci avem doar viața – viața, moartea și imposibilele.

Deci, motivul pentru care Saint-Germain a captivat femelle și bărbați de la masă este pentru că el era un maestru a ceva ce putea să le placă tuturor. Acesta era un mister. A face sex nu e un mister. Și mulți dintre voi v-ați născut acolo unde ambii voștri părinți, în cele din urmă, au devenit parteneri de idilă și apoi, granița a cine sunteți devine neclară și stearsă în fantezia voastră. Adică, trebuie să vă întrebați, soțul vostru chiar vă iubește, atunci când ați fost de acord să deveniți sadistă sau masochistă sau bărbat? Adică, pe cine – pe cine – iubește el? Și asta devine foarte tulburător pentru mintea femeii, pentru că, da, prima dată o să fie amuzant și incitant, dar după o vreme începi să te simți un pic incomfortabil, pentru că, în realitate, înseamnă că tu trebuie să joci un rol care, da, la început a fost în regulă, dar care acum începe să inducă dependență. Câți dintre voi, doamnelor, ați avut această experiență? Rădicați mâna. Priviți în jur, bărbați.

Vreți să știți de ce femeile au nesiguranțe într-o relație? Pentru că voi le faceți așa. Nu e suficient de bine. Știți de ce? Pentru că voi sunteți cei care ați pierdut arta sacrului, și e vorba doar de tac-pac-mulțam cucoană, ca și cum ați fi vreo creatură specială. Ele nici măcar nu știu că voi nu sunteți speciali. Da, voi țineți milioane de suflete într-o singură ejaculare, dar la ce bun? Nu-i de mirare că ele nu vor să rămână însărcinate cu voi, pentru că, după o vreme, se simt în nesiguranță. Știți de ce se simt în nesiguranță? Pentru că singura dată când abia așteptați chiar să fiți cu ele este atunci când ele pot să-și tranșeze feminitatea și să devină un monstru, un bărbat, și să vă ofere rectul. E frumos atunci, dar o să aveți probleme, pentru că atunci, această doamnă o să își dea seama, în cele din urmă, că nu e cu cineva care o iubește pe ea și o să aibă o grămadă de probleme cu propriul ei angajament emoțional față de voi. Însă în cele din urmă o să vă înlocuiască, pentru că o să caute pe cineva care poate să se îndrăgostească de ea pur și simplu și să o privească în ochi și să facă dragoste cu ea – nu cu o fantomă, nu cu un bărbat, nu cu o altă femeie, nu cu un animal, nu cu o pasăre – numai cu ea. Și dacă găsim vreodată acea creatură, o să ne îndrăgostim de ea nebunește. Nu ne pasă cât e de tânără sau de bătrână.

Deci, de ce a făcut Saint-Germain la masă așa o atmosferă, încât Don Juan a fost atât de ranchiunos? Pentru că el susținea o promisiune și o aventură pentru fiecare ființă omenească de la masă; și chiar și cea mai mare dibăcie a celui mai mare amant de acolo n-a putut să facă asta. Și totuși, acest maestru era un maestru al minții, un maestru al vieții veșnice. Oricine l-ar fi dat pe o fiolă de viață veșnică. Asta vă arată ceva. Deci, cine nu este în viața voastră? Cine nu este în viața voastră? Cine nu sunteți și cine sunteți?

Revelațiile șocante ale recapitulării noastre în lumină

La ce duce asta? Ei bine, toate astea sunt lucrurile pe care le veți vedea în lumină.³⁷ La ce duce asta? Bun, vreau să vă întreb ceva: cât de repede vrea soția voastră să aibă un copil cu voi, atunci când știe ce

³⁷ În recapitularea vieții după moarte.

așteptați de la ea să vă facă? Și cât de repede vrea soțul vostru sau iubitul vostru să aibă un copil cu voi, atunci când știe ce faceți și ce gândiți cu el? Pentru că, știți de unde vine abuzul asupra copiilor? Vine din fantezia care creează astfel de copii. Tații își violează fetele pentru că asta e o fantezie pe care sfârșesc prin a o avea soțul și soția. Chiar așa. Nu mă credeți? Muriți, mergeți în lumină, veniți înapoi și predați acestui public. Soțiile sunt invidioase pe fiicele lor, pentru că fiicele lor sunt născute din fantezia soților lor. Ele au venit din sperma lor. Câți dintre voi înțelegeți? Fiii – fiile – care sunt au un atașament neobișnuit față de mamă și un atașament neobișnuit față de tată. Și uneori, chiar, sunt abuzați sexual de către tată. Unde credeți – adică, știu câți dintre voi ați avut parte de abuz ca și copil în viață, și vă întrebați: „De ce eu?” O să vă spun eu de ce voi, pentru că ați venit la părinți care au făcut asta și sunteți motivul secular pentru acest abuz, pentru că ei așa v-au conceput.

Îl iubesc pe doctorul meu. El stă acolo și dă din cap. E de acord cu mine. Toate astea sunt trasate și el înțelege – și tot ce poate să spună este că e trist. Da, este. Întotdeauna creăm realitatea. Nu dați voie niciunei reviste și niciunui post de televiziune să vă arate, sau vreunei ființe vii să vă spună că asta e natura omenească. Da, putem să fim irresponsabili, dar înțelepciunea e pentru noi. Nu ne împreună cu o altă ființă omenească, decât dacă avem înțelepciunea să angajăm pe deplin o relație cu o altă ființă omenească, care ne așteptăm să fie la fel de înțeleaptă, că deja am trecut prin acele amoruri copilărești și prin acele fantezii prostești. Și atunci, ne împreună cu o altă persoană și motivul pentru care o facem este că nu ne împreună cu o fantezie; nu vrem să purtăm un demon, dintr-o distorsiune. Și putem să facem asta foarte ușor, foarte ușor.

Deci, ce este moralitatea? Moralitatea înseamnă să spui: „Nu, nu sunt gata pentru o relație. Și nu sunt gata să îmi dau sămânța și nu sunt gata să fiu destul de responsabil încât să împărtășesc iubirea, pentru că adevărul este că, atunci când fac dragoste cu tine, adesea, dacă ai vedea cu ce a trebuit să fac dragoste în mintea mea, ți-ai face bagajele și ai dispărea. Și la fel, dacă eu aș vedea, aș fi și eu înspăimântat. Deci, de ce facem asta? N-ar trebui să fim îndrăgostiți și n-ar trebui să

ne fi transcens emoțiile până la un punct unde poate să se întâmple miracolul iubirii?"

Iubirea se poate întâmpla numai dacă nu există trecutul. Și știți ceva? Eu tocmai am scris cheia aici, cu Corpul Albastru, că modul în care au loc miracolele este atunci când nu bazăm o relație pe modul în care obișnuim să facem sex, pe modul în care obișnuim să facem dragoste și pe cum obișnuim să gândim și ce fantezii obișnuim să avem.

Voi credeți că e oribil faptul că o fetiță inocentă este violată și abuzată de tatăl ei sau de unchiul ei? Ei bine, haideți să vorbim despre asta. Tatăl a adus asta întru ființă, pentru că el a creat-o din praful prafului lui. În mintea lui, ea poate să fie numai ceea ce a făcut-o el să fie, și pentru asta trebuie să plătim cu mii de vieți, pentru că nimeni nu ne-a învățat vreodată că e greșit să gândim așa, pentru că oamenii vor să fie populari și să fie sexuali și să fie acceptați, și trăiesc în ipocrizii. La un moment dat, ei sunt seducători, după care fac așa. Nu, nu, nu, nu, nu. Ascultați-mă. Ei bine, vă rog, ce spunem noi aici? Despre ce semnale vorbim?

Vrem să ne împreunăm într-un miracol de iubire. Iubirea nu are trecut. Ea trebuie să își creeze propriul Acum.

Deci, dacă încă vă mai luptați cu viața voastră sexuală și cu monștrii acela aici, sus³⁸, atunci n-o să auziți niciodată niciun cuvânt din ce am să vă învăț, pentru că veți crede că e prerogativul vostru. Și de fapt, astăzi am vrut să ajung la mintea voastră și la sufletul vostru și la intenția voastră și să scot afară aberațiile astea. Ei bine, nu-mi pasă cine sunteți. Dacă nu faceți asta, n-o să cunoașteți niciodată miracolul, n-o să cunoașteți niciodată clipa, n-o să cunoașteți niciodată iubirea.

Dar de ce trebuie să ne fie rușine? Lucrul de care trebuie să ne fie rușine este că asta e partea secretă din noi pe care nu am stăpânit-o niciodată, pentru că noi credem că sexul nu are nimic de a face cu a fi un om bun sau o femeie, dar de fapt are totul de a face cu asta. Primul sigiliu și modul în care reacționăm acolo este modul în care o să reacționăm și oriunde, altundeva.

³⁸ În capul nostru.

Deci, am început la primul sigiliu, despre miracol, și atunci putem să vedem – putem să vedem – că de fapt copiii noștri întrușchipează fanteziile pe care le-am creat în timp ce făceam sex. De ce să nu fie așa? Aveți vreo altă explicație pentru asta? Ei bine, dacă spuneți că nu e așa, o să vă întreb care e Dumnezeu care a creat această negație – și n-ar trebui să vorbim cu Dumnezeuul sexului?

Există în acest public bărbați și femei care au spus că ei n-au putut niciodată să aibă copii. Adevărul este că nu i-au dorit. Nu au vrut responsabilitatea. Au vrut libertatea să fie cine vor ei, fără nicio pedeapsă. Și adevărul este că nu ar fi fost părinți buni.

Deci, concepem mărție – trebuie să fim îndrăgostiți de mărție. Consumăm putere, concepem putere – trebuie să concepem putere. Și așa până la capăt. Câți dintre voi înțelegeți?

Știu că e o învățătură grea, dar vreau să vă întreb ceva: nu știți că asta văd când mă uit la voi? Cum aș putea să vă spun? Nu vreți să vă spun de ce nu puteți să fiți minunați?

Și atunci, revenim la gândul acela vechi: moralitate, gânduri curate, a face iubire în mod curat, patul feciorelnic, patul marital. Dar noi ne-am căsătorit doar pentru că eram îndrăgostiți nebunește unul de altul, îndrăgostiți nebunește unul de altul. Cu alte cuvinte, acea privire în ochi și acea ajungere la suflet, acea îmbrățișare a minții, acea transportare a sufletului nostru, aceea a fost energia care s-a născut aici și s-a deplasat în jos, în loc să fie energie care este adunată aici jos și care n-o să urce niciodată aici. Știți, principiile alea demodate sunt vii și astăzi. Erau vii în vremurile mele. Și vreau să spun că sunt chiar demodate.

Vreți un copil minunat? Așteptați să vă îndrăgostiți, pentru că de fiecare dată – iubirea nu are nevoie de evoluție; ea doar este. Sexul are nevoie de evoluție. Părțile corpului care arată așa de bine. Dar știți, atunci când vă îndrăgostiți de o persoană, întotdeauna, n-o să fie pentru modul în care arată ea. O să fie pentru mintea sa. Și mintea sa e evidentă – sufletul, dulceața, frumusețea sa – frumusețea minții. Cu o astfel de persoană vrem să avem copii, pentru că asta va crea copiii cei măreți, copiii cu adevărat minunați.

Așa că, știți, puteți să continuați să vă jucați și să vă faceți de cap și să fiți neformali, știți, și să fiți doar un copil bătrân și distrus, sau

puteți să fiți o ființă tânără și eternă. Copiii distruși și-au împrăștiat toată forța vitală, milioane și milioane și milioane de suflete, demoni, împrăștiați pe cearșafuri. Asta înseamnă un bătrân distrus: asta înseamnă o femeie distrusă. Sau, puteți să aveți și să înțelegeți că miracolele se întâmplă, dar se întâmplă pentru că singurul mod în care vom avea probleme este dacă o facem pentru sentimentul emoțional, chimic.

Și acum, devine foarte evident, dacă revenim la Saint-Germain și la Don Juan, că Saint-Germain este cel care nu s-a dat la nimeni de la masa aceea. De fapt, el nici n-a mâncat șaptespe feluri de mâncare. Nici măcar – n-a mâncat nimic, dar le-a băut vinul. Și asta a fost condiția. Ascultați. El a spus: „O să vin doar dacă nu îmi dați să mănânc chestiile alea groaznice pe care le mâncați voi.” Asta a spus.

„Nicio problemă. Vino.”

Ei bine, n-a făcut-o. Deci, când toată lumea înfuleca pe rupe și se îmbulba cu, știți voi, cu bășici, el spunea povești. E minunat; e extraordinar de frumos. Credeți că gazda s-a înfuriat pentru că el n-a mâncat? Acesta era singurul mod în care avea să vină. A fost cinstit, o calitate rară și măreață. A fost cinstit.

„Nu, dar o să porți cele mai bune haine ale mele.” Catifea neagră cu nasturi de diamant, dantelă spaniolă la mânecă, foarte arătos.

Deci, în cele din urmă, el a devenit cel mai căutat oaspete în saloanele de conversație ale vremurilor lor, pentru că era magic. Și toți oamenii care erau geloși l-au numit șarlatan, dar el era magic. Și ce făcea? Ei bine, le ghicea norocul. Se uita la ei și le spunea profețiile lor. Și știți ce? Chiar le nimerea perfect. Rețineți că vorbim de curtea Mariei Antoinette. Era chiar la fix. Poartă-ți hainele cele mai bune.

Deci, maeștri, el e o enigmă chiar și azi. Iese din culcuș. O să se întoarcă, dar nu ca să vă spună cât e ora, dacă cineva spune că face channeling cu el, pentru că n-o să facă nimeni vreodată channeling cu el. El o să fie ființa care este.

Deci, hai să revenim. Și iată analogia. Analogia este următoarea, că existența umană este atât de plictisită și nu are un cod de moralitate și nici măcar o dorință să îl realizeze, pentru că nu există niciun motiv pentru a îl realiza, căci ce e la capătul celălalt? Ce este la capătul acestel

vieți bune, iadul și raiul, știți voi, cântărirea inimii sau, după cum spunea Buddha – după cum a explicat Tatăl atât de frumos – nimic? Adică, vreau să știți ceva. Există împărțiri așa de masive.

Eu nu cred că sunteți răi. Adică, voi creați copii care sunt nemesis-ul vostru. Nu trebuie să vă spun eu. Deja sunteți în asta. Voi nu creați copii, nu ați făcut-o, pentru că nu vreți să vă faceți corpul mai mare? Să nu ascultați niciodată, niciodată de cineva care vă spune că n-a putut să facă copii. Nu, au putut. Doar că au vrut să se joace – mă urmăriți? – pentru că le ascult scuzele și îi privesc și zâmbesc. Pentru că, într-un fel, ei au avut norocul să știe că nu pot să facă asta, și n-ar face-o pentru că, în interior, știau că aveau să creeze doar ceea ce sunt ei.

Așa că nu trebuie să pedepsim pe nimeni, pentru că deja aveți acea experiență. Eu mă străduiesc să vă scot din experiență, așa cum a făcut Saint-Germain la cină, ceea ce l-a făcut un oaspete așa de dorit. Știți, n-a existat nicio femeie care să vrea să se culce cu el și niciun bărbat care să vrea să se culce cu el, pentru că el era o conștiință originală, seculară. Era o ființă stăpână pe sine. Adică, toată lumea știa că e inabordabil. Toată lumea știa asta, pentru că știau că, pentru a fi în prezența lui, trebuiau să fie umili, să asculte și să vrea să știe. Și cu toții voiau să știe ce știa acest om al magiei. El era antagonistul suprem, suprem față de realitatea lui Don Juan. Era creatura supremă, care ne implora să visăm mai departe decât ne gândisem vreodată.

Și de ce? Pentru că Saint-Germain nu era o ființă emoțională. Adică, nu avea niciun fel de emoții. Nu le avea. Nu avea nimic – sex, victimă și boală, putere, tiranie, victimizare. Nu avea nimic din toate astea; voi aveți. Acesta este un modus operandi pentru voi. Așa că el putea să vină în publicul vostru și să fie stăpân pe sine, să fie un mister, să fie mistic și frumos și să fie ascultat de toată lumea de la masă. De ce? Pentru că toți ceilalți sunt obișnuiți.

Și acum miracolul: emoția a fost menită pentru ca noi să experimentăm ceea ce am creat în mintea noastră. Dar am ajuns așa de agățați de a ne simți bine, de a ne simți rău, de a ne simți respinși, de a ne simți nevrednici, de a ne simți vinovați, de a simți lipsă, că am intrat în sentiment; nu putem nici măcar să ne convingem să ieșim din

asta. Și după aceea suntem corpul pentru boală. Chiar asta suntem. Nu suntem prezervabili. Nu-mi pasă. Nu-mi veniți mie cu rahatul ăla de cal pe care-l numiți compătimire. Știm care e compătimirea voastră cea mai profundă. Cea mai profundă compătimire a noastră este că am făcut alegeri în această viață. Am ales să trăim pe baza a ceea ce simțim, mai degrabă decât pe baza a ceea ce știm.

Și acum, știți câte milioane de ani – uitați-vă la mine – știți câte încarnări ați trăit și la ce vă uitați, în lumină? Pentru că, vedeți voi, o emoție este că sunteți în mijlocul experienței și că nu l-ați dobândit înțelepciunea; nu ați stăpânit-o. Ah, asta e. Acum pot să folosesc această pietricică și să construiesc o treaptă, apoi să construiesc încă o treaptă, să mai construiesc încă o treaptă și asta se numește evoluție. Știți voi de câte milioane de ani v-ați încarnat asupra acelorași emoții?

De ce vă trimite sufletul înapoi? Credeți că sufletul v-a trimis înapoi ca să cucerii ceea ce nu știți? Nu, v-a trimis înapoi pentru că sunteți în mijlocul – sunteți în mijlocul – posesivității; sunteți în mijlocul sentimentului.

Știți care e cel mai mare adevăr pe care ați putea să-l spuneți cuiva? Asta le-ați putea spune: „Știi de ce ești important în viața mea? Pentru că mă faci să mă simt într-un anumit fel. Știi de ce mă schimb și de ce tu nu ești în schimbare? Pentru că eu nu vreau să simt nimic și pentru că eu vreau să creez și să am spațiu să experimentez acțiunile senzoriale din sigiliul al patrulea, al cincilea, al șaselea și al șaptelea. De asta nu ești în viața mea, dragule.” Cuvinte grele? Păi, fie vreți asta, fie nu o vreți.

Știți căli dintre voi, cei de aici, așteptați pe cineva de care să vă puteți îndrăgosti, cineva care nu are legătură cu imaginea sa, cu sexualitatea sa, nici măcar cu trecutul său, pe cineva atât de nou și de curat? Un amnezic. Da, dragule. Oh, Doamne, adu-mi un amnezic. Ei bine, e un concept cu care putem să lucrăm, un concept plauzibil, nu-i așa?

Să vă spun. Dați-mi voie să vă spun ceva. O să știți oricum asta, pentru că o să muriți dacă nu înțelegeți ce vă spun eu: o să vedeți toate astea în lumină. Deci, cum știm că n-am murit deja și că eu nu vă țin o predică în lumină? Păi, câte șanse primim? În câte săli cu oglinzi avem

ocazia să ne privim? Poate că suntem deja morți. Oh, dragă-lă-doamne. Poate că suntem deja morți și că avem o recapitulare în lumină.³⁹

Dar acum putem să îi dăm o întorsătură. Poate că n-am murit, dar momentul acesta va fi în recapitularea în lumină, așa că o să murim și o să ne uităm la el, îl reținem și auzim aceeași învățătură. De câte ori avem nevoie de „Ziua cărții?”⁴⁰

De câte? De câte recapitulări în lumină, dragilor? Câte?

Adică, poate că în afara acestei arene și în afara casei voastre e o cortină; știți, e doar o comunitate micuță, dar comunitatea asta micuță e doar un decor. Un decor. Uitați-vă în jur. Cu toții suntem decoruri. Știți, aș putea să duc asta mai departe și să fac un joc al minții cu voi. Ah, vă place? Ei bine, să spunem atunci că de fiecare dată când suntem la un eveniment, voi mergeți acasă și vă învățați prin viața voastră și o schimbați, și de fiecare dată când veniți la un eveniment, practic ați murit și sunteți într-o recapitulare în lumină. Și dacă v-aș spune asta? Ce, o să-mi dovediți că e altfel? Pentru că trăiți într-o dimensiune în care încă mai sunteți vii. Alci, jos, există un semn care vă înseamnă mormântul – un semn al mormântului vostru. Poate că asta e ora cea mare, din ceruri. Poate că sunteți la ore la școala din ceruri. Eu vă tot spun că e o iluzie. Nu mă credeți? E o mare școală în cer. Ei bine, uitați-vă la voi, cât de încet învățați, cât de încet renunțați la ceva ca să puteți să vă transformați.

Știți, obișnuiam să spun asta grupului meu de Dialog. Știți, ei erau cu mine câte două zile și jumătate, trei zile. Și știți, obișnuiau să mă întrebe: „Unde sunt carnea și cartofii din învățătura ta?” Acum – acum – acum începeți să vedeți câte cuvinte au avut loc din acele zile, așa că acum vedeți cum trebuie să dau răspunsul. Și eu le spun: „Depășește, depășește și depășește până când te transformi.” Încă mai e valabil și azi.

Deci, e posibil să vă nașteți ca una din acele ființe cu adevărat originale, un bărbat, un bărbat cu adevărat original, atât de iluminat,

³⁹ A se vedea *Ramtha, The Mystery of Birth and Death. Redefining the Self* (Ramtha, Misterul nașterii și al morții, redelinirea sinelui, n.l.) (Yelm, JZK Publishing, o diviziune a JZK Inc. 2000), pp. 130-136.

⁴⁰ *Ziua cărții* (Bill Murray, Andle MacDowell: Columbia Pictures, 1993).

atât de pur și atât de frumos? Conștiința sa nu e în primul sigiliu și el e cu adevărat frumos. Și toate femeile frumoase încearcă să se foiască în jurul lui și să fie unice și mai tari decât celelalte. Dar el nici măcar nu le vede, pentru că nu asta este el. Nu asta e fantezia lui. Nu asta e fantezia lui, iar ele încă nu au prins mesajul.

Dintr-odată, apare această persoană care arată foarte obișnuit și care este reîncarnată, este foarte obișnuită, dar foarte atentă și foarte frumoasă în mintea ei. Și se îndrăgostește nebunește – se îndrăgostește nebunește, minte de minte – minte de minte, și încet, curțarea – Curtarea? Ei bine, curțarea înseamnă atenția care, încet-încet, se va transmite prin șase sigilii în copulație, dar trebuie să pornească din al șaptelea sigiliu. Și așa cum facem dragoste, așa facem și viață.

A avea copii e un act sacru. A face dragoste e un act sacru. Adică, e în regulă dacă ai șaisprezece ani și ai numai probleme. Și nu mă întrebați ce probleme, pentru că s-ar putea să vi le explic. Dar nu vă prefaceți că iar aveți șaisprezece ani, nu la modul ăsta. Mai creșteți un pic. Fiți maturi. Fiți bărbați și femei mature. Începeți să creșteți.

Vreți să creați miraculosul? Începeți în primul sigiliu. Începeți acolo. Asta este o clasă de maștri – și ea începe la nivelul brut și elementar la care am fost astăzi. Dar elementar cum e azi, începem să găsim și să ne cufundăm în fiecare din mințile voastre mistice și să vedem ce este cu adevărat în spatele intenției voastre și ce e în spatele copiilor voștri și ce e în spatele sterilității voastre. Devine foarte evident.

Mai înțelegem și ai cui copii sunteți. De ce să vă învinuiți părinții? Ei au avut o fantezie, voi ați fost creați, dar voi erați egal cu acea creație. Adică, aveai aceeași fantezie. Este ceea ce ați făcut în ultima voastră viață și ceea ce înfrunțați în lumină. O să veniți la oameni care fac același lucru. Adică, Doamne-Dumnezeule, ce ție nu-ți place, altuia nu-i face – asta merge foarte departe. Câți dintre voi înțelegeți? Gândiți-vă la alții așa cum vreți să se gândească ei la voi. Gândiți-vă la copiii voștri așa cum vreți să fie ei.

Și acum, am făcut cercul complet de la cea mai elementară nevoie umană și ignoranță umană: sexualitatea, copiii, copulația, intimitatea, sacralitatea actului sau caracterul brut al actului. Și atunci, ajungem să vedem de ce vă spun să vă asumați responsabilitatea pentru viața

voastră. Voi sunteți cei care ați venit la părinții voștri. Și da, ei au avut o fantezie, dar știți ceva? Din milioane de spermatozoizi, fantezia care a făcut corpul a fost exact cea potrivită pentru voi.

Morala poveștii

Și ce legătură are asta cu relațiile? Ei bine, sunt o mulțime de femei în acest public și o mulțime de bărbați în acest public care trebuie să înțeleagă ceva: că a iubi o altă persoană înseamnă iubirea fără echivoc pentru sine. Și iubirea de sine nu înseamnă să-ți faci unghiile și nu are legătură cu coafura pe care o ai. Nu are legătură cu mușchii sau cu sânii sau cu mesele peste care sari ca să îți menții silueta. Și pot să vă spun că voi faceți asta și știți că o faceți. Asta nu înseamnă să te iubești pe sine. Treziți-vă.

Iubirea de sine înseamnă să trăiești la cea mai înaltă aptitudine morală și spirituală a ta. Asta înseamnă să te iubești pe tine. Și a iubi o altă persoană e egal numai cu ce simți cu privire la tine, spiritual vorbind. Oricine poate să fie un corp. Putem să luăm pe oricine din acest public, tânăr sau bătrân – dedicați-vă mie pentru nouăzeci de zile; dacă vreți să faceți un corp, eu știu cum să faci un corp. Nu numai că o să fiți lustruiți, dar o să fiți analogi și o să puteți să faceți orice. Știu cum să folosesc mușchii. Nu pentru asta sunt aici. Nu sunt aici pentru asta – și ar trebui să fiți bucuroși că nu e așa.

Acum, maștri, dați-mi voie să revin la această chestiune pentru că e importantă. Dacă am petrece la fel de mult timp dezvoltându-ne mintea morală cea măreață, dacă am petrece atâta timp dezvoltându-ne sinele spiritual – nu sinele carnal; sinele carnal e ușor; sinele spiritual nu, pentru că el este nedezvoltat – dacă facem asta, atunci putem să iubim pe cineva. Și atunci, acel cineva nu trebuie să fie cineva care are nevoie de noi așa de mult, pentru ca viața sa să continue. Putem să iubim pe cineva și să ne dedicăm prețiosul templu care este corpul, atunci; dacă Dumnezeu este manifestat, atunci corpul devine sfântul templu. Atunci putem să împărtășim templul și ritualul cu cineva pe care îl iubim, curat și plin de virtute și onorabil. Asta e în regulă. E minunat.

Dar dacă suntem mărșavi, dacă suferim de psihoza imaginii noastre, n-o să fim niciodată credincioși nimănui. Mai mult, n-o să fim niciodată cinstiți cu nimeni, pentru că n-am fost niciodată cinstiți cu noi înșine, pentru că dacă am fi fost, atunci nu ne-am afla într-o relație lipsită de sinceritate. Mă ascultați?

Dacă ne-am respecta cu adevărat și ne-am onora cu adevărat, dacă am înțelege că sămânța noastră – în cazul bărbaților, pentru că am fost bărbat – că sămânța noastră e vie, bărbații plini de virtute nu își împrăstie sămânța, decât în numele iubirii și al împărtășirii, iar asta poate să fie doar egal cu cine sunt ei, cu cine suntem noi. Putem să iubim pe altul datorită iubirii pe care o avem pentru noi înșine. „Îți dau darul sămânței mele. Nu am risipit-o zilnic prin masturbare, doar pentru că am obiceiul să fac asta. M-am onorat și m-am prețuit și m-am iubit. Și când mă dau ție, este chiar un dar.” Asta este o persoană morală.

Există astfel de oameni? Da. Au existat astfel de oameni? Da, oameni mari, bărbați mari și femei mari. Ce sunt Christosii? Ei știu că sămânța e vie și știu că ea e energie și, dacă nu o risipesc inutil, pot să folosească energia direct în creier, să se concentreze pe ceea ce se numește perfecționarea vieții morale.

Orice maestru care vrea să fie maestru nu are datorii, pentru că asta e trecutul, și nu prezentul. Și când lertăm ceea ce ne datorează, atunci suntem eliberați să trăim în prezent, iar asta e mai de preț.

Pentru persoana pe care o lertăm, ea s-ar putea să creadă că suntem nebuni. S-ar putea să ne sărbătorească înima blândă, dar ei totmai au fost eliberați de onoarea lor.

Deci, ce este un adevărat maestru? Cel care este așa de prezent nu poate să ocupe spațiul trecutului și îi lartă pe cei care le datorează bani. Acum începeți să vedeți de ce idealul măreț de aici nu are o aplicare practică banală în viață. Dar un Christos nu caută aplicarea practică în viață, ci caută să facă cunoscută imaginea spirituală a lui Dumnezeu.

Încet, să nu adormiți. E adevărat; există bătrâni în această școală, care au auzit aceste cuvinte de multe ori, dar n-ați fost niciodată așa de evoluți pe cât sunteți în această clipă. Și poate că începeți să înțelegeți ce vă spun, că în prezentul divin, în momentul prezent, asta ce v-am

predat, cutiuța asta pe care o vedem din lobul nostru frontal, vrem să o curățăm. Nu vrem ca numai alătica din această cutiuță de aici⁴¹, acest centru micuț, să fie tot ce avem la dispoziție pentru a manifesta măreția.

Ei bine, în fiecare zi trebuie să ne reinnoim trecutul, datoriile, iubirile, mâniile, ura, egoismul, imaginea, ca să dea la o parte atât de mult din acest moment. Nu-i de mirare că suntem flămânzi spiritual. Mîntea e flămândă. Numai o persoană fără mîntea poate să meargă mai departe. Știți de ce? Pentru că mîntea este fenomenul. Mîntea este extraordinarul. Mîntea este creatura doritoare care creează realitatea.

⁴¹ Lobul frontal.

CAPITOLUL 5

Adevărata frumusețe și originalitate

Când blasfemia este numele adevăratei cuceriri

Deci, ascultați-mă. Ascultați cu mare atenție. Știu că ating locuri dificile și delicate, dar asta și vreau să fac.

Acum, vreau să știți ceva: de fapt, vreau să știți tot. Știți că nimeni, în afară de marii maștri ai antichității și de cei care au comunicat învățăturile în mod deschis, nimeni n-a spus vreodată că și voi sunteți Christos – asta era lucrul atât de fabulos – și că sunteți Dumnezeu? Asta era blasfemie. Este blasfemie în Occident. Este blasfemie în Orient. Este blasfemie în Nord. Și dacă e să vă cucerii cu adevărat imaginea, este chiar blasfemie și în Sud. Îmi place. S-ar putea chiar să fie și ceva original.

Și ce-mi păsa mie? Ce-mi păsa? La fel ca și Yeshua ben Joseph: Eu am un mesaj, și o să-mi spun mesajul. Iar oamenii care încearcă să-l distrugă îl distrug pentru că mesajul subminează stilul de viață cu care s-au obișnuit. Iar mesajul este: Voi sunteți Dumnezeu. Nu credeți că a venit vremea să acționați ca un Dumnezeu?

Bun, ce fel de impact are asta asupra vieții voastre? Păi, în cazul anumitor maeștri din Antichitate, asta i-a costat viața.

Vă spun că cel mai sublim și mai frumos dintre oameni este acela care pășește în grație, care este impecabil față de sinele său spiritual, care se iubește nu pentru reflexia sa din oglindă, ci pentru ceea ce iese din ochii săi, ceea ce rostesc buzele sale, ceea ce simte în lacrimile pe care le varsă. Acesta este un om frumos, un om care nu se rușinează să accepte tot ce a spus cu o sută de ani în urmă, un om care e cinstit, care nu e oportunist, un om care își folosește mintea în cele mai strălucitoare dintre moduri și care înțelege că cel mai satisfăcător lucru, la urma urmei, nu este o tăvăleală în fân, ci cât de mult ai reușit să-ți influențezi propria viață dintr-o perspectivă mai măreață.

O femeie măreață și frumoasă nu este o femeie judecată după fața ei, după figura ei, așa cum faceți atât de multe dintre voi. Asta nu e viață. Biologia naturală a vieții noastre v-a oferit o perioadă plăcută în viață, în care sunteți cele mai frumoase și roșii la ocazia de a avea copii. Aveți figura; aveți sânii; aveți uterul; aveți fața. Astea sunt doar pentru o clipă. E doar pentru a captura și pentru a copula.

Dar adevărata frumusețe nu are de-a face cu corpul. Ea este originalitatea Spiritului, ochii jucăuși și mintea ageră, un Spirit care știe și înțelege provocările în viață, care nu depinde de alții, nu depinde de un alt bărbat și nu își petrece viața ținând în capcană un bărbat. Un Christos spiritual care e femeie este ceva cu adevărat minunat și e admirabil și mai rar decât două luni pe cer.

Este o entitate autoconținută în propria ei putere, care se îndrăgostește de sine. Atunci când te iubești pe tine însuși, perfecționezi gândurile, perfecționezi acțiunile, perfecționezi visele, iar dintr-odată, centrul nucleului tău nu e altcineva, ci tu însuși. Centrul bucuriei nu este altcineva, decât tu însuși, și să faci lucrurile acelea care îți aduc noaptea o fericire și un sentiment de bucurie, că ceea ce ai făcut a fost mai mare decât corpul tău, mai mare decât genetica ta – mai mare decât genul tău – ca noaptea să realizezi marile lucruri pentru care ai trăit în ziua aceea, care au transcens relațiile din viața ta, care te-au făcut mai înțeleaptă, mai frumoasă și mai spirituală.

Atunci când dezvolt corpul, adesea înfometezi mintea. Înfomețați mintea de dragul corpului, de dragul reacțiilor voastre chimice, pentru

că sunteți un sac de chimicale, știți asta. Înfomețați asta pentru împlinire, și voi credeți că asta înseamnă viață. Dar v-ați gândit vreodată că, poate, a trăi înseamnă un ordin superior, o minte care e așa de ascuțită și de puternică, încât poate să manifeste orice? Și asta exclude corpul, oare? Nu, corpul devine templul perfect al unui conducător mare și măiestru.

Oare asta înseamnă că niciodată nu veți mai avea relații sexuale? Nu, dar înseamnă că ele vor fi mai prețuite, mai reale și mai în momentul prezent, nu artificiale. Oare asta înseamnă că nu o să mai pierdeți ocazii de afaceri? Nu, doar o să vă faceți mai înțelepți, mai isteți și mai cunoscători. O să fiți cu ani lumină înaintea jocului acesta. Oare asta înseamnă că ați ratat să vedeți lumea? După ce ați văzut lumea doar într-un microcosmos de aici și acolo, vă veți da seama cât de ignorantă este lumea, de fapt. Câți dintre voi ați înțeles ceea ce am predat până acum?

Cel mai mare mister dintre toate: Sinele

Deci, preaiubiții mei, studiul nostru în Școala Străveche de Înțelepciune a fost să studiem cel mai mare mister dintre toate: Cine suntem noi? Și desigur, nu putem niciodată să abordăm chestiunea a cine suntem noi, dacă nu abordăm ceea ce se numește subtilitățile sistemului biologic pe care îl numim „noi” și până nu înțelegem cum funcționează. Și desigur, atunci, deși putem să îl analizăm complet și să îl disecăm și putem să îl vedem râzând și plângând în viață și îl vedem morbid și rece și rigid în moarte, trebuie să ne întrebăm atunci: unde se află esența care îl animă și care apoi se duce și care ne-a dat numai ceea ce se numește un cărbune rigid, o amintire jalnică a însulețirii vieții. Ce anume l-a dat acea însulețire?

Voi nu sunteți corpurile voastre; dacă ați fi, atunci ați merge în mormânt. Și când îmbălsămătorul acela începe să sugă de la subsuori și dintre picioare, să pompeze afară tot sângele din corp într-un canal, pe ceea ce se numește o targă rece de oțel, atunci chiar puteți să spuneți: „Oare am fost corpul meu?” Pentru că dacă ați fost, atunci vă duceți cu targa și vă mănâncă viermele, și sunteți îmbălsămați cu chimicale care nu păstrează decât o imagine. Dar ce anume era acea entitate încântătoare, pentru care trupul a fost scena și toți actorii care au

jucat piesa? Pentru cine juca trupul piesa? Este ceea ce a părăsit tronul, iar actorii nu mai au pentru cine să joace. Asta e ceea ce numim moarte biologică.

Deci, cât de multe ați auzit despre corp, pur și simplu ca să știți că nu există nicio moleculă, nicio peptidă, niciun hormon în corp care să nu poarte cu sine un scop, o informație și că informația e purtată la fiecare celulă din corp⁴² pentru ca celula să poată să schimbe costumele, și atunci trebuie să revenim la această idee: oare chiar am fost prinși să jucăm piesa mult prea mult, ne-am luat prea în serios costumul, am repetat replicile prea mult timp? Deci, pentru cine se joacă piesa? Pentru entitatea care ați exersat voi să fiți. Și când ascultați, cine ascultă vocile? Acela ar trebui să fiți, cel care ascultă, nu vocile, căci acela este etern. Acela este regizorul întregii escapade.

Și atunci, ce este un maestru? Un maestru este o persoană care înțelege asta și care înțelege că trupul este gând coagulat, este intenție coagulată. Și în minunatele sale complexități, în minunata sa operare, este un tribut pentru cine am fost, nu pentru cine suntem. Cine suntem trebuie să înfrunte pe cine am fost, ca să fie cine suntem. Înțelegeți? Câți dintre voi înțelegeți?

Corpul trăiește în trecut. Cine suntem noi este prezentul. Noi folosim trecutul și provocăm trecutul să devină prezent. Folosim din prezent un gând coagulat în trecut, în care să ne exercităm intenția. Și este treaba noastră să facem molecula trecută – bioritmul trecut, biofizica trecută, bioștiința, bioectoplasma trecută – de intenție să fie voința noastră. Iar motivul pentru care o folosim este că ea contribuie cu experiență și pregătire. Iar ceea ce îi lipsește, îi vom da sub formă de voință. Acolo unde îi lipsește curajul, o vom încuraja. Atunci când o încurajăm, modificăm acele peptide moleculare.

Să nu vă gândiți nicio clipă că aminoacizii sunt stabili. Nu sunt. Și să nu credeți nicio clipă că există vreo lege rudimentară care spune că, în fiecare zi când vă treziți, sunteți umpluți de aceleași substanțe chimice; nu sunteți. Fiecare dintre acele molecule se schimbă. Fiecare

⁴² A se vedea Candace B. Pert, *Molecules of Emotion (Molecule de emoție. n.t.)* (New York: Simon & Schuster, Inc., 1997).

dintre ele poate fi schimbată cu atitudine și cu intenție. Să nu credeți nicio clipă că ADN-ul vostru e static. Nu este. Există foarte multe în ADN-ul rezidual – lucruri care nu ați fost niciodată, și este potențialul care v-a fost dat de Dumnezeu, de progenitorii neocortexului.

Să nu credeți nicio clipă că trupul vostru e static. Este la fel de flexibil ca omida care se transformă în fluture. Orice moleculă se poate schimba cu intenție, pentru că ele sunt doar slujitoarele intenției.⁴³ Celulele primesc informația. Să nu credeți nicio clipă că celulele voastre au o expresie statică liniară. Nu au, decât dacă sunteți deja morți la nivel conștient; atunci, ele vor urma ceasul biologic al ADN-ului, în expresia sa de viață. Și acesta va fi foarte puțin afectat de mediu, pentru că mediul este doar ceea ce se numește produsul Observatorului, iar în acest caz, Observatorul a fost pur și simplu emoția. Și toată lumea e de acord cu asta. De aceea aveți capitalism.

Deci un maestru nu are față; numai actorii din balul mascat au o față. Maestrul – maestrul – nu este aici pentru plăcere, ci numai actorii din dramă, care își citesc scenariul. Numai actorii au un scenariu; privitorul nu are. Mă urmăriți?

Și acum, de ce vorbesc vocile în capul vostru? De ce reprezentanții corpului colectiv se întâlnesc în cap și se ceartă pentru atenție? Pentru că se ceartă prin tronul lui Dumnezeu pentru prioritate, pentru continuarea echitabilă a sentimentelor lor. Și ce se întâmplă când Dumnezeu este pasiv și permite asta? Atunci, tot ce sunteți este doar continuitatea emoțiilor voastre. Asta e tot ce sunteți.

Și ce se întâmplă într-o zi, ca în Planul Extazului, când deja știți că sunteți într-o recapitulare în lumină – deja știți asta – și puteți schimba orice? Ce se întâmplă în ziua în care vă dați seama, în care încetați să mai jucați rolul și deveniți entitatea pe care toate rolurile o roagă să le recunoască? Acesta este Domnul Dumnezeu ființei voastre. Asta este ceea ce știința nu poate să înțeleagă niciodată. Știința poate să studieze doar efectul, poate să studieze doar fenomenul, poate să studieze doar caracterul cuantic arbitrar al expresiei sale, dar nu poate să găsească niciodată Sursa. Sursa nu poate să explice niciodată, să fie explicată de știință: n-o să fie niciodată. N-o să fie niciodată.

⁴³ A se vedea Fig. G: Biologia celulară și conexiunea gândurilor.

Deci, când deviești Observatorul? La Școala de Înțelepciune Străveche, studenții vin să învețe să fie asta, să învețe să alegă. Și ei înțeleg că alegerea este un mare sacrificiu, pentru că, dintr-odată, sunt scoși de sub lumina reflectoarelor, ca actori ai dramel, și sunt puși în rolul regizorului. Oare vrea cineva cu adevărat să devină ceea ce nu are față, ceea ce nu este protecat acolo, pe ecranul potențialelor cuantice? Nicio imagine n-ar vrea asta.

Atunci, de ce sunt maestrul așa de rari? Pentru că e nevoie de o ființă foarte rarefiată, ca să-și spună, trebuie că sunt mai mulți decât simțurile mele. Sunt ceva mai mult decât a mânca, a face sex, a merge la culcare, a mă trezi, idilă, integrare în societate. Trebuie să fie ceva mai mult. Și cum de știu că e ceva mai mult? Pentru că în mine există această mare gaură, pe care nicio sumă de bani, nicio cantitate de mâncare sau de sexualitate n-o poate umple vreodată. E un puț fără fund. E ceea ce creștinii numesc marea Saten. E un puț fără fund. Cum pot să umplu asta? Fiind acel puț.

Există o parte din noi care știe că suntem nobili. Deci, când o selectezi pe aceea? Atunci când încetezi să mai rulezi aceste molecule și să te uști la ele ca fiind motivul existenței, sincer și adevărat, când existența nu are legătură cu ceea ce o să mănânci, cu persoana pe care o să o seduci și nici cu o altă ființă omenească. Ea are legătură cu ceea ce este mult mai extraordinar decât orice atingere senzatională care poate fi calibrată emoțional în forma unui circuit, a unei bucle moleculare până la creier și înapoi la corp, la corp și înapoi la creier. Sigur ești mai mult decât asta.

Școala de Înțelepciune Străveche care a produs întotdeauna marii maeștri ai antichității, pe cei care au fost gata să învețe să fie Observatorul, fără efectul narcotic al emoțiilor – și toate emoțiile sunt un narcotic – să fie asta, să facă o alegere adevărată și clară. De câte ori am fost bărbat sau femeie, și de câte ori am avut experiențe sexuale în zece milioane și jumătate de ani? Câte corpuri am văzut – câți sâni, câte vaginuri, câte penisuri, câți mușchi, cât păr, câte fețe am văzut – în zece milioane și jumătate de ani? Cât mai pot să reproduc asta? Când spun că chiar vreau să văd cosmosul Căii Lactee, oare chiar asta intenționez? Calea Lactee nu mă face, dar cu siguranță că erecția mea mă face.

În ziua în care hotărâți să fiți Observatorul, ale cărui vise pot să apună la Calea Lactee, atunci când vreți asta mai mult decât erecția voastră, aceea este ziua în care veți avea experiența Căii Lactee. Este ziua în care veți călători cu Dumnezeii care sunt cu adevărat foarte mari și foarte maturi. Școala înseamnă să înțelegi că moleculele de emoție lucrează mână în mână cu progresul sufletului și cu intenția sa în acest plan de a face cunoscut necunoscutul și de a cuceri ceea ce este elementul agitator în suflet, agitația unei emoții. S-ar putea ca astăzi să purtați ceea ce n-ați fost niciodată în stare să depășiți acum șase milioane de ani. S-ar putea să purtați astăzi acel lucru, în emoțiile voastre.

Cum depășiți lucrul acela? Hotărând să fiți ceea ce nu simte nimic în mod chimic și să începeți să năvăliți în sfera de a ști ce este. Și cu asta vine și ceea ce se numește propriul său avânt de sentiment, dacă vreți, care nu are nimic de a face cu chimicalele: Dumnezeu în starea sa naturală de a fi – Noi care am căzut de la Punctul Zero suntem cele mai mînușate dintre ființe. Suntem cele mai frumoase dintre ființe. Suntem fără limitare. Suntem fără frică. Suntem fără lipsă. Suntem fără nefericire. Noi suntem călătorii timpului. Le-am văzut pe toate și le-am făcut pe toate. Și atunci când suntem noi înșine în mod temeinic, nu există nimeni, nici măcar corpul lui Christos, care să poată să ne mbracească strălucirea. Nu există moleculă, nu există nici receptor, nu există nimic care poate să ne dea ceea ce suntem deja în mod natural, pentru că Dumnezeu este iubire, și cu adevărat „Dumnezeu este iubire” este bucuria și liantul care le ține pe toate laolaltă. Bucuria e în liant, nu în ceea ce este ținut laolaltă. Acelea sunt doar alegeri.

Și atunci, făcând această călătorie, putem să fim siguri de un lucru: că orice ne-ar ieși în cale în această viață, suntem vrednici de acea oportunitate, și că suntem echipați – nu schilodiți emoțional, ci echipați – prin voință, prin sceptrul deciziei, pentru ceea ce vrem. Dacă pur și simplu bazăm orice decizie pe emoțiile noastre, suntem blestemați și nu vom purta niciodată coroana Dumnezeului nostru, coroana Christosului nostru. Niciodată n-o să fim descriși îndrăzneț ca fiind călătorii timpului: vom fi doar o altă ființă omenească, o ființă care nu e niciodată... Erol. Erol sunt singurul lucru de care își amintește istoria.

Și ce este eroul? În cuvinte simple, eroii sunt haimanalele care s-au împotrivit sistemului. De aceea își amintește istoria de ei. Nimeni nu-și amintește de toți aplaudacii. Așa e? Nimeni. Nimeni n-o să își amintească vreodată de voi pentru că ați fost status quo. Singurii de care își amintește vreodată omenirea sunt cei care ascultau un alt ritm. Cei care nu erau în pas cu toată omenirea. Ei sunt cei care merită reținuți. Și atunci, asta n-ar trebui să fie un semn pentru voi?

Deci, călătorii prin timp sunt cei care au făcut jaloane în istorie. Ei n-au fost niciodată aplaudacii – bărbatul care spune „da” sau femeia care spune „nu”. Ei știau și au făcut-o și au lăsat să cadă toate la locul lor, pentru că n-au făcut-o ca să fie acceptați de cineva. Au făcut-o pentru că aveau impulsul să o facă, pentru că sunt călători în timp. N-au făcut-o pentru emoție. Dacă ar fi făcut-o pentru emoție, n-ar fi făcut-o niciodată. Ar fi fost intimidați. Înțelegeți asta? Și n-ar fi făcut niciodată alegerile pe care le-au făcut, pentru că ele l-ar fi costat căsnicia lor, relația lor. I-ar fi costat ceea ce se numește reputația lor. I-ar fi costat aurul lor. I-ar fi costat privilegiul în societate. Dacă toate astea ar fi fost puse în joc și ei tot ar fi luat decizia, atunci au lăsat tot ce înseamnă emoție la o parte și au luat decizia. Aceștia sunt călătorii în timp. Asta înseamnă Observatorul.

Ei bine, există maștri care deja sunt în timpul cuantic, cu mult dincolo de voi, iar voi încă mai orbecăliți să vă dați seama ce v-a făcut mama voastră. Încă vă mai victimizați pentru că tatăl vostru v-a abandonat. Încă vă mai îmbolnăviți pentru că nu v-a iubit nimeni pe când erați copii. Încă mai vomitați la gândul că nu sunteți acceptați. Ce fel de copii o să faceți? Nevroză; copii înclinați către nevroză, către comportamente și atitudini psihosomatice. Aștia sunt copiii pe care îi faceți. Și o să moară de lineri. Natura o să îi elimine la prima năpastă. Nu sunt echipați pentru asta. Nu sunt echipați emoțional pentru asta. Nu sunt echipați biofizic pentru asta. Înțelegeți?

*Pentru viață veșnică, fiind călătorul în timp,
Dumnezeu eu sunt,
Observatorul
acestei vieți binecuvântate,
Așa să fie.
Pentru viață.*

Bărbați de mare renume

Așa că bărbații care au venit să asculte ceea ce se numește învățăturile unei entități fabuloase în corpul unei femei e clar că sunt bărbați de mare renume. Și ei sunt aici ca să asculte adevărul. Sunt mai mult decât suma totală a ceea ce se numește primul lor sigiliu. Oscilează mai aproape de ceea ce se numește al treilea sigiliu și către al patrulea. Doar că deseori voi vreți să definiți bărbații prin sexualitatea lor. Insistați pe ea, iar ei consimt. Dar nu știți că inima lor nu este unde e primul lor sigiliu? Dacă ar fi fost acolo, i-ați fi ținut acolo demult. Așa că bărbații, ca și femeile, sunt în mișcare, din punctul de vedere al evoluției.

Și vreau să spun, în numele minunaților bărbați din acest public, că ei au un vis mai mare și într-adevăr au o dorință mai mare, și că idealurile lor de parteneriat sunt mult mai mărețe decât cele pentru care le dau credit femeile, pentru că nu e bărbat în acest public care să nu vrea ca cea care împarte patul cu el și cea care împarte sămânța lui cu el să nu fie în stare să împărtășească în mod egal, la egalitate, o minte care este și provocatoare, înviorătoare, și ceea ce se numește un Spirit creator care nu cunoaște granițe și ceea ce, mai presus de toate, iubește pe Dumnezeu mai mult decât ei. Nu există bărbat în acest public care să nu vrea o astfel de femeie și o astfel de parteneră.

Deci, bărbații care sunt aici nu ar trebui categorisiți ca fiind ceea ce se numește cei vulnerabili doar la betaere, pentru că și ei au venit aici cu un alt plan, căci și călătoria lor este o călătorie plină de terori și de amenințări și de bătălii și de războaie și întotdeauna de trecut. Și poate că pentru un bărbat, cea mai importantă dintre toate provocările este eșecul în ochii bărbaților din jurul lui.

Dacă un bărbat poate să devină mai mare decât provocările omologilor săi, atunci el este fără egal. Un bărbat pentru care respectul este egal cu ceea ce văd bărbații din jurul lui are mulți egali. Și dacă femeile ar vrea bărbați obișnuiți, cu siguranță că e piața plină de ei.

Deci, cui mă adresez eu în seara asta? Ideea e că nu contează de ce gen suntem. N-ar trebui să ne aliem niciodată cu genul nostru, ci cu Dumnezeul nostru. Și atunci, asta vorbește despre studentul pe calea Marii Lucrări. Nicio femeie nu ar trebui să ceară considerație în fața tentativei masculine. Nu există aici nicio femeie care ar trebui să spună: „Eu sunt mai puțin, pentru că sunt femeie și, ca urmare, ar trebui să-i

dau masculului meu responsabilitatea pentru a mă îngriji." Dacă o faceți, atunci nu sunteți în Marea Lucrare. Și îndrăznesc să spun, cum ar fi, că nu e niciun bărbat aici care ar trebui să spună că e superior vreunei femei, că e egal doar minții.

Deci, ce spune asta despre fiecare dintre voi, cei de aici? Fiecare dintre voi, cei de aici, aveți un Observator. Fiecare dintre voi sunteți, în cele din urmă, asta. A vă diminua pe voi înseamnă a fi mai puțin decât asta. A vă diminua pe voi înșivă înseamnă a deveni fragilitatea înclinațiilor voastre biologice, emoționale. A fi Observatorul și a spune: „Eu creez asta”, și apoi următoarea declarație este: „Abia aștept experiența” – nu că următoarea declarație este: „Eu creez asta, dar nu simt că e bine sau nu simt că e corect” – nu vreau să aud asta. Un maestru al Marii Lucrări spune: „Eu creez. Nu e o chestie de cum mă simt. O să ajung la asta când o să manifest ceea ce creez. Orice altceva e doar o suprapunere a trecutului peste viitorul meu.”

Sejurul (Retreat) înseamnă în foarte mare parte să decojim din nou ceapa, să găsim acea parte care ne face să ne fie teamă, să ne simțim în nesiguranță sau inegali sau neprovocați, sau care ne face mărăști sau nemăreți. Și dacă e să găsim miezul a cine suntem, undeva în drum spre asta trebuie să apreciem minunata noastră frumusețe feminină, dar asta nu poate să fie sfârșitul la toate. Și e doar temporară. Mai mult, nu putem să rămânem blocați în penisul nostru și în dibăcia noastră de amanți. Și nu putem să ne gândim că succesul nostru înseamnă să luăm o altă femeie de la un alt bărbat. Nu putem să gândim așa. Acesta e modul în care gândesc vechii satrapi, iar ei sunt morți cu toții. Undeva, trebuie să lăsăm asta la o parte și să căutăm ceva mai profund. Trebuie să mergem mai în profunzime și trebuie să găsim acea voce care doar observă tăcută, lipsită de emoție, care e doar într-o stare de a fi și, indiferent ce îl punem la picioare, nimic n-o să o facă mai mare sau mai mică.

Asta e treaba cu aceste Sejuri – să găsim dedesubt de femeie Observatorul și să fim acest Observator, să fim Observatorul la fel de curajos cum ați fost femei, în toată istețimea voastră și în toată manipularea și în toate minciunile voastre și în toate încetinirile pentru a face captura. Și cu adevărat, e vorba de a găsi Observatorul în bărbatul care încearcă și pretinde că e curajos și puternic și spiritual și cel care

câștigă pâinea și cel care e sexual. Adevărul e că bărbații cu adevărat dumnezeiești nu se bucură de sexualitatea lor așa de mult. O fac de dragul competiției. Un bărbat cu adevărat dumnezeiesc nu o găsește în zona exclusivistă a aprobării în existența sa fizică. Ori de câte ori găsiți un bărbat care are mai multă pasiune pentru gândul său și pentru creația sa, decât pentru corpul său, ați găsit un Dumnezeu, iar aceștia sunt mai rari decât doi sori pe cer. Asta e călătoria.

Bun, de ce se spune „când o să fiți mai bătrân și mai înțelept”? Oare asta înseamnă că vârsta fizică trebuie să vină înainte de înțelepciune? De obicei, acesta e adevărul. De ce? Pentru că, de obicei, ceea ce diminuează a fost dat la o parte, în cele din urmă și nimel nu mai e interesat. Acesta e momentul în care toate aceste emoții pot să devină, în sfârșit, înțelepciune. Atunci când nimănui nu-i mai pasă, atunci devine înțelept. Mai bătrân și mai înțelept este sala de aur a Dumnezeilor, dar putem să devenim asta chiar și când suntem în floarea tinereții.

Acest Sejur se referă la găsirea Observatorului dincolo de sexualitatea fizică și la găsirea lui într-un loc în care el ne împlinește pe deplin – pe deplin – și că, femei, nu mai e nevoie să vă faceți jocurile. Ce ați face în două săptămâni, dacă n-ați face asta? Ce ar fi dacă, în loc să faceți dragoste, ați spune adevărul? Ce ar fi dacă, în două săptămâni, ați fi cu adevărat cine sunteți, Observatorul; ce s-ar întâmpla? S-ar schimba foarte multe lucruri? Da, îmi place. Se numește haos. Lucrurile se desprind, pentru ca ceva să poată să se potrivească cu ceea ce s-a prezentat. Deci, cine ați fi, dacă n-ați putea să fiți o hetaera? Aveți mintea aceea? O aveți?

Și despre voi, bărbați: sunteți într-adevăr curajoși și frumoși fără sexualitatea voastră? Și cine sunteți voi? Cine e cu voi în viața voastră? Asta vă spune cine sunteți. Ați putea să fiți asta pe cont propriu? Ați putea să fiți cinstiți și onești? Ați îndrăzni să fiți emoționali? Ați îndrăzni să spuneți adevărul? Ați îndrăzni să faceți asta? În două săptămâni, dacă ați face-o, multe lucruri s-ar schimba. Și pentru cel dintre voi pentru care nu s-ar schimba nimic, atunci fiți binecuvântați, pentru că deja trăiți viața dreptății.

Și iată care e ideea. Vorbim despre bogăția fabuloasă pe care o vrea toată lumea. Ce stă în calea acestuia? Prefăcătorie, ipocrizie,

Înșelătoria, minciuna, toate aceste lucruri care nu sunt deloc Observatorul. Dacă Observatorul poate să observe bogăția fabuloasă, atunci cum o creăm? Îi dăm o rotație feminină sau o rotație masculină? Cum o să ne obținem bogăția? O să o obținem printr-un bărbat? O să o obținem prin luptă și prin trădare? Cum o obținem? Pentru că, nu înțelegi, frumoșii mei, că ziua în care trecutul s-a terminat pentru voi este ziua în care orice creează Observatorul este fără niciun fel de atașament față de trecut.

Ce miracol trebuie să vină în viața voastră, dar trebuie să se îmbrace prost, ca să îl aprobați? Asta e o remarcă bună, nu-i așa, deoarece conștiința și energia întotdeauna creează realitatea, chiar și corpul emoțional. Vreau să fiți în stare să creați clar. Vreau să creați orice vede Observatorul, fără niciun motiv ulterior. Motivele ulterioare sunt jocurile pe care bărbații și femeile le joacă pe câmpiile Dumnezeilor. Călea cea mai clară, mai curată, mai rapidă către manifestare este să crezi fără gen. Atunci se întâmplă imediat. Câți dintre voi înțelegi asta? Așa să fie.

Dacă viața asta s-ar termina mâine dimineață, ați merge în lumină și ați avea un corp luminos care arată la fel ca cel pe care îl aveți, dar mult mai frumos și mult mai strălucitor. Și dacă ar fi să recapitulăm corpul de lumină, n-ați avea un corp care să fie de vreun gen, pentru că cine face recapitularea? Asta vrem noi să fim. Ați înțeles?

Deci, mâine o să vină o savantă⁴¹ care o să vă vorbească despre emoții; e potrivit ca o femeie să vă vorbească despre asta. Dar vreau să rețineți ceva, în mijlocul acestei dizertații: Acesta e punctul de vedere al unui savant. Mai mult, el nu explică marele și adevăratul sine; explică doar corpul și emoțiile sale. Ați înțeles? Unii dintre voi aveți nevoie de un savant care să vă spună ceea ce vă spun eu de atâta timp, ca să puteți să acceptați. Alții dintre voi n-aveți nevoie de asta. E doar cunoaștere. O adăugați la banca voastră de cunoaștere.

⁴¹ Candace B. Pert, specialist în neuro-știință și profesor de cercetare la Catedra de Fiziologie și Biofizică de la Centrul Medical al Universității Georgetown din Washington, D.C. Ea a descoperit receptorul opiaceu, în 1972. Cartea ei, *Molecules of Emotion [Molecule de emoție, n.r.]* prezintă concluziile vastelor ei cercetări.

Există un cerc în care nici măcar eu nu pot să pătrund, și pot să explic pe ocolite, pe ocolite și pe ocolite. Dar există un teritoriu în interiorul cercului. Nu există cuvinte în nicio limbă, nici nu există simboluri care să poată să explice ce este în acel cerc. E ca și lobul frontal. Se numește zona tăcută din creier. Nu poate fi explicată altfel, decât doar că e tăcută. Dar acolo își duce dorințele sediul conștiinței.

În interiorul acestui cerc, eu pot să vorbesc pe ocolite și pe ocolite și de jur împrejur – și nimeni nu e mai talentat la strategii decât mine – dar există un loc în care nu pot să intru, și locul acela e necesar pentru ca hierofantul să spună: v-am predat o disciplină. Disciplina înseamnă să vă învăț să mergeți în locul în care eu nu pot să vă duc. Iar locul este – eu nu pot să vă fac Observatorul și nici nu pot să vă fac să vă auziți propriile voastre gânduri, pentru că sunteți mereu ocupați să mă ascultați pe mine. În treaba asta, trebuie să intrați în cerc. Cercul este pentru discipline⁴² și, din discipline, realizarea de sine și iluminarea. O să fiți iluminați în sinele vostru adevărat numai dacă aplicați ceea ce vă învăț eu, și atunci pătrundeți în cerc, în nucleii centrului. Când veți zăbovi în nucleu, vă veți vedea toată realitatea. Și fiecare disciplină pe care v-am predat-o vă duce în acel punct central. Dacă nu faceți asta, veți călări mereu pe marginea învățăturilor, fără a avea experiența adevărului. Și eu n-am venit deloc aici să predau niște învățături fără experiență. Ele merg mână în mână. Singurul mod în care puteți să creșteți este să luați învățăturile și să le aplicați. Ați înțeles?

Acest mic Sejur este pentru a pătrunde în cercul care este tăcut, pe care nu vi-l poate explica nimeni. Eu v-am dat disciplinele. Ele vă vor duce direct la nucleu. Dacă nu le aplicați și nu mergeți acolo, atunci nu meritați rodul a ceea ce vă va aduce experiența. Niciunul dintre voi.

Bun, vreți să fiți Dumnezeu? Eu v-am învățat cum să fiți Dumnezeu. Dumnezeu este Observatorul. Cum poate să fie Observatorul în fiecare moment din zi? Pătrundeți în cerc și să nu vă fie teamă să observați

⁴² Disciplinele Marii Lucrări predate de Ramtha sunt exerciții practice care permit studentului să aibă experiența învățăturilor la prima mână. În acest caz, disciplina se numește „ascultarea vocilor” și este, pur și simplu, actul de a liniști corpul, pentru a deveni conștient în mod acut și a observa fluxul continuu de gânduri pe care îl susținem în cap.

procesul de gândire al creierului carnal pe care l-ați creat în această viață și a cărui realitate ați creat-o. Și în același nucleu, din punctul Observatorului, Observatorul are puterea să țâșnească înainte și să apuce orice vis în strânsoarea sa și să îl facă să se întâmple. Dar visul acela poate să fie realitate numai dacă el transcende trecutul, pentru că, în fiecare zi, visul care se desfășoară e visul imaginii, mereu, mereu, mereu. Ați înțeles?

Acesta este darul celor șapte ani pe care i-am petrecut pe stânca mea. Acesta a fost darul durerii mele. Și acesta a fost darul a ceea ce mi s-a întâmplat când am plecat de pe stâncă, pentru că nu mai eram aceeași creatură care, distrusă și pe jumătate moartă, fusese pusă acolo și coborâse. O să pătrundeți în stânca mea și o să învățați lucrurile pe care le-am învățat eu, care mi-au permis să mă schimb mereu și care mi-au permis să fiu vântul sau această femeie sau ceea ce se numește o blândă mângâiere pe fața voastră, sau împărăția cerurilor. Observatorul nu cunoaște limite. Ați înțeles?

Iubirea e un lucru plin de splendori

Deci, unde rămăsesem? Îmi verific carnetelul mental. Îmi dau seama că i-am plictisit pe o mulțime dintre voi și că i-am forțat pe mulți dintre voi. Atunci când ești bătrân – trebuie să înțelegi un lucru despre oamenii bătrâni; ei nu fac decât să bată câmpii, mereu și mereu și mereu.

Așa că vreau să mai vorbesc despre câteva lucruri, pentru că sunteți copți să le auziți.

Ei bine, ar trebui să citez ceea ce se numește un poet din secolul șaptesprezece, care a spus că iubirea e un lucru plin de splendori.⁴⁶ Chiar așa este. Iubirea e un lucru plin de splendori.

Deci, ce numiți iubire? V-am privit pe mulți dintre voi definind iubirea, dar nici măcar nu știți despre ce vorbiți. Ascultați-mă. E

important să învățați. Iubirea nu se referă la primul sigiliu, la a te culca cu cineva, la a copula cu cineva. Asta nu e iubire; asta e poftă. Și mulți dintre voi v-ați croit prin poftă drumul până la responsabilitatea de a avea copii, fără măcar să aveți ocazia să aveți iubirea ca lucru plin de splendori.

Mulți dintre voi, din această încăpere, au relații abuzive. Chiar credeți că iubirea înseamnă să iubești pe cineva care te abuzează, pentru că asta e tot ce valorizi? Nu, iubirea nu e abuzivă, iubirea nu e nesigură și iubirea nu are legătură cu pofta. Dar adevărata copulație apare în mijlocul înfloririi iubirii.

Iubirea, pofta, nevoia de tovarășie sunt toate domenii foarte diferite. Animalul elementar pofteste să procreze. El nu știe în acea clipă, dar la nivel chimic – în mod chimic – este menit să copuleze, iar consecințele acestui lucru sunt următoarea generație. Unii dintre voi sunteți foarte înțelepți. Ați învățat cum să evitați acel mic efect care apare în urma poftelor. Unii dintre voi nu ați învățat. Unii dintre voi ați căutat pofta numai ca să faceți copii, și n-ați dat atenție acelui mic efect de după, pentru că lucrul după care tânjește toată lumea, inclusiv eu, în mod profund și adânc este iubirea. E un mister. Dar când găsim misterul, e un lucru plin de splendori. E un fenomen, și totuși, este baza vieții, pentru că, într-o perspectivă mai vastă, suntem iubiți într-o viață. Suntem iubiți de un ordin superior, care este implicat cu noi într-un mod atât de pasional, încât, fără acea pasiune, noi n-am fi nimic, literalmente: fără amintiri, fără trecut, fără prezent, fără viitor, fără speranță. Am fi un nimic.

Dar ceva ne-a iubit într-o viață, ne-a iubit într-o însuflețire, ne-a iubit într-o aventură. Asta e prima noastră mare iubire. Și vă pot spune, pentru cel care a atins ordinul superior al acelei iubiri, este un lucru plin de splendori. Și pentru cel mai primitiv, este iubirea care este cea mai fundamentală relație dintre doi oameni care sunt atrași laolaltă, care

⁴⁶ Am reușit să găsim fraza „Iubirea e un lucru plin de splendori” [Love is a many-splendored thing, în original, *n.t.*] doar în anul 1800. Fraza a fost folosită în filmul din 1955 cu același nume (Twentieth Century Fox: William Holden, Jennifer Jones). Filmul s-a bazat pe cartea *A Many-Splendored Thing* [Un lucru plin de splendori, *n.t.*] (Boston: Little, Brown and Company, 1952), o autobiografie de Han Suyin, pseudonim al lui Elizabeth Chow Kuanghu Comber. Spre sfârșitul

cărții ei, Suyin îl citează pe poetul englez Francis Thompson (1859-1907) și poemul său, *In No Strange Land*, ca sursă: „The angels keep their ancient places/Turn but a stone and start a wing/Tis ye, tis ye, tis your estranged faces/That miss the many-splendored thing.” [Îngerii-n străvechile locuri rămân/Întoarce o piatră și-o aripă începe,/Tu și-ale tale înstrăinate fețe/Lucrul plin de splendori îl tot pierdeți”, *n.t.*]

sunt atrași laolaltă la nivel chimic, sunt atrași la nivel emoțional, pentru că de obicei, oamenii, ca și animalele, nu sunt atrași laolaltă decât dacă este de natură chimică. Și diferența dintre prieteni și iubiți este că iubiții sunt de sex opus. Este singurul lucru pe care prietenul nu poate să-l împartă, iar iubitul poate. Și câțiva dintre voi ați trecut de toate acele linii.

Ei bine, este natural? Are legătură cu cine sunteți voi și cu prerogativa voastră în viață. Toată lumea poate să facă dragoste. Dar toată lumea poate să facă sex, însă este sexul neapărat dragoste? Nu este. Este un interes și este chimic. Iubirea este existența aceea măreață, aurie care transcende pofta, dar, odată găsită, induce în ea forma unimii pasionate, o unime care e împărtășită nu numai sexual, ci și spiritual. Este împărtășită în forme umane. Este împărtășită în vise. Este împărtășită nu ca unul sprijinindu-se pe celălalt, ci ca cei doi puternici și capabili să pășească și să definească realitatea, și să fie în stare să întrepătrundă acele realități sau să le țină separate. Însă e o tovărășie a măreției, la fiecare nivel.

Și mulți dintre voi, în acest public, sunteți foarte învăluiți în a umbri acest moment tocmai cu acea problemă a naturii voastre care este așa de elementară – așa de elementară și așa de animalică – încât eu aș fi rușinat dacă aș fi inclus în aceeași categorie, pentru că dacă aș fi vrut să fiu un iepure de câmp, sau un armăsar, sau o lapă sau un măgar sau un câine, aș fi putut să fiu asta. A fi om – a fi om – înseamnă a fi pur și simplu veșmântul pe care îl poartă divinul.

Există foarte multă propagandă în lume despre libertatea sexuală și despre faptul că asta este lucrul cel mai esențial într-o relație. Eu am o altă părere. Nu este. Lucrul cel mai important într-o relație este sinceritatea, individualitatea, măreția în propria ei unicitate, pentru că asta durează pentru totdeauna. Aceasta e o societate a decadenței, și dacă n-o știți deja, atunci și voi sunteți proști, din nou. De câte ori în seara asta ați fost așa? Și singurul lucru care vă separă de animalele din pădure este că voi controlați – voi controlați – armele care le controlează pe ele. Acesta e singurul lucru care vă separă de ele.

Ei bine, iubirea e un lucru plin de splendori. Și nu e ceva ce începe între picioare. E ceva ce începe în suflet și numai acolo. E ceva ce permite, ca oglinda cea mai perfectă, cea mai lustruită – de arămiul

zorilor sau de argintul viu al lunii ce răsare – o oglindă, o reflexie a noastră. Splendoarea este să poți să interacționezi într-o oglindă cu o reflexie perfectă, și că atunci când ne uităm în acea oglindă și când considerăm acea reflexie ca fiind frumoasă, satisfăcătoare, provocatoare, incitantă, dacă ne îndrăgostim de reflexia care, în ochii săi, are promisiunea unei noi desfășurări, unei noi aventuri, a unei noi conștiințe, dacă ne uităm în oglindă și atunci când atingem oglinda, reflexia se ridică pentru a ne întâmpina atingerea, iar dacă ne mișcăm degetul, oglinda se mișcă și ea cu noi; dacă ne întoarcem, se întoarce și ea, dar numai ca să se uite în urmă și să se asigure că o facem și noi – iubirea e un lucru plin de splendori. Fie că oglinda e de aramă, de argint, fie că e albastră ca miezul nopții sau că e argint viu, oglinda are o reflexie.

Iar reflexia iubirii ca un lucru plin de splendori este, esențialmente, reflexia noastră înșine, și faptul că atunci când ne uităm în această oglindă, ne uităm la o altă entitate. Dar entitatea își scoate spontan reflexia să o întâlnim pe oglindă, zâmbește când zâmbim și noi, ochii îi joacă și ochii noștri joacă și ei, iar când ne împreunăm cu tot corpul, și când ne atingem, singurul lucru care ne separă este o iluzie a propriei noastre reflexii. Atunci suntem în splendoare.

Ce înseamnă asta? O reflexie în oglindă nu va fi niciodată nesinceră. O reflexie în oglindă nu va minți niciodată. O reflexie în oglindă nu se va anima niciodată de la sine. Atunci când ne uităm la reflexie, ea se uită drept la noi. Și chiar și când ne întoarcem spatele, să vedem dacă încă mai e acolo, ea se întoarce și se uită la noi. N-are trecut și n-are viitor. Este partenerul nostru, în momentul nostru de încântare, în momentul în care celebrăm un loc primar și celestial.

Atunci când ne place ceea ce vedem, nu copulăm cu oglinda. Nu violăm oglinda. Nu abuzăm oglinda. Suntem fascinați de ea. Asta e splendid. Și când avem pe cineva pe care începem să-l întrebăm dacă el este oglinda sau noi, când suntem atât de aproape de a fi găsit iubirea, pentru că în asta ne-am găsit încântarea, ne-am găsit goliciunea, gloria, frumusețea, fericirea.

Ați confundat problema, în legătură cu ce ar trebui să fie o relație. N-ar trebui niciodată să fie bazată pe sexualitate. Dacă asta e tot ce este, atunci ar trebui să fie clarificat că nu e decât un moment chimic

și că nu se află nimic mai mult dincolo de el. Și atunci, dacă descoperiți că sunteți dependenți de momentul chimic, atunci asta este suma totală a reflexiei, că atunci când vă uitați în oglindă, întotdeauna vă dați pantalonii jos și vă priviți fundul și vă uitați la singurul loc care contează, și n-o să vedeți niciodată întreaga reflexie. Pur și simplu așa stau lucrurile.

Prea mulți dintre voi iubesc oamenii pentru modul în care arată și sunt foarte nemulțumiți de modul în care sunt aceștia. Atunci, asta e amăgirea voastră. Mulți dintre voi sunteți fericiți în pat ca parteneri voluntari, iar în momentul acela e posibil orice, chiar înainte de orgasm. Însă când orgasmul s-a terminat, încă mai e totul posibil? Rareori, pentru că atunci când iubiți oamenii numai pentru sexualitatea lor, atunci sunteți niște proști, și la fel sunt și ei.

A iubi o altă persoană înseamnă a ne iubi pe noi înșine, așa cum ne vedem în oglindă – și nu vreo parte a corpului său care deservește o parte a corpului nostru. Un maestru n-ar face niciodată asta. Și dacă a făcut-o vreodată, atunci asta a făcut parte din trecutul lui, pe care l-a curățat și n-a lăsat nicio urmă.

Și iubirea e un lucru plin de splendori. Iar iubirea cea mai mare e acea esență a persoanei care ne atinge – ne atinge – într-un fel în care n-am mai fost mișcați niciodată, care ne bănuiește mintea, care este idealul nostru. Este o persoană care, nu contează cât de mult o îmbrățișăm și cât de profund mergem, nu putem niciodată să-i găsim slăbiciunea. Și e ca și cum am vrea să ne pierdem în ea, clipa ei să fie clipa noastră, iar când suntem separați, splendoarea acelei împreunări euforice este mereu acolo. Am găsit cu adevărat un tovarăș la cel mai înalt nivel al nostru. Asta e iubire.

Și reflexia scoate la iveală ceea ce e mai mare în noi, nu ceea ce e mai mic în noi. Reflexia ne cheamă să fim cât mai frumoși, mai rafinați, mai lustruiți – nu cât mai decadenți, cât mai inferiori, nu slăbiciunea și frica noastră. Nu vă uitați niciodată în oglindă ca să vedeți asta. Vă uitați în oglindă ca să vă vedeți pe voi înșivă.

Mulți dintre voi, aici, mergeți la numitorul vostru cel mai mic și numiți asta iubire. Și dacă sunteți maeștri ai Marii Lucrări, ar trebui să fiți maeștri în toate domeniile vieții voastre. Și asta e un lucru sfânt,

corpul acesta. Nu e de vânzare. Aici locuiește un Dumnezeu. N-ar trebui insultat de dragul unui orgasm, ci ar trebui cumva păstrat sfânt, pentru ceva cu adevărat minunat. Nu mergeți să căutați numai sex, doar pentru că sunteți excitați. Rotiți-vă și schimbați-vă perspectiva. Uitați-vă și vedeți dacă vă puteți vedea reflexia, într-o mulțime înnebunitoare. Și poate că acea reflexie nu va arăta așa cum v-ați gândit că ar trebui să arate, ci poate esența ei, magia ei. Puteți să luați cea mai frumoasă femeie din lume; dacă nu are esența, nu are nimic. Puteți să luați cel mai tânăr, cel mai viril bărbat din lume, dar dacă nu are Spirit, în curând nu va rămâne nimic. E vorba de ce anume e reflexia voastră. Asta este ceea ce ar trebui să iubim.

Mulți dintre voi vă țineți de niște oameni cu care singura dată când vă întâlniți e în pat, iar restul zilei sunteți supărați unul pe celălalt. Asta nu e iubire. Asta e dependență sexuală. Și când nu o recunoașteți ca fiind iubire, atunci trăiți din vinovăție și din responsabilitate, așteptând următorul moment în care o să copulați, pentru că e singurul punct în care vă înțelegeți. Tot restul este în dezacord. Nu faci asta cu o oglindă. Nu faci asta cu reflexia ta. Și totuși, nefericirea ta, mânia ta, caracterul tău abuziv vin din lipsa totală de creștere într-un domeniu, căci singurul mod în care ai vreo comunicare este prin sexualitate, iar dezvoltarea e blocată.

Urâți persoana, dar iubiți persoana. Vă place să o urâți. Vă place să o faceți să se simtă mizerabil. Vă place să găsiți greșeala la ea. Vă place să găsiți lipsa la ea. Vă băgați nasul în toate. Bârfiți. Dar și persoana cealaltă este la fel, pentru că singurul mod în care vă sărutați și vă giugiuliți este în pat, nu în viață. Asta nu e o relație bazată pe iubire. Asta nu e iubire care înseamnă un lucru plin de splendori. Asta e o relație născută din vinovăție și din nevoie sexuală. E o greșeală. Cu toții ați făcut-o. Nu mai e nevoie s-o faceți din nou.

Dacă abuzați de persoana cu care sunteți, atunci abuzați pentru că nu puteți abuza de voi înșivă. Sunteți în nevoie, sunteți urâți, prinși în capcană, mizerabili și atunci nu puteți să vă despărțiți, pentru că acolo e legătura voastră.

Deci, iubirea nu e numai în pat. Ea e dimineata devreme. E în splendoarea amiezii. E în somnolența după-amiezii. E în ora de aur.

Înseamnă împărtășirea șoaptelelor tăcute de lumină ale orei de aur. Înseamnă totul.

Femei, voi trăiți cu bărbații voștri pentru că știți cum să aduceți un bărbat în pat și știți ce să folosiți ca să-l aduceți acolo. Dar credeți că asta o să-i țină acolo? Sunteți niște proaste – niște proaste – pentru că, dacă singurul mod în care puteți să aveți un bărbat este prin intermediul sexualității, atunci pot să vă garantez un lucru: o să mai fie și alte femei, mult mai deștepte decât voi, care o să apară și o să folosească aceleași instrumente. Și acum avem o problemă, iar problema este infidelitatea. Așa că, el se vede cu altcineva, iar voi credeți că el vă iubea. Nu vă iubea. Voi l-ați găzduit și l-ați prins în capcană. Ce altceva așteptați de la relație?

Întotdeauna o să existe cineva mai bun decât voi. Nu știți asta, sau trăiți într-un vis? Și dacă asta e baza relației voastre, atunci chiar că nu vă iubiți pe voi înșivă; asta pot să v-o spun. Abuzați de instrumentele meseriei voastre, care sunt la fel de vechi ca și fundația lumii. Și n-ați ajuns mai departe decât asta, n-ați ajuns mai departe decât dezvoltarea, și nu vă faceți griji decât cum să-l țineți în frâu: să nu se uite la altă femeie, să nu se culce cu altă femeie, să aducă banii acasă, să vă fie credincios. Ce aveți voi de oferit? Și mai mult decât atât – ce fel de bărbat ați prins în capcană? Poate că nu merită – poate că nu merită – nimic din toate astea. Asta nu e „iubirea e un lucru plin de splendori”. E o capcană făcută din multe splendori.

Sunteți înțelepte? Sunteți grijulii? Sunteți înțelepte, sunteți grijulii sau sunteți doar deștepte și frumoase? Și încercați să rămâneți însărcinate ca să puteți cimentea relația? Știți, cine sunteți voi? Care e planul vostru? Copiii voștri o să crească într-o zi și o să vă părăsească – nu știți asta? La fel ca și bărbatul pe care l-ați prins în capcană. Și el o să vă părăsească. Ce-ați făcut?

N-ați dansat cu imaginea din oglindă și n-ați iubit-o. Există femei frumoase peste tot. Nu sunteți unice. Ceea ce vă face unice – ceea ce vă face unice – este atunci când înțelegeți ceea ce vă spun eu aici: sunteți mai mult decât corpul vostru, iar când asta devine ordinul superior al existenței voastre, atunci deveniți unice.

Iar voi, bărbați, de ce vă aflați în această relație? Vă aflați în această relație pentru că ea vă incită sexual, dar în restul timpului, în viața

voastră, ea e un dezastru? Cât din viața voastră o să sacrificați numai pentru copulație? Merită asta sau vă e teamă că o să o ia altcineva? Ei bine, nu știți că și ei o să ia același dezastru pe care l-ați luat și voi? Nu vreți să-l împărțiți? Care e problema aici? Împrăștiati dezastrul peste tot.

Dacă sunteți acolo doar din motive sexuale, atunci nu încercați să pretindeți că e ceva mai mult decât asta, pentru că ea o să vă dezamăgească întotdeauna și, mai mult, voi o să vă dezamăgiți întotdeauna pe voi înșivă, pentru că nu asta e baza uniunii. Cum de știți asta? Încercați să fiți abștinenți în relație timp de șaiszeci de zile și vedeți cum continuă relația aceea.

Bărbatul acesta e un bon de masă pentru voi? Femeia aceasta e un premiu? Chiar este? Dacă e un premiu, atunci fiecare clipă din ziua voastră este o bază pentru unire. Și dacă unul dintre voi îl lovește pe celălalt, asta e pentru că sunteți o entitate atât de slabă, de înapoiată, de ignorantă, de geloasă, încât nu vă puteți continua viața și nu puteți să faceți o schimbare, să treceți mai departe de la orientarea voastră sexuală în acest parteneriat. Nici măcar nu meritați să aveți un nou parteneriat. Asta sunteți. Dacă vă dați seama de asta, atunci înțelegeți că nu e nimic aici. Faptul că o lovești pe această persoană e frustrarea mea sexuală în acțiune. Asta e tot ce este. E lipsit de sens. Câți dintre voi înțelegeți asta?

Ce, încercați să manifestați un bărbat pentru că el o să fie bogat și o să aibă grijă de voi pentru tot restul vieții voastre? Ce s-a întâmplat cu voi? Vă economisiți creierul și corpul ca să-l manipulați, pentru ca el să aducă acasă salariul? Asta faceți?

Și voi? Voi lucrați toată ziua ca să aduceți acasă salariul, doar ca să aveți cu cine să vă culcați noaptea? Ați putea să aveți relații cu mult mai puțin complicate cu escortele de pe marginea drumului, care nu vă cer decât câțiva dolari, însă fără problemele emoționale care vin împreună cu asta.

Acum, nu vreau să vă simțiți vinovați pentru că vă aflați în relație, dacă e așa. De ce nu spuneți doar că asta e ce este? Asta ar fi impecabil. Asta ar fi o treabă de maestru. Nu vă legați de o persoană doar pentru că o folosiți. Și nu spuneți cuiva că-l iubiți atunci când nu-l iubiți. Cel mai mare răspuns pentru asta este: „Nu știu ce simt pentru tine, pentru că nu știu ce simt pentru mine. Și dacă te folosesc și singurul mod în

care poți să fii în viața mea este în pat, atunci eu nu numesc asta iubire. Nu o numesc iubire pentru mine sau pentru tine. Aș minți dacă aș spune altfel și asta, deși sunt un suflet jalnic, măcar corespunde cu un grăunte din moralitatea mea interioară."

Acum, nimeni din această încăpere n-ar trebui să trăiască ca un animal. Există în acest public femei foarte deștepțe, care știu cum să-și folosească trupul ca să obțină ceea ce vor, însă, din nefericire, o să purtați jugul dorinței lor cu un preț. Există în acest public bărbați care știu cum să mintă femeile și să le manipuleze pentru a le obține trupul și care nu intenționează niciodată pe deplin să trăiască în conformitate cu visele lor foarte înguste. N-ar trebui să faceți asta; niciunul dintre voi n-ar trebui să o faceți.

Impecabilitatea începe chiar atunci când sunteți tineri. Iar iubirea e un lucru plin de splendori. E nevoie de o viață plină de justete ca să găsești o astfel de iubire. E nevoie de o viață plină de justete și de moralitate ca să găsești o astfel de iubire. E nevoie de o entitate care nu e dispusă să-și vândă trupul sau sufletul pentru niciun fel de confort. E nevoie de o entitate care își iubește sufletul și Spiritul și corpul pe care îl locuiește, pe care îl consideră pur în propriii săi ochi. Poate că toată lumea o să râdă de ea, dar mai sunt și alți maeștri în lume care sunt pe o cale măreață și care se simt la fel.

Bun, eu știu că v-am învățat din locul acesta să fiți Dumnezeu și să vă manifestați viața. Puteți să faceți orice vreți să faceți. Dar o să vă spun că aceste lucruri care sunt ca niște stigmate pentru voi, care vă fac să fiți ca niște elefanți în nisipuri mișcătoare, asta e una din slăbiciunile voastre, și n-ar trebui să fie – ar trebui să fie unul din punctele voastre forte – și că a avea cea mai măreață relație în această școală înseamnă a avea o relație care nu e bazată pe popularitate, nu e bazată pe fizic, ci e bazată pe lăsarea gunoiului la o parte: toți iubiții, toate femeile și toți bărbații, și ai împinge la o parte, chiar dacă obiectul vostru este să urlați după tovarășie.

Învățați să fiți dansatorul din oglindă, faceți-o, exersați și învățați să fiți asta. N-o să știți diferența – oare oglinda a ridicat mâna, sau eu? Oare eu mi-am ridicat mâna și a fost doar o reflexie a mea sau eu sunt reflexia din oglindă? Și dacă faceți asta, veți găsi integritate în toate cele șapte peceți. Veți găsi puritate în toate cele șapte peceți. Veți găsi

dinste. Și când faceți asta, nu puteți decât să iubiți ceea ce sunteți. Și poate că n-o să fie nimeni în școala asta care să vă aprecieze. Nu e pentru ei. E pentru voi. Pentru voi.

Deci, ce separă frumusețea obișnuită de unicitate? Tăria, tenacitatea, originalitatea gândului, o femeie care este propria ei putere, propriul ei geniu; un bărbat care e propriul său paznic moral; un bărbat care nu trăiește în trecut, a cărui integritate nu înseamnă să-și verse sămânța ca să-și dovedească bărbăția, ci care îndrăznește să viseze la concepte de gând care sunt fantastice.

Poate că în această școală nu e nimeni pentru voi. Asta pentru că voi trebuie să fiți pentru voi înșivă. Frumusețea nu se poate vedea mai mult decât se poate vedea iubirea. E o stare de existență, care se întoarce iar la spiritualul din noi. Vorbesc despre atribute spirituale, despre caracter, despre vinul care umple paharul, în loc de numai paharul.

Vreau să cunoașteți cu toții genul de iubire despre care vorbesc, dar n-o să o cunoașteți niciodată, până ce nu sunteți față în față cu cine sunteți. Și unii dintre voi, în acest public, au avut căsnicii lungi, în care pasiunea, demult trecută, a plecat. Iubirea, lucrul plin de splendori, plecată demult, a fost acoperită de responsabilități și de probleme și de familii și de diferențe în opinii și de prieteni și de probleme de bani și de tot felul de lucruri din astea. Treaba voastră este să o re-decojiți și să aflați ce anume v-a atras laolaltă de la bun început și să redescoperiți acea iubire atât de sublimă, atât de frumoasă, atât de pură și atât de curată, pentru că oricine poate să își facă griji, dar nu oricine ajunge să iubească și să fie iubit.

Bun, preaiubiți mei, câți dintre voi ați învățat ceva astă seară, chiar dacă nu ați vrut? Ați învățat? Ați învățat? Atunci, bănuiesc că învățătura, în cel mai mare efect al său – învățătura de astă-seară, oricât de descriptivă, de poetică, de simplă, de provocatoare – se poate ca învățătura de astă-seară să vă fi condus către o viață mai măreață, mai plină de preocupare pentru voi înșivă, mai plină de respect pentru voi înșivă, până la o viață ca cea pe care am comemorat-o într-o duminică de Paști, într-o dimineață furtunoasă, când am celebrat viața unei ființe mărețe?

Virtutea e un drum greu în unele sensuri, dar merită. Virtutea – virtutea – înseamnă onestitate. Virtutea înseamnă claritate. Înseamnă

a nu folosi pe nimeni. Înseamnă a nu minți pe nimeni. Înseamnă a fi sincer cu tine însuși. Toată vinovăția voastră, pe care ați adăpostit-o în interior – și toate lucrurile pe care le-ați făcut, dintre toate abuzurile pe care le-ați făcut altora – sunt semine de boală și, în cele din urmă, o să fiți la mâna propriei voastre desfaceri.

În ziua în care ne deschidem și respirăm foarte clar și îi iertăm pe cei ce ne sunt datorți, îi iertăm pe cei ce au păcătuit împotriva noastră – a ierta nu înseamnă a face la fel; a ierta înseamnă, pur și simplu, a-l îndepărta din aspectul viziunii noastre care a aparținut trecutului. Iar când iertăm, atunci permitem trecutul să se odihnească și să nu mai ocupe acele momente prețioase pe care le avem și care ne imploră să ne reinnoim viața și să devenim o persoană nouă, să ne reinventăm, să ne dăm naștere într-un fel în care nimeni nu ne-a permis să o facem vreodată.

Libertatea și virtutea înseamnă același lucru. Ele vin cu prețul și cu disponibilitatea a ceea ce se va bucura de privilegiu: munca grea de a vă ierta dușmanii și de a lăsa câinele să moară, de a vă spăla fereastra, de a îi ierta pe cei care au păcătuit împotriva voastră, de a ierta viziunea pe care ați acceptat-o mai devreme în viață și care v-a dus la niște ape așa de tulburi, de a merge până la rădăcină și de a ierta și de a fi curat de acel lucru – și de a nu păstra pe nimeni în viața noastră care ne amintește de micimea noastră.

E un lucru groaznic, oamenii buni, atunci când mergem să căutăm beleaua. E un lucru groaznic atunci când mergem să dezgropăm trecutul, pentru că, în cele din urmă, noi suntem călăul și spânzuratul. Eu voi fi fericit, foarte fericit, atunci când toți veți fi învățați să vă reinventați și să nu deveniți minciuna trecutului, ci acela care vreți să fiți, în plină floare, și să vă iubiți atât de mult pe voi înșivă, încât să nu mai abuzați nimeni niciodată de voi și să nu mai simțiți niciodată că ați meritat-o, și să știți și să căutați: vreau să cunosc iubirea ca lucru plin de splendori. Pot să fiu un animal, dar m-am născut om, m-am născut bărbat, m-am născut femeie. Vreau calitatea a ceea ce sunt. Vreau să cunosc asta și să pot să o caut, și să o trăiesc impecabil și să nu mă înmulțesc ca animalele de prăsilă, de dragul următoarei generații, ci să fac copii dintr-o unelte care e minunată – atât de minunată, de curată și de frumoasă – să nu prindeți pe nimeni în capcană doar ca

să nu reușiți să trăiți la înălțimea a ceea ce se așteaptă de la voi în afara patului.

Atâtea de învățat, și totuși merită, pentru că obțineți viața fără moarte. Trăiți mult; aveți gânduri plăcute și profunde și ele nu sunt pătate de prejudecată. Nu sunt pătate de vinovăție și de rușine și de ignoranță. Sunt curate, ca niște copii mici.

Christos a spus că numai atunci când devii asta pătrunzi în împărăția cerurilor, și asta e aproape abolirea animalului, pentru existența ca de zână, a Dumnezeuului pur, a tinereții pure, a clarității fără prejudecată. Și niciodată nu sunteți prea bătrâni ca să vă treziți și să fiți tineri din nou. Și niciodată nu sunteți așa de răi, încât să nu vă puteți trezi și să vă reinventați și să fiți virtuosi.

Ei bine, asta e important. Acest discurs pentru voi. Și da, ați putea să spuneți: „Aș fi putut să-mi dau seama de toate aceste lucruri”, dar am fi avut un public mult mai progresiv, dacă am fi fost în stare să facem asta. V-am spus o mulțime de lucruri astă-seară, iar dacă sunteți cu adevărat înțelepți, tineri sau bătrâni, v-ați gândi la ele și ați alege. A le prețui pe tine însuși – a te prețui – v-ați gândit vreodată să vă prețuiți pe voi înșivă? Un concept unic. Și iubirea? Ei bine, dacă sunteți chiar norocoși și dacă meritați, atunci veți găsi un dansator în viața voastră, în oglindă, care va dansa cu voi, și nu veți ști – nu veți ști – dacă voi vă uitați la o reflexie sau dacă sunteți una. Așa să fie.

Deci, e în regulă să faci dragoste, dar numai atunci când există dragoste.

FINAL:

Elixirul: O iubire în a te iubi pe tine însuși

Starea trecătoare de transă este cheia. Ea este secretul și premiul care abia dacă e recunoscut vreodată. Din păcate, e puțin înțeleasă, iar cei care susțin că o cunosc și care teoretizează despre ea sunt adesea răspunzători de transformarea ei într-un concept de nealins, ezoteric, învăluit în mister, ocult, care induce teamă și îngrijorare.

Transa e o stare mai obișnuită în experiența noastră, decât ne dăm seama. Nu e ceva de care să trebuiască să ne fie frică, sau să presupunem că e sinonimă cu vrăjitoria sau cu impostura. De exemplu, este ceea ce experimentează oamenii din orice pătură socială și cultură atunci când se îndrăgostesc. Ei devin fascinați, în mintea lor, de gândul la o altă persoană, o fantezie, un vis înălțător, care dă sens vieții. Numesc asta *a fi îndrăgostit*.

Toată bogăția de imagini care s-au folosit pentru a descrie iubirea în cântec și în poezie – imagini de înălțare, senzația de plutire, de a zbura fără aripi, un sentiment de atemporalitate sau senzația că timpul s-a oprit, frumusețea indescriptibilă, culorile ce devin vii și fluide, lumina nepământescă, vitalitate nelimitată, expansivitate și cunoaștere instantanee,

claritate, pace, bucurie, tărie interioară inepuizabilă, comuniune cu ființe extraordinare, abolirea granițelor și limitărilor etc. – toate aceste lucruri, de fapt, descriu starea de transă care este iubirea. Este o stare dinamică de creativitate, din care înfloresc noi expresii ale vieții și care aduc evoluția vieții peste tot. În această stare modificată acută, opțiunile nu stagnează niciodată, iar provocările și limitările nu sunt prea mari pentru a fi depășite. Nimic nu pare imposibil sau de nealins în această prezență a minții și identității de sine. Dar atunci când se pierde viziunea, se pierde și starea de transă, precum și viziunea măreață în care ne-am susținut. Iubirea s-a oșilit și a murit.

Astfel, vedem că starea de transă și cine credem noi că suntem cu adevărat sunt conectate la nivel profund și se completează una pe alta într-un fel care nu e perceput în mod obișnuit. Asta spune mereu Ramtha: „A te îndrăgosti de o persoană, de o altă ființă umană, trebuie să fie rezultatul direct al actului de a te îndrăgosti mai întâi de tine însuși.”⁴⁷

În mod sigur există o întreagă cascadă de emoții și de procese chimice în corp, asociate cu experiența îndrăgostirii, dar trebuie să fim atenți și să nu confundăm adevăratul elixir cu efectele emoțiilor chimice ale acțiunii/reacțiunii, care țipă tare în capul nostru, să le dăm atenție: „Deci, în loc să purtăm o coroană cu o mie de spini, avem o singură voce, iar acea voce este vocea care este iubire și care ne-a adus la acest moment unificator din viața noastră.”

„Eu cunosc aceste lucruri”, declară Ramtha, „Și știu tot potențialul pe care nu l-ați folosit, și mai mult decât orice, știu lucrul de care aveți nevoie și pe care îl vreți cu mai multă disperare decât orice altceva în viața voastră – și anume, să cunoașteți acel elixir numit iubire, care ne dă o vitalitate – care ne dă, nu ia de la noi – care ne dă acea bucurie nemuritoare și pace a minții care ne permite să avem o singură voce în capul nostru, în loc de cincizeci de voci în capul nostru. Și iubirea face asta.”⁴⁸

Atunci când e analizată cu atenție, iubirea nu este o emoție, ci sursa întâmplărilor personale, pe care le experimentăm apoi emoțional.

⁴⁷ *Finding Peace in Love (A-ți găsi pacea în iubire, n.t.)*, Caseta 478 ed.

⁴⁸ *Ibid.*

Acest lucru este esențial de reținut, atunci când căutăm să înțelegem acest mister. Este o stare subtilă de a fi, care colorează lumea din jurul nostru și este trambulina experiențelor noastre, independent de cine este în viața noastră sau ce posesiuni deținem. Ținta iubirii noastre este prima căreia îi dăm atenție; apoi urmează călătoria numită viață. Asta nu e diferit de ideea de „bine” a lui Socrate – oricât de subiectiv ar fi definită ea – ca fiind sursa și obiectivul suprem al fericirii și al iubirii platonice. După cum explică foarte clar Ramtha, este „liantul cosmic care le ține pe toate laolaltă”.⁴⁹

Iubirea e așa de prețioasă și se numește elixirul divin, pentru că este reflexia unică a noastră înșine, care ne definește ca ființe eterne, ce nu pot fi definite în termeni de chimie aleatoare sau de emoție fizică. După cum am analizat în această carte, suntem în mod ostentativ jucătorii și sursa care determină rezultatul și expresia vieții. Datorită iubirii, știm că suntem ființe divine. Și la fel cum iubirea transcende toate granițele realității fizice, așa și natura și identitatea noastră adevărată va supraviețui dincolo de moarte și va avea puterea să ajungă dincolo de granițele spațiului și timpului. În acest cadru putem să începem să ne gândim la posibilitatea și la mecanica vechiului concept al reîncarnării sau, dacă preferați, la ideea vieții de după moarte: „Iubirea a permis apariția acestei conștiințe exploratoare. Dar din păcate, câteva întâmplări emoționale sunt de ajuns ca ea să se împietrească și atunci toată lumea încetează să se mai dezvolte și apare reîncarnarea, pentru că uzăm corpurile, dar lecțiile nu sunt împlinite.”⁵⁰

Reîncarnarea nu are niciun mister ascuns și ezoteric, după cum explică Ramtha, că „sunteți doar o mașinărie de dramă continuă și schimbați mai multe costume decât într-o piesă de Shakespeare. Vă uzați corpurile, dar mintea continuă.”

„Mintea nu moare. Mintea nu trece niciodată dincolo. Tot ce este reîncarnarea, e nevoia de a continua să alegem vieți pe care să le putem uza, sperând să ajungem la o concluzie de înțelepciune.”⁵¹

⁴⁹ *The Emotional Body (Corpul emoțional, n.t.)*, Caseta 9428.1 ed. (Yelm: Dialogurile lui Ramtha, 1994)

⁵⁰ *Finding Peace in Love (A-ți găsi pacea în iubire, n.t.)*, Caseta 478 ed.

⁵¹ *A-ți găsi pacea în iubire*, Caseta 478 ed.

Deci, acum avem un tablou mai vast a ceea ce înseamnă de fapt acest elixir numit iubire. Este invizibilul care ne ține inima să bată și viața să înflorească și să crească peste tot. Este platforma și scena care permite dramel vieții noastre să existe și să fie jucată. Este o iubire în voi – a fi iubiți până la viață. Este viziunea captivantă care ne oglindește o multitudine de motive pentru care să fim în viață. Este vinul magic de pe buzele și din mințile Dumnezeilor și Dumnezeitelor, care inspiră pe acei muritori a căror călătorie de autodescoperire abia a început.

Și vocea înțelepciunii căpătată printr-o viață remarcabilă vorbește peste oceanele timpului: „Cu toții vreți iubire, marea fântână, marele elixir. Este adevărat, ca să avem momentul acela magic, ne-am da viața – vieți întregi – doar ca să-l mai trăim încă o oră. E beția aceea uluitoare, e chintesența aceea a orgasmului.” Dar rețineți sfatul Maestrului: „Să te iubești pe tine însuși, acela e începutul căutării.”⁵²

Jaime F. Leal Araya
Yelm, Washington
Primăvara lui 2003

CAPITOLUL 6

Impactul asupra reîncarnării

⁵² *A-ți găsi pacea în iubire, Colecta 478 ed.*

În cele din urmă, adevărul rămâne mai presus de toate

Trebuie să vă puneți o întrebare cu adevărat importantă în acest moment. „Învățătorul meu”, vă gândiți voi, „mă înveță despre iubire”. Ei bine, cred că știu despre asta; și voi? Încă mai sunteți cu acea primă persoană de care ați spus că sunteți îndrăgostiți nebunește? Ei bine, atunci trebuie să o reducem la substanța ei elementară – că ceea ce ați făcut a fost să aveți cu ei o iubire sexuală, iar până acum, foarte puțin dintr-un voi l-ați spus persoanei adevărul. Nu le-ați spus: „Știi ceva? Te-am minșit atunci când ți-am spus că sunt îndrăgostit de tine. Adevărul e că am vrut să fac sex cu tine. Am vrut ca tu să faci sex cu mine.”

Nu le-ați spus adevărul, pentru că ei încă mai cred că îi iubiți. Și sunteți blestemați să-i întâlniți în încarnarea voastră următoare din cauza asta, pentru că o să trebulască să le spuneți adevărul, pentru că, vedeți voi, care a fost baza învățăturii mele aici? A face cunoscut necunoscutul – și că prin conștință și energie creăm o paradigmă, o creăm masă în masă, colapsând particulele în structuri atomice coagulate, în care pășim cu corpul nostru emoțional, pentru a experimenta senzorial ceea ce am creat

și, după ce am făcut-o, să înregistrăm experiența înapoi, în creier. Asta oprește corpul emoțional să vrea încontinuu. Am folosit totul cum se cuvine. Am folosit totul cum se cuvine.

Deci, aceste mici amoruri ale voastre, o să le întâlniți în viața următoare. Și subtile și nepăsătoare cum sunt, cuvintele voastre sunt lege, așa că o să vă întâlniți din nou cu oamenii aceștia și, dacă nu le spuneți adevărul acum, o să fiți reîncarnați cu el, iar acest scenariu se va repeta.

Adevărul ne duce la iubire.

Deci, știți că sunteți pe Pământ și spuneți: „Dar, știți, conștiința e iubire liberă acum; nimeni nu vrea să spună cu adevărat ceea ce spune.” Spune asta unei inimi frânte. Și tocmai asta e ceea ce vă cer să faceți.

Deci, vedem că există animale care ne sunt superioare. Vedem animale – animale – vedem animale care sunt mai mărețe decât noi și care pot să iubească pentru totdeauna. Vedem că un vierme poate să se transforme în fluture, poate să-și ia corpul și să facă aripi. Eu am spus întotdeauna că natura e deasupra conștiinței omenești, și chiar așa este. Așa că puteți să cereți să fiți absolviți de tinerețea voastră – puteți să cereți să fiți absolviți – dar întrebarea pe care v-o pun este: De ce încă mai aveți acele fantezii?

Deci, vedem acum că iubirea sexuală se referă la căldură. Vedem că al doilea sigiliu se referă la iubirea care schilodește, la iubirea care schilodește. Iubirea aceasta nu caută sexul; ea caută compasiunea și atenția, care, crede ea, ar trebui să urmeze iubirilor sexuale. Acum, alți ridicați mâinile și spuneți: „Ascultă, chiar mă simțeam rău și aveam nevoie de ceva atenție. Știu că pot să fac dragoste. Pot să fac dragoste, dar oare asta e tot ce sunt? Și persoana aceasta cu care sunt, este asta tot ce gândesc despre ea? Pentru că singurul motiv pentru care mă gândesc la ea este atunci când mă gândesc la ce o să îi fac în pat și, sincer, ultimele câteva dați am avut fantezii despre alte lucruri și despre alți oameni. Asta a devenit o parte de corp pe care mintea mea să se suprapună.”

Asta e foarte grav. Asta e foarte grav. În numele iubirii, am devenit ipocriți. Am devenit profanatori. În loc să fim stoici, în loc să fim abstinenți, nu, noi coborâm acolo, dar în libertatea minții noastre tăcute, ne vom gândi la altceva. Și asta nu înseamnă un maestru. Știți ceva?

Un vultur nu face asta, în niciun caz nu o face. Un fluture a devenit fluture numai pentru că singurul gând conștient al viermelui, după festinul său, a fost să intre în somn și să se schimbe. Nu văd asta și nici voi n-o s-o vedeți în lume. Asta dezamăgește. Și lumea spune că iubește asta și iubește asta. Nu iubește asta; pofteste la asta. Deci, acum vedem că boala, de fapt, este creată de lipsa de iubire, pe care am interpretat-o drept atenție și loialitate.

Și acum trecem la cel de al treilea sigiliu, care înseamnă putere și victimizare. Și aici vedem nașterea celor care sunt guru, nașterea preoților, a politicienilor, a internaționaliștilor corporatiști, a gurușilor în domeniul sănătății, al frumuseții – găsim toți oamenii care au sosit – și prin cunoașterea lor sigură, adună oamenii laolaltă și îi învață să fie statu-quo-ul și se hrănesc din ei. Trăiesc de pe urma lor; trăiesc. Oamenii aceștia nu pot să iasă niciodată la pensie, pentru că dacă ies la pensie, atunci nu mai au subzistență. Și ce este iubirea, pentru un tiran? Adulație, devoțiune. Devoțiunea e mama ignoranței. Avem adulație, avem devoțiune, avem cedarea puterii noastre pentru că el e marele kahuna, marele amant, marele salvator. „Aceasta e persoana care o să mă elibereze de boală, care o să mă treacă de durerea inimii mele.” Adică, sunt milioane dinăștia. Oricine vrea să fie cineva știe asta. Sunt deșteptți. Tot ce au de făcut e să fie „cel care face gălăgie”.

Ei bine, al treilea sigiliu este atunci când introducem crezul, religia, naționalitatea, diferențele sexuale, politica. Includem totul, guruși, ce vreți voi, căci oamenii aceștia către care vă îndreptați, o faceți pentru că ei sunt iubirea supremă, părintele de iubire în viața voastră. Oamenii își iubesc candidatul politic. Oamenii își iubesc regele, regina.

Ce fac acești paraziți? Adică, ei nu fac nimic ca să-i ajute pe cei bătrâni și pe cei bolnavi. Ei le iau banii și trăiesc ca regii și ca reginele. Dar bietul nenorocit flămând de pe stradă e monarhist. De ce? Hei, de ce sunt ei monarhiști? Pentru că, chiar dacă nu au nimic de mâncare, o să cânte *God Save the Queen* (Doamne, salvează-o pe regină), nu Doamne salvează-mă pe mine, ci Doamne, salvează-o pe regină. Mai dă-i o pălărie. Adică, și – hei, abia am început; ar trebui să fiți atenți – cum rămâne cu toți acei prinți și regine de facto? Știți, ei poartă toate medaliile astea. Doar scilipesc așa de frumos, nu. Adică, niciuna din medaliile astea nu sunt pentru că ei ar fi murit pentru altcineva. Niciunul

n-a luptat în vreun război, ca să-și salveze poporul de la rău. Niciunul n-a dat bunuri tuturor oamenilor, în mod unilateral, niciunul nu l-a trimis pe doctorul regal la oameni ca să îi însănătoșească, n-a dat tuturor copiilor dreptul la cunoaștere la fel ca prințul sau ca regina și prințesa. Și ei poartă medaliile astea? De unde vin ele? Cred că de la Cartier și de la Fabergé. E părerea mea, desigur. Nu sunt medalii de onoare. Sunt bijuterii. Nu există niciun rege, nicio regină sau familie regală la putere care să se fi mutat vreodată din casa regală și să trăiască în cocioaba celui mai de jos supus al lor, și dacă ar fi făcut asta, ar fi meritat o medalie.

De ce fac asta? Pentru că, oricât de jalnici ar fi, ei sunt oamenii Coroanei. Aparțin aceluia loc; cineva are nevoie de ei. O să dea tot ce au ca să sprijine un regim monarhist decadent, pentru ca toți prinții și prințesele și ducii și ducesele și cum se mai numesc să poată să se plimbe cu mașinuța și să joace polo toată ziua. Oamenii le dau toate astea și îi aplaudă și muncesc din greu ca să dea optzeci la sută din ceea ce câștigă ei acestor oameni, care mănâncă kilograme întregi de caviar. Și de ce? Deoarece conducătorii lor îi iubesc pentru că ei sunt conducătorii lor, iar fără ei nu ar fi conducători.

Și acum ajungem la guruși, la politicieni. Gurușii sunt conducători charismatici; numai să fii în prezența lor e la fel ca și a fi un supus în prezența unui rege sau a unei regine: numai că, în loc să se numească rege sau regină, se numește guru. Și regele sau regina aia nu poate să facă nimic rău, pentru că persoana asta îi privește ca pe idealul, ca pe bunătatea vieții sale, pe care o sprijină. Așa e un guru. Iar noi ne îndrăgostim de putere și de influență, de faimă, de faimă. Ei bine, dacă ultima persoană faimoasă are haine de două ori mai largi, atunci așa ar trebui să fie toată lumea, pentru că acela e noul nostru conducător, pe care trebuie să îl urmăm, iar dacă îl urmăm, o să fim iubiți la fel cât îl iubim și noi pe el.

Vedetele de rap sunt un mesaj de primitivism și de degenerare, dar sunt adorate, pentru că sunt degenerate și sâlbatice. Însă nu înțelege nimeni că ei fac asta doar ca să facă bani și ca să își facă o faimă, ca să cumpere mai multă cocaină și să cumpere mai multe droguri și să le promoveze printre alegătorii lor.

Deci, în cele din urmă, adevărul rămâne mai presus de toate. Timpul ne păstrează așa cum suntem păstrați în istorie. Și dacă vă gândiți să aveți putere asupra unor alegători, atunci mai bine gândiți-vă de două ori la ce îi învățați, pentru că dacă îi învățați în așa fel, încât să poată să vă aprobe mai repede, atunci asta se numește iubirea ipocrită a celui de al treilea sigiliu, cea mai puternică iubire care există.

Să vă spun ceva: au existat republicani și democrați îndrăgostiți de partidele lor mai mult decât de prima lor întâlnire sexuală. Există monarhiști care sunt îndrăgostiți de regele și de regina și de familia lor regală și au mai multă pasiune față de aceștia decât au avut în prima și în a doua lor căsătorie. Există guruși pe care oamenii îi urmează, oameni care îi iubesc pe guru cu mult mai multă pasiune decât au iubit vreodată pe cineva căruia i-au spus „te iubesc”. Vorbim de un orgasm aici. Vorbim despre putere și despre ce anume creează o dinastie regală, ce creează un guvern despotice, ce creează conducători, ce creează guruși religioși, ce creează oamenii faimoși și fără creier, dar pentru că poartă haine largi și au treisprezece ani, cumva ei sunt salvatorii omenirii. Toată lumea le dă lor puterea, iar corporațiile se așteaptă ca voi să faceți asta, pentru că, dacă pot să îl angajeze și să stabilească un precedent, atunci ele sunt cele care vor avea un produs pe care să vi-l vândă.

Ăsta e puternic. Uitați-vă la mine! Ați picat la vrăjeala societății voastre personale mai mult decât la primul „te iubesc”. Atât de puternic este al treilea sigiliu.

Mai am de spus. O să facem din asta o învățătură memorabilă. Așa că, maeștri, haideți să recapitulăm ce am spus. Acum, cu toții înțelegem că iubirea sexuală durează doar atât cât durează căldura animalică, iar apoi am pornit către o altă rundă, fără niciun fel de remușcări, fără niciun fel de considerație. Pur și simplu, nu simțim lucrurile pe care le-am simțit pentru acea persoană. Ei bine, dacă tot ce simțim pentru orice persoană – dacă ne-am vândut sufletul ca să obținem ceea ce vrem, atunci oamenii aceia nu sunt decât gunoi în viața noastră, iar noi nu suntem decât niște lomberoane care se rostogolesc în vânt. Am aflat că acționăm ca niște animale, cu excepția faptului că există în natură animale care sunt superioare și mai organizate, mai pline de cunoaștere, mai precise și mai hotărâte decât suntem noi. Ce experiență umilitoare. Dar asta e adevărul.

Apoi, din iubirea sexuală, care durează atâta cât durează căldura, ajungem la al doilea sigiliu, iubirea atenție/nevoie. Am merge până la orice extreme ca să facem oamenii să aibă sentimente pentru noi, să-i facem să plătească pentru indiferența lor, să ne facem o asemenea povară de compasiune, încât să ne organizăm viața numai în jurul propriei noastre boli și a bogăției pe care ne-o aduce aceasta, fără să înțelegem și fără să vrem să înțelegem care sunt consecințele acestei hotărâri asupra vieții pe termen lung, asupra vieții genetice bazată pe minte și emoție absolut decisivă. Dar noi – noi; voi; eu am propria mea poveste – voi o să faceți tot ce e necesar ca să obțineți simpatie, compasiune și atenție, cu riscul propriei voastre sănătăți și stări de bine. Și când asta se uzează, nu ne dăm seama – nu vă dați seama de consecințele încercării de a reține un iubit nestatornic, care nu e nimic altceva, decât căldură sexuală în viața voastră, consecințele pe termen lung ale sănătății mentale și fizice. Asta arată puterea, atrasă ca o molie de flacără, a puterii magice a iubirii. Și tot timpul, tot timpul a fost o ipocrizie. A fost o hotărâre luată cu prețul propriei voastre sănătăți.

Și apoi ajungem la al treilea sigiliu, la o absolvire, o minte dibace, o islețime cu privire la natura umană și la ce le trebuie oamenilor, și în a fi în stare să ne poziționăm într-o scală completă, de la rege – într-o adunare socială de prieteni și de vecini, trebuie să fiți cel care capătă cea mai mare atenție – până la nivel de cartier, până la nivel de oraș în politica socială, până la nivel de județ și de politică județeană, primind cea mai multă atenție, făcând cele mai multe promisiuni, dând cele mai multe „te iubesc” tuturor, doar ca să vă obțineți votul și apoi „o să te părăsesc după ce te am”, până ajung la nivel de stat și de voturi naționale. E același lucru. Primul sigiliu dă ritmul pentru celelalte două sigilii implicate în triada de trei sigilii a naturii umane.

Toți politicienii sunt amanți ai mulțimii, în al treilea sigiliu. Toți regii, reginele, nobilimea, sunt amanți de al doilea sigiliu, care ocupă locul al treilea. Toți tiranii personali au același efect de epuizare picătură cu picătură în viața voastră personală.

Și acum, iubirea: Oare cineva din acest grup – de la guru, președinte, rege și regină până la fostul iubii, și între ele, boală și nemulțumire și supărare – oare vreunul din acești oameni a avut iubire,

sau au avut doar instinctul de a supraviețui? Vă rog să vă întoarceți către vecinul vostru și să răspundeți la întrebare. Vreau să ne asigurăm că avem asta înregistrat, spus de voi. Foștii iubii nu sunt prezenți astă-seară, dar vechile acțiuni sunt. Câți dintre voi ați auzit ce am spus? Foștii iubii nu sunt prezenți astă-seară, dar vechile acțiuni sunt.

Iubirea care pare să le scape în mod absolut popilor și preoților – cel puțin conform învățăturilor mele – regilor, reginelor, ducilor și duceselor, prim-ministrilor și republicanilor și democraților, și președinților și musulmanilor și evreilor și creștinilor și ateștilor și dictaturilor. Când le privim pe toate, oare vreunul din toți ăștia a dat vreodată dovadă de iubire? Deci, cât de aliniați sunteți la tiparul grupului de conștiință socială căruia îi aparțineți? Vreau să vă puneți singuri această întrebare.

De ce l-au iubit pe Dumnezeu părinții voștri? Pentru că le era frică de El. Au încetat să mai trăiască pentru că le era frică de El. El – El – era dăltătorul de viață, dar ei au refuzat să trăiască viața, pentru că le era frică de dăltătorul de viață care lua. Asta e o doctorie puternică – puternică – în mâinile religiei și ale guvernelor și ale politicii.

E o nouă zi – și a fost o nouă zi când am venit eu aici și am început cu o mână de oameni. A fost o nouă zi atunci când mesajul lui Christos a căpătat nu un înțeles suprarrealist, ci un înțeles adevărat și profund, de apartenență absolută, nu de adorare, ci de a fi parte integrală din viața iubirii și din darul iubirii.

Dacă Dumnezeu e iubire – dacă Dumnezeu e iubire – atunci n-am avea disenslunea cu bărbatul mai tare decât alt bărbat sau femeia mai tare decât altă femeie. Dacă Dumnezeu e iubire, atunci am fi în acord cu statutul nostru natural, în impulsul său de a evolua. Natura e plină de cruzime – supraviețuiește cel mai potrivit. Dar numai pentru că o femelă de vultur refuză să se împerecheze pentru că iubirea vieții ei a fost ucisă. Asta nu înseamnă că ea nu o să supraviețuiască, pentru că ceea ce este ea garantează că numărul mic al speciei ei arată raritatea și deliciul caracterului ei printre turmele a ceea ce se numește animalele de câmpie, care sunt vegetariene și mănâncă, și mănâncă, și mănâncă, și se împerechează, și se împerechează, și se împerechează, fără nicio unitate de familie și fără nicio nevoie de a iubi. Să vă spun: ar fi nevoie

numai de patru animale sălbatice ca să omoare un leu care atacă un membru al clanului lor, dar ele n-o să facă niciodată asta. Ele fug de frică și lasă leul să le ucidă fiica, fiul, soțul, soția, bunica; îl lasă să îi doboare. Oribil. E oribil. Și oricine vede asta ar trebui să se înfioare.

Dar dacă ataci un vultur, perechea lui va veni în ajutor și va trebui să te bați cu doi, nu cu unul. Niciun leu nu dă doi bani pe vreunul din puii din haita sa. Dacă falca vreunuia e ruptă de un mascul de zebra, nu le pasă; îl lasă să moară. Nu numesc asta noblețe și nu numesc asta iubire, dar voi o numiți iubire, pentru că e sexuală. Aveți un mascul dominant; și la ce vă trebuie un mascul dominant, dacă acesta nici măcar n-o să vă ia apărarea, n-o să aibă grijă de voi când sunteți bolnavi, și să sperăm că aveți destulă iubire și destulă compasiune să nu vă îmbolnăviți niciodată, pentru că sunteți compleți în viața voastră, iar singurul lucru de care trebuie să vă îngrijați sunt aceia care încearcă să vă distrugă.

Deci, știu despre animalele de pradă. Și eu am fost un animal de pradă. Știu cum gândesc ele. Știu exact cum să conduc oamenii. Știu exact cum să îi fac să înainteze în marș. Știu slăbiciunile omenești. De ce? Pentru că am fost în toiul tuturor acestor lucruri. Le știu. Și în loc să mă întind și să mor și să spun: „Ei bine, asta e destinul meu, așa m-a făcut Dumnezeu – sunt o lepră, nu sunt nimic altceva, decât un conducător despot, mincinos și înșelător – și singurul motiv ca să mă simt bine e să am oameni în jurul meu, care mă hrănesc, ca să pot să le dau retorica mea, după care nici măcar eu nu trăiesc” – cunosc natura omenească. Am studiat-o toată viața mea. A fost esențial pentru mine să fac asta, pentru că voiam să distrug tot ce făcuse și abandonase Dumnezeu poporului meu. Am crezut că Dumnezeu Necunoscut mi-a abandonat mama, poporul, Lemuria, că îi abandonase pentru șleahla lui despotă de idioți cu fețe roșii de aici și de pe lună și de pe Marte și de Dumnezeu mai știe unde. Am fost un băiețel care s-a ridicat în picioare și a spus nu. Un vultur care s-a ridicat din Lemuria și a spus nu, nu la patruzeci și doi de ani și nu la cincizeci de ani, ci la paisprezece ani. La paisprezece ani, învățam să mânuiesc sabia și priveam și observam oamenii, pentru că voiam să aplic răzbunarea. Eram îndrăgostit de răzbunare.

Vedeți voi, de asta înțeleg eu puterea și înțeleg al treilea sigiliu și tot ce ține de el, pentru că primul sigiliu e slab, în comparație cu puterea celui de-al treilea sigiliu. Așa este, pentru că voi toți, cu excepția câtorva, ați picat la minciuna despre iubire, doar ca să faceți sex cu cineva. V-ați prostituat propriul adevăr, propria valoare ca ființă umană; ați prostituat valoarea unei alte ființe omenești, mințind-o și spunându-i ceva sacru, pentru că ființa aceea să vă creadă și să aibă încredere în voi. Și chiar dacă era idioată și inocentă, nimeni n-ar trebui vreodată să abuzeze de inocență.

Eu știu aceste lucruri. Știu ce înseamnă să fii Dumnezeu și știu ce înseamnă să fii cuceritor, știu ce înseamnă să studiezi oamenii, bărbați și femei. Vă știu pe toți. Știu toate lucrurile de care sunteți agățați, știu toate lucrurile la care credeți că sunteți chiar grozavi, știu toate minciunile pe care le spuneți. Și știu tot potențialul pe care nu l-ați folosit, și știu, mai mult decât orice, singurul lucru de care aveți nevoie și pe care îl vreți, cu mai multă disperare decât orice în viață – și anume, să cunoașteți acel elixir numit iubire, care ne dă o vitalitate – care ne dă, nu ne ia – care ne dă bucuria nemuritoare și pacea minții care ne permite să avem o singură voce în cap, în loc de cincizeci de voci în cap. Iubirea face asta.

Avem toate vocile astea care vorbesc în capul nostru; nu avem iubire în viața noastră. Avem numai ceea ce am făcut și ceea ce ne e frică să facem. Și am suportat toate aceste voci, făcând asta tuturor celorlalți. Suntem niște mincinoși, niște infideli, niște escroci și prin însuși actul de a înșela pe cineva, creăm o voce în capul nostru. Însuși actul contemplării unei cuceriri, manevrarea și mințirea ca să obținem o parte din corpul lor, creează o voce pentru că e o experiență care acum e completă și care acum are ceva de spus. Așa că, în loc să purtăm o coroană cu o mie de spini, avem o singură voce, iar singura voce este acea voce care e iubire și care ne-a adus la acest moment unificator al vieții noastre.

Rădăcina a tot ce e boală – lipsa de iubire

Uitați-vă la mine. Voi spuneți: „N-am nevoie de iubire.” Bun. Ei bine, dacă n-aveți nevoie de iubire, de ce vă învinuiți părinții, prietenii,

locurile în care sunteți, de ce luați droguri, de ce vă băgați acul în venă, de ce luați Ecstasy, de ce fumați marijuana, de ce mâncați prea mult, de ce vă înfometați, de ce vă uitați la pornografie? De ce faceți aceste lucruri? Pentru atenție, atenție.

Persoana care v-a crezut când ați spus că o iubiți, ziceți voi: „Păi, e greșeala ei, dacă a crezut ce-i spun.” Ei bine, ați avut puterea în mâinile voastre și nu v-ați dat în lături. V-ați complăcut. Iar ceea ce v-a îngenunchiat și ce va fi la moartea voastră este că ați abuzat de încrederea unei alte ființe omenești, nu prin Dumnezeu – Dumnezeu nu blasfemiază; Dumnezeu e incapabil de blasfemie – ci prin iubire.

Așa că ajungem. Dacă nu v-am convins cu întrebările mele, cu învățăturile și, desigur, cu răspunsurile pe care le-ați dat partenerului, dacă iubirea nu este importantă, atunci căutarea Sfântului Graal se prea poate să fi fost linia ereditară a lui Iisus Christos, dar chiar și Sfântul Graal a avut o mare călătorie de căutare, și anume căutarea elixirului păsărilor colibri, elixirul de aur al acestui sentiment magic, iubirea.

Odihniți-vă liniștiți în noaptea asta, dacă v-ați creat boala pentru atenție – ați făcut-o din cauza lipsei de iubire. Dar înțelegeți și că, în orice moment în care vă retrageți nevoia de atenție dinafara voastră, ea poate fi împlinită în interiorul vostru.

Și atunci, în învățăturile mele de început, cu mulți ani înainte, am spus nu numai că sunteți Dumnezeu, ci și să vă iubiți pe voi înșivă, să vă iubiți pe voi înșivă așa cum i-ați iubit pe alții. Și desigur, ajungem la un modus operandi al păduchelui, pentru că modul în care ați iubit alți oameni este că ați avut fantezii despre ei, v-ați imprăștiat sămânța și i-ați mințit, la fel cum faceți și cu voi înșivă, și cum faceți mereu cu voi înșivă. O ființă care învață să se iubească pe sine – asta e o călătorie ciudată, maestri, pentru că, rețineți, vocile fac asta⁴³ Iar ceea ce iubiți aici va căpăta obiectii aici, iar ceea ce iubiți aici va primi obiectii aici. De aceea sunt așa de multe voci, pentru că pe unele le iubiți, pe altele le urăți, dar adevărul e că toate au fost iubite întru existență, pentru că voi le-ați făcut; voi le-ați insuflat suflarea vieții. Voi ați făcut rețeaua aceea neuronală din creierul vostru, pentru iubire.

⁴³ Se cere să câștige atenția și supremația în capul nostru.

Deci, un bărbat care spune unei femei că o iubește, atunci când, în fundul creierului său, știe tot ce vrea să facă, și totuși e obligat – iar ea vrea să audă asta, așa că după o vreme au copii și se căsătoresc. Și atunci, când trăiesc unul cu celălalt, el își dă seama că, noaptea, începe să facă dragoste cu o femeie despre care are fantezii. Cu alte cuvinte, el nu mai face dragoste cu ea și poate că nici ea nu e cu el; poate că ea pregătește micul dejun. Așa că, atunci apare, știți, „Kama Sutra” sau *Kama Sutra*, sau cum se numește, arta de a obține plăcere de la partener. Păi, dacă trebuie să înveți să oferi plăcere cu pene, cu clopoței și cu fluier, atunci nu ești îndrăgostit de această persoană. Și cred că natura a avut foarte bine grijă de ea însăși când v-a făcut să vă excitați. Nu cred că avem nevoie de vreun ajutor dinafară, iar dacă avem, atunci nu suntem excitați. Câți dintre voi înțelegeți asta? Mulțumesc. Așa să fie.

Așa de mulți dintre voi sunteți blocați lângă oameni care nu au fost decât sexualitate. Mulți dintre voi sunteți blocați cu oameni din milă. Iubiți această persoană, dar cumva vă e milă de ea și datorită inimii voastre pline de compasiune, sunteți atrași în a avea grijă de ea – de toată boala lor, de tot traumatismul lor, de tot ce-o fi acolo – pentru că asta vă încălzește inima plină de compasiune. Și o să se însănătoșească vreodată acea persoană? Nu, nu, nu. Dacă e să câștigați iubire pentru că vă îmbolnăviți, atunci sunt șanse să interpretați greșit atenția ca fiind iubire, așa că însănătoșirea ar însemna doar costul acelei atenții. Are logică ce vă spun?

Ei bine, vă aflați într-o relație de compasiune? Și dacă da, atunci n-o să vă faceți bine niciodată. Dacă vă aflați într-o relație de înțelegere, n-o să vă însănătoșiți niciodată, pentru că în ziua în care vă însănătoșiți, atunci se oprește înțelegerea.

Pentru câți dintre voi are logică ce vă spun? Rețineți că atitudinea e totul. Asta are sens, pentru voi? Câți dintre voi înțelegeți acum de ce unii oameni nu se vindecă niciodată, în această școală? Pentru că sunt dependenți de scenariul a ceea ce le oferă boala lor, iar în cele din urmă, totul se reduce – indiferent de orice alte adăugiri – totul se reduce la iubire. O să se îmbolnăvească și să moară, doar pentru că o să vâneze firmituri, numai ca să obțină acea atenție, acea hrănire, acea blândețe și acea compasiune.

Acum înțelegeți, dar câți dintre voi n-ați înțeles toți bolnavii din școala mea, toți oamenii care erau obezi sau foarte slabi, toți dependenții de droguri? Câți dintre voi nu i-ați înțeles pe cei care se agață de oameni care sunt absolut adulterini? N-ați înțeles asta. Știți de ce n-ați înțeles asta? Pentru că ați crezut că sunteți singura persoană din acest public care are probleme, așa că nu v-ați uitat niciodată la alții; nu v-ați uitat decât la voi înșivă. Asta nu e iubire, dragilor; asta e autoamăgire. Asta nu e iubire, dragilor.

N-ați știut asta. Tot ce voiați să faceți era să-i ignorați, pentru că nu puteați să-i ajutați și știați că nu puteți să-i ajutați și, mai departe, știați că vă păsa de ei numai atunci când erați importanți în viața lor și când ei erau importanți pentru voi. Dar dacă nu puteți să-i ajutați, aveți un mod de a îi ignora, în loc să veniți la ei și să le spuneți: „Știi care e problema ta? Ai nevoie de atenție. Și acum, ce putem să facem, ca să-ți dăm un pic de atenție?” Adică, ați avut toată această fantezie legată de moarte, toată chestia asta cu boala numai ca să obțineți atenție, iar dacă oamenii din viața voastră nu vă dau nimic, atunci scăpați de ei – plecați de aici și duceți-vă în Barbados și îmbălați-vă o lună de zile, cheltuiți-vă toți banii și dansați pe mese.

Dacă aș fi o persoană cu adevărat bolnavă, ceea ce nu sunt, aș înțelege un lucru despre mine: aș înțelege că nu mă iubesc pe mine și că depind de cineva, care să-mi oglindească acea iubire ca să pot să o simt, iar când oglinda nu prinde lumina soarelui, mă ocup să caut prin întuneric, ca să găsesc reflexiile luminii. Dacă aș ști asta despre mine, că atitudinea e totul, atunci mi-aș spune: „Știi ceva? Ești bolnav acum pentru că ai fost disperat să obții atenția cuiva. Mândria voastră, mândria mea a fost atât de mare, încât n-am putut niciodată să admit asta, dar o simțeam la nivel subconștient. O simțeam. Mă simțeam schilodit de propria mea nepotrivire, de eșecul propriei mele filozofii și ca să primesc atenție.” Dacă aș fi știut asta despre mine, oameni buni, și dacă aș fi știut că fiecare bătaie a inimii mele e o numărătoare inversă până la moartea mea și că mi-au mai rămas numai atâtea bătăi pentru viața mea, ca să fiu această ființă umană în acest corp – cu fața asta, cu corpul ăsta, cu mâinile, cu ochii, cu inima, cu mintea asta – atunci aș lăsa totul deoparte și pe toți din viața mea și m-aș duce la petrecere și m-aș distra cât aș putea mai bine, până nu m-aș mai gândi la nimic

din toate astea. Și după ce m-aș trezi, după marea mea chefuire, după marea mea mahmureală, mi-aș da seama că mă simt mai bine decât m-am simțit vreodată în viața mea.

Oh, oh, oh, oh, asta nu e spiritual? Ce credeți că știți despre spiritualitate? Voi tratați spiritualitatea ca pe un subiect separat de viața voastră, când de fapt, totul e Spirit, inclusiv atitudinea voastră, inclusiv corpul vostru și inclusiv mediul vostru. Nu vă iubiți pe voi înșivă când trebuie să ajungeți să vă îmbolnăviți ca să câpătați atenție. Sunteți lipsiți de putere. Și singura persoană pe care o excitați – pe cine excitați? – vă excitați propriul corp. Rușine să vă fie. Rușine. Niciun chip frumos și niciun corp bine făcut și nicio sumă de bani nu merită să mori pentru ea. Nimeni. Asta nu e semn de iubire.

Toate bolile, în mod inevitabil, au legătură cu lipsa de iubire. Și cum suntem învățați că iubirea se obține prin atențiile celorlalți, și cu toții suntem curve – sau cel puțin voi sunteți – și sunteți proxeneți, numai ca să obțineți un pic de atingere, un pic de exaltare, un pic de goliciune, un pic de intimitate. Nu despre asta e vorba.

Puterea – orgasmul suprem

Ei bine, dacă puterea – și după cum spune vechea axiomă, puterea corupe în mod absolut, atunci cel mai mare orgasm nu este unul sexual, ci este puterea absolută. E orgasmul cel mai lung care există, iar cei care au puterea absolută sunt într-o dezlănțuire absolută de activitate orgasmică, atâta timp cât domnia lor poate fi susținută. Un orgasm, ei bine, pe lângă preludiu și mângâieri, durează cam patru impulsuri. Abia dacă știm unde a început și unde s-a sfârșit, dar iată-l; s-a terminat. Urmează respirația grea și lipicioasă. „Și eu nici n-am terminat de pregătit micul dejun, de dimineață.”

Dar să conduci oamenii, să fii carismatic, să conduci oamenii, să îi instruiști, să îi înveți – orgasmul suprem – acesta e întotdeauna orgasmul suprem al oricărui conducător, și orice altceva, primul sau al doilea sigiliu, nu e nimic. Puterea e absolută. Acela e marele orgasm. Și atunci, cum folosiți asta în viața voastră? Păi, într-o mulțime de feluri. Abuzati de puterea voastră ca părinte, abuzați de puterea voastră ca iubit, abuzați de puterea voastră ca lider spiritual, când sunteți corupți;

abuzati de voi și abuzati de alții. Și singurul motiv pentru care sunteți învățator este ca oamenii să vă dea atenție, iar dacă vă dau atenție, atunci vă predau – gândiți-vă la asta – vă cedează vouă atenția lor. Asta e puternic. De asta vrea toată lumea să fie celebră, pentru că atunci, toți o să se concentreze pe ei, o să facă toți banii ăștia, o să fie bogați și o să fie iubiți de lume. Și gurușii o fac, pentru că sunt dependenți de putere. Ei nu știu nimic despre Dumnezeu. Orice guru care își creează un habotnic nu știe nimic despre Dumnezeu. El nu știe decât despre nevoia lui de a deține puterea.

Ei bine, dacă toată lumea ar spune adevărul, nu ar exista cămătari de putere.

Și acum vreau să vă uitați – și de fapt, pentru că am adus vorba, o să aveți această manifestare în viața voastră – să vă uitați la partenerul vostru și să vă uitați la atitudinea pe care o aveți față de partenerul vostru și să vă uitați la atitudinea voastră de câte ori nu ați fost prezenți cu acel partener, în experiența voastră prin primele trei sigilii sau prin primele două sigilii. Așa să fie.

Chiar și un guru are nevoie de iubire. Și deși puterea corupe în mod absolut, în cele din urmă, când ai tot ce crezi că îți trebuia, întotdeauna mori singur și gol, absolut neîmplinit, niciodată împlinit, niciodată împlinit. Setea nu e potolită niciodată.

Și atunci, ce e iubirea? Ei bine, cu siguranță că nu a fost niciunul din aceste lucruri. A fost ca și cum – a fost ca și cum – ceva mai mareț din ființa noastră ne-a dat voie să jucăm jocul acesta, pe care l-am tratat prea superficial sau pe care l-am luat prea în serios, și în tot timpul în care v-a dat voie să jucați acest joc, a fost cel care a ținut cărțile. Nu e asta o discuție cu apropouri?

Știți, noi vorbim despre voci. Adică, voi toți care spuneți: „Te iubesc și chiar am nevoie de tine”, câți dintre voi erați conștienți de ceva dinăuntru vostru care știa că nu spuneți adevărul. Ridicați mâna. Ridicați mâna. Mulțumesc pentru sinceritate. Cât de înviorător. Nu-i așa că e un sentiment cumplit, să știți că personalitatea voastră spune ceva, iar apoi, sunteți conștienți de ceva care știe că nu e adevărat? Nu e asta un sentiment înfrigorant?

Student: Da, și plin de speranță.

Ramtha: Știți, are dreptate. Deci, câți dintre voi, în această seară, trăiți o singură voce, în loc să trăiți multe voci?

Acum, ascultați. Iubirea e un lucru plin de splendori. E ca un diamant cu multe fațete. Dar pentru a iubi un diamant, nu putem să iubim fațetele lui, ci inima pietrei care și-a dat tărta și a permis să fie tăiat din ea acest diamant, să fie lustruit, o experiență, și care i-a permis să reflecte lumina. Frumusețea unui diamant este centrul său perfect.

Ați fost iubiți întru viață

Am avut o pledoarie foarte plină de pasiune când am apărut aici prima dată și când abia de știam limba asta. Am avut o pledoarie plină de pasiune. Încă mai e plină de pasiune și azi. Iar pledoaria era că sunteți iubiți și că sunteți Dumnezeu și că ați fost iubiți până la viață, un privilegiu pe care îl trosiți din cauza dependențelor voastre de corp, dependenței voastre de emoții, dependențelor voastre de rețele neuronale false din creier, de demoni din creier, iar ceea ce ați făcut înainte, acum pare să predetermine viitorul. Dacă e adevărat, atunci niciunul din voi nu are vreun viitor. O să fie doar la fel cum a mai fost.

Și acum, cum găsim iubirea? În primele trei sigilii, anatomia minții și conștiinței noastre este așa: Avem un mare câmp de conștiință, care lucrează în creier la vise, și apoi mai avem și o anatomie a conștiinței și a minții în creier, care lucrează la eșec, care lucrează la indolală, care vrea să-și amintească și să nu meargă niciodată înainte. Această parte a creierului care face asta este cea care controlează direct corpul emoțional.

Și atunci iubirea, în elapele noastre cludate, n-ar fi iubirea tinereții noastre și, în multe cazuri, n-ar fi nici iubirea vârstei noastre mai înaintate. Dar când suntem mai în vârstă, există o calitate plăcută a bătrânilor, printre care mă număr și eu, și anume, când hormonii nu mai curg prin primele trei sigilii, atunci începe să apară o relaxare în minte. Dacă hormonii nu mai aprind primul sigiliu sau nu mai aprind boala în al doilea sigiliu sau nici măcar nu mai vor să li se audă vocea, în al treilea sigiliu, dacă acești hormoni, prin vârstă sau prin schimbările ciclice din viață, sunt stinși, atunci ce se întâmplă? Și dacă vârsta ne aduce la un punct de automulțumire, aparent, la tinerețea noastră,

dacă vârsta ne aduce la un punct de absolută înțelepciune, dacă vârsta ne aduce la un punct la care nu mai suntem geloși pe altă persoană – nu mai suntem competitivi față de o altă persoană, dacă nu ne mai străduim să fim mai buni decât o altă persoană – dacă vârsta ne face buni și ne face un piept cald și o burtă confortabilă și brațe puternice și păr alb ca zăpada, atunci ceea ce face asta pentru noi este că, în cele din urmă, ne-a eliminat hormonii anormalici și ne-a adus într-o stare de grație, o stare de grație în care, trăind dincolo de hormonii din corp, am ajuns la un punct în care vedem clar. Și, da, am ajuns doar până la punctul la care am fost noi implicați.

Deci, dacă suntem implicați numai într-un sector al vieții noastre, dacă suntem implicați numai în religie, dacă suntem implicați numai în probleme și în dificultăți sau în a ne face o familie sau în a trăi după crezurile și după culturile sale, ajungem la un punct – ajungem la un punct – în anii de aur, când abandonăm totul. În inima inimilor noastre, abandonăm totul, pentru că vedem că forța propulsoare a religiei în sine a fost controlul asupra hormonilor noștri. Vedem că boala a fost forța propulsoare a nevoii noastre ca vocile noastre să fie auzite, în lăcere, dar puternic. Vedem că, în putere și în a fi hotărâți și în a fi direcți, vedem că eram neiertători și nemiloși și că voiam ca toată lumea să creadă în noi și că nu greșeam niciodată. Orice persoană în vârstă își dă seama de asta, și că totul e condus de hormoni.

Deci, ajung la asta – în funcție de punctul din care vin – la această oportunitate, în vârsta lor mai înaintată, în care văd totul ca și cum ar fi iar copii, dar plini de înțelepciune, și sunt satisfăcuți numai de idealismele pe care ei înșiși au fost atât de răspunzători să le stabilească în familia lor. Și foarte puțini dintre ei ies în față și spun: „Am fost un prost; să nu credeți vreodată în felul acesta”, dar binecuvântați sunt cei care spun asta.

Și cu genul acesta de vârstă vine și îngrijirea absolută, înțelepciunea absolută, să te uiți la toți și să nu-i vezi niciodată ca pe o oportunitate sexuală – imaginați-vă asta – să vă uitați la toți și să nu-i mai vedeți niciodată ca pe o oportunitate sexuală, să vă uitați la oameni și să vă gândiți: „Doamne, niciodată nu m-aș îmbolnăvi ca să îmi împovărez copiii, dar cu siguranță că am făcut asta pe când eram tânăr, ca să obțin atenția altora și acum nu vreau să fac asta copiilor

mei.” Nicio persoană în vârstă nu vrea să își împovăreze copiii. Știi de ce? Pentru că au făcut asta când erau tineri. Au înțelepciunea să înțeleagă asta. Asta e minunat. Mândria de sine, înțelepciunea de sine e minunată.

Și puterea – au ieșit din jocul acela. Au ieșit din jocul acela; nu mai înseamnă nimic pentru ei. Pace: să te trezești în fiecare dimineață e ceva remarcabil, să fi dormit o noapte întreagă fără nicio durere și fără să se trezească sau fără să albă vreun disconfort, să se trezească în fiecare dimineață doar ca să poată să se fâlșăie și să vadă soarele sau ploaia, asta e lucrul cel mai important. Și se gândesc: „Fir-ar să fie, de ce n-am făcut asta când eram tânăr?” Asta se gândesc. „De ce n-am făcut asta pe când eram tânăr? De ce?” Și se învârt pe acolo. Aceștia sunt oamenii care pot să trăiască în mod absolut în momentul prezent. De aceea le place nepoților de buni. Își iubesc bunicii, pentru că bunicii lor sunt în momentul prezent. Ei nu mai sunt tineri; nu mai sunt sexuali. Nu suferă; nu vor să suferă. Vor să se trezească în fiecare dimineață, să-și facă propria lor mâncare, să doarmă toată noaptea. Oamenii aceștia poate că au suferit altădată, dar nu mai vor să o facă acum. Urmează și asta.

Și să fie autoritari? Nu, ei își dau seama că vocea lor nu mai e autoritară, așa că nevoia lor de putere se transformă în iubire, sau poate să se transforme într-o ranchiună puternică, dar atunci, iubirea începe în cel de al treilea sigiliu. Însă ceea ce v-a permis să jucați asta v-a iubit, dar atunci când v-ați suspectat că nu sunteți sinceri, a fost așa pentru că ceva, care a permis să se întâmple asta, a știut că voi ați ales asta. De aceea v-ați simțit întotdeauna inconfortabil cu voi înșivă. De aceea a fost inconfortabil să trăiți în pielea voastră și în creierul vostru, pentru că, atunci când gândiți anumite lucruri, întotdeauna sunteți conștienți că e cineva care ascultă. Sunteți conștienți de asta și, cumva, știți că nu ați făcut cea mai bună alegere. Știți asta, în mod instinctiv. Și așa este; nu ați făcut-o.

Ei bine, eu eram bătrân înainte de înălțarea mea. Ramaya, care altădată avea un păr negru ca pana corbului, avea un păr alb ca zăpada, argintiu, care se târa pe podea. Fiica mea cea mai mare era o femeie bătrână. Imaginați-vă: eu, un bătrân, bătrân, fiindu-mi greu să respir, uneori chiar să vorbesc – doar din cauza răniilor mele care mi-a adus

iluminarea – cu părul alb ca zăpada, alb ca zăpada. În ultimii mei ani, părul meu negru ca pana corbului a devenit alb ca zăpada. Arătam ca și fiica mea – doi vechi prieteni. Asta e bine. Când mă vedeți cu părul meu negru, o să mă vedeți ca pe cel care a fost războinicul. Dar când mă vedeți cu o lumină strălucitoare în jurul capului, îmi priviți părul. E destul de alb, ca zăpada. Oare m-am dus să mi-l vopsesc? Nu, n-am făcut asta niciodată. Eram bătrân când le-am înțeles pe toate, în cele din urmă, prea bătrân ca să mai lupt, pentru că Spiritul luptei mă părăsise. Nu mai era nicio pasiune în asta, și în cele din urmă, am început să înțeleg, în recuperarea mea, ce însemna să mă cuceresc pe mine însumi.

Știu că încă nu ați ajuns la asta, dar o să ajungeți, pentru că, dacă nu vă înălțați, atunci o să muriți, iar asta înseamnă că, înainte de moarte, o să suferiți și o să fiți neputincioși, și toate lucrurile prostești din viața voastră o să curgă ca niște lacrimi din ochii voștri. Iar vânătoarea după sinceritate o să fie lerbinte în mintea voastră și în inima voastră – arzând cu flăcără albă. Știu că vine și momentul vostru și vreau să știți asta. Vine. Cu siguranță, stând aici, în această seară, cu siguranță, în momentele voastre când sunteți departe, viața voastră se sfârșește aici, și ce o să fie?

A te îndrăgosti de o altă persoană, de o altă ființă omenească, trebuie să fie rezultatul direct al îndrăgostirii mai întâi de tine însuși, iar asta înseamnă că, dacă sunteți această conștiință, aceste voci de aici, acum deja știți că asta, Dumnezeu vostru, a permis să se întâmple toate astea. Și cum putem să spunem că Dumnezeu a tolerat asta sau a dat voie să se întâmple asta sau că ați avut nevoie să gândiți așa? Dumnezeu nu face spălare de creier cu nimeni, știți, indiferent de ce spun republicanii. Dumnezeu nu face spălare de creier cu nimeni. Nu, el este iubire, iubire. Iubirea a permis apariția acestei conștiințe exploratoare. Dar din păcate, câteva întâmplări emoționale au fost de ajuns ca să o împietrească, și atunci, nimeni nu se mai dezvoltă și ajungem la reîncarnare, pentru că ne uzăm corpurile, dar lecțiile nu sunt împlinite. Ne uzăm corpurile, emoțional, nu prin lipsă de mișcare, ci prin lipsă de mișcare mentală. Uzăm corpul: Acesta moare, noi încă mai suntem blocați în același program, ne trebuie un corp nou, trecem

prin el cât al clipi, el moare, noi tot mai suntem blocați. Asta e doar un corp. Voi sunteți doar un alt corp. Indiferent ce spune alter ego-ul vostru, sunteți temporali. Și dacă credeți că nu sunteți, atunci înseamnă că eu vreau să vă vând gogoși.

Nu, mintea este cea care uzează corpurile. Nu-mi pasă câtă mișcare faceți, proști ignoranți ce sunteți; nu asta e răspunsul. Nu mă provocați. Nu. Uitați-vă la mine. Cu toții vreți iubire, marea fântână, marele elixir. E adevărat, pentru a avea acel moment minunat ne-am da viața, viață după viață, ca să îl retrăim fie și doar o oră. Este beția aceea minunată, este chintesența aceea a orgasmului. A te iubi pe tine însuși, acesta e începutul căutării.

Mai bine fă-ți fie ceea ce le-ai face celor pe care îi iubești

Vă iubiți pe voi înșivă suficient de mult, încât să vă faceți vouă ceea ce le-ați făcut iubiților străini care v-au promis toate aceste lucruri – căroră le-ați dat corpul vostru, virginitatea, contul din bancă, le-ați dat totul? Ați fi dispuși să vă faceți asta vouă înșivă? Care e criteriul pentru iubirea voastră: Vă plac bărbații, vă plac femeile, nu vă place niciunul? Care? Ce vă distinge pe voi de cel normal? Poate că sunteți anormali. Poate – poate – poate că e vorba de modul în care v-ați sucit mintea.

Uitați-vă la mine. Voi, ca părinți, v-ați aștepta de la copilul vostru, rodul pântecelui vostru, al sămânței voastre – uitați-vă la mine – i-ați pune să își facă ceea ce v-ați făcut voi vouă înșivă? E o întrebare cinslită, pentru că în viața următoare, asta o să fie marea experiență. Ați face-o? Haideți. Haideți. Ați face-o? Ați face-o? De ce? Haideți. V-ați aștepta de la copilul vostru să se îmbolnăvească emoțional, doar ca să se răzbune pe voi, pe partenerul vostru sau pe altcineva? Ați face-o? Ați încuraja asta? V-ați încuraja copilul să creadă un rând de fantezie sexuală despre el însuși? L-ați încuraja să creadă asta? Ați face-o? V-ați încuraja copilul să iasă și, ca un animal de pradă, să caute iubire sexuală și favoruri sexuale? Ați face-o? Ați face-o? V-ar plăcea ca fiicele voastre să i se facă ceea ce ați făcut voi altor femei? V-ar plăcea ca fiilor voștri să li se facă ceea ce alte femei le-au făcut fiilor voștri? V-ar plăcea? Vă întreb. Deci, de ce e bine pentru voi, dar pentru ei nu? Pentru că pe ei îi iubiți.

Partenerii pot să vină și să plece, dar când v-ați trecut sămânța în noua generație, asta e o iubire care nu poate fi ruptă de niciun partener sexual, iubirea bărbatului pentru copiii săi; a femeii pentru copiii ei; e absolută. De ce v-ați face asta vouă, dar nu ați permite-o pentru copiii voștri? Pentru că vă iubiți copiii. Copiii sunt o prelungire a binelui vostru. Voi faceți tot ce e rău, dar ei sunt binele, așa că o să păstrați binele pentru ei și o să-i protejați de oameni ca voi. Da, de oameni ca voi. Îi iubiți.

Bun. Copiii nu sunt împărțiți în băieței și fetițe; ei se numesc copii. E o pătură de conștiință pentru o comoară, care e protejată și pentru care luptăm. Și dacă nu ați avut copii, n-o să înțelegeți niciodată despre ce vorbim aici. Dar dacă sunteți părinți, vă puteți face o idee de iubirea despre care vorbesc aici. Ei bine, când începeți să simțiți asta despre voi înșivă? Când o să-i permiteți Observatorului vostru să abordeze vocile voastre și să fie la fel de protector cu voi, cum sunteți voi cu copiii voștri? Când o să vină ziua când nu va mai trebui să cedați la vocile voastre sexuale, la vocile voastre bolnave, la vocile voastre de putere – pentru că ele sunt doar în capul vostru – în același fel în care ați fi un bun îngrijitor pentru copilul vostru? Și asta e un mesager pe care o să vi-l trimit cu mare putere, în publicul meu. Așa să fie.

Să vă iubiți pe voi înșivă; să vă iubiți pe voi înșivă; de ce nu vă iubiți pe voi înșivă? O să vă spun de ce, pentru că aveți o voce în capul vostru, care vă spune: „Întinde-te, cred că te iubesc.” Și mai aveți o voce în capul vostru, care vă spune: „Cred că-mi spui adevărul.” Și mai aveți o voce în capul vostru care spune: „Totul e în regulă; asta e doar o experiență.” Fără nicio responsabilitate; aveți vocea aceea în capul vostru. Și apoi, mai aveți o voce în capul vostru, care se simte prost că nimeni n-a avut grijă de voi. Și știți cine n-a avut grijă de voi? Voi.

Dar strigățul acela de libertate, că „totul e în regulă, totul e în regulă”, ei bine, ipocrizia și minciunile nu sunt în regulă. Deci, ce voce ipocrită vă merge prin cap, oameni buni, care vă spune: „E cool; asta e o învățare” – da, sigur că da – de câte ori trebuie să învățați, sau e doar o poveste care să acopere o dependență? Și cel mai mare eșec dintre toate este că v-ați convins pe voi înșivă, cu aceste voci, că asta e cota standard. Și știți că ceea ce vă frânge inima e că nu e nicio voce în capul vostru, care

să se împotrivescă celor multe. Și ceea ce vă doare – ce vă doare – este că nimeni, în capul vostru, nimeni n-a fost vreodată de partea voastră, așa cum primul nostru „întinde-te, cred că te iubesc” se încheie cu faptul că nu auzim în capul nostru nimic care să albească pentru noi compasiune și iubire. Asta îmi frânge inima – și ar trebui să o frângă și pe a voastră. Ar trebui să o frângă și pe a voastră.

Da, aveți această voce, care spune asta, vorbește asta, spune asta: „Asta e bine; asta e rău”. Oh, mă iubiți până când vorbesc despre adevărul vostru, și apoi nu mă mai iubiți. Fugiti – și asta e cool; sunteți departe de mine. Știți ceva? Nu aveți în capul vostru nicio voce care să vă iubească într-o viață. Aveți numai o rețea neuronală a primului sigiliu, emoții ale primului sigiliu. Aveți o rețea neuronală a celui de al doilea sigiliu: corp, durere, suferință, accidente, boală, tot ce poate să gratifice ceea ce nu se întâmplă înăuntrul vostru. Faceți toate astea cu prețul vieții voastre. Al treilea sigiliu, oricine – toată lumea – e un potențial pentru mine: putere, sclavie, victimizare, tiranie, religie, politică, monarhiști, comuniști, socialiști, fasciști, iști, iști, iști.

Ascultați-mă. Cea mai mare durere a noastră e că nu am avut o voce suficient de puternică, să se împotrivescă tuturor rețelilor noastre neuronale. Asta ne frânge inima, așa că am cultivat o voce care mereu a tipat la mărșăla noastră și care a vorbit pentru umanitatea noastră. Atunci l-am pierdut pe Dumnezeu, pentru că vocea lui Dumnezeu este Observatorul, o voce micuță și foarte blândă. E blândă. E o șoaptă. E ca fluturii din sufletul vostru și din mintea voastră. Așa e de tăcută. Și ceea ce aflăm despre tinerețea noastră petrecută rău și până la vârsta noastră adultă, pe care suntem foarte nepregătiți să o avem, motivul pentru care nu ne place de noi înșine este că nu avem pe nimeni, în mintea noastră, care să se ridice și să fie de partea noastră – nu avem nicio voce care ne spune: „Te iubesc, ești valoros pentru mine, nu face asta, o să fim mai bine fără asta, ești o fată bună, ești un băiat bun, ai o viață bună, nu face asta” – care vorbește la fel de vechi și de înțelept ca și vocile tinere și virulente care dau la o parte orice, pentru gratificare.

Și maștri, iată ce e cel mai dureros: în fiecare zi a vieții voastre, voi îmbătrâniți. Așa că, tineri, nu credeți că îmbătrâniți? Ce proști sunteți! Îmbătrâniți. Și pe cât îmbătrâniți, nebunia voastră începe să se instaleze, pentru că nu auzim vocea lui Dumnezeu. Nu avem nicio voce deliberată

– ascultați-mă – care să fie așa de dreaptă și de blândă și de morală și de iubitoare, încât să poată să ajute creierul acesta zdrențuit să își croiască drum prin labirintul propriilor sale fapte. Și asta e totală deznădejde.

Hei, credeți că Dumnezeu e într-o biserică? Credeți că Dumnezeu e într-un locaș de rugăciune? Credeți că Dumnezeu e într-o grămadă de ruine? Credeți că Dumnezeu e în cruce? Dumnezeu e în voi. Cea mai sfântă relictă ce a existat vreodată a fost o mică oglindă – nu crucea; o oglindă – pentru ca voi să vă priviți în ea, să vă amintească despre voce, că ea vine din interiorul feței voastre și că vă vorbește vouă. Asta e iubire.

Și lucrul care dezamăgește și cel pentru care vă aflați aici este că vocea aceea nu a fost foarte puternică în viața voastră. Iar vocea care e marele părinte, marele tată, marea mamă – vocea înțelepciunii din capul vostru, care vă permite să vă prostiți, dar care vă spune: „Acum fii atent, nu te duce afară în noaptea asta, nu e bine, stai acasă” sau „Du-te acolo, nu sta acolo, du-te oriunde, du-te și bea câteva pahare, o să vorbesc cu tine dacă dai de bea; mulțumesc foarte mult, mulțumesc foarte mult, mulțumesc foarte mult” – aceea e vocea lui Dumnezeu.

Tristețea e că mulți dintre voi aveți atâtea îndoieli și sunteți așa de stricți și așa de intelectuali, încât nici nu o auziți, și totuși, ea e așa de mică, încât a permis vocii voastre să devină așa de puternică, a permis atitudinilor voastre să devină așa de mari. Iubirea lui Dumnezeu, asta, asta e cea mai mare iubire care există, și a fi părinte care face copii este o reflexie a lui Dumnezeu care ne-a creat. Se numește iubire reflexivă.

Și atunci, ce e iubirea în cel de al patrulea sigiliu? Iubirea în cel de al patrulea sigiliu, cum pot să v-o explic, fără să am câte o prepoziție înainte de fiecare adjectiv? Cum pot să v-o explic? Cum pot să vă explic planul al cincilea? Cum pot să vă explic planul al șaselea? Și mai important, dacă nu ați auzit vocea, cum pot să vă explic planul al șaptelea?

Deci, ce este aia, când ne îndrăgostim cu adevărat? Cum ar trebui să abordăm asta, și ar trebui să o abordăm? Da, ar trebui să o abordați, pentru că primul pas pe cale este să vă curățați, să vă iubiți pe voi înșivă la fel de mult pe cât ați iubi un copil în familia voastră și să vă faceți ceea ce ați face unui copil, aia să vă faceți vouă. Aruncați oamenii, locurile, lucrurile, momentele și întâmplările și gunoiul, scăpați de ele,

scăpați de el, de toate. Și dacă părinții vă spun că nu mai aveți voie să-i vedeți pe copiii aceia, iar ei sunt înțelepți, ce o să faceți când vocea din capul vostru vă spune să nu mai mergeți acolo? O să spuneți că e arhaică, că e demodată, că nu e cool? Când învățăm să ascultăm vocea, atunci o să înțelegem că iubirea dumnezeiască e ca iubirea părintească, și nu mergem acolo și urmăm acea voce. Nu-mi pasă cât de neconvențional, cât de ignorant, cât de bufon sună, nu mergem acolo. Așa dăm putere vocii unice.

Magia găsirii oglinzii noastre perfecte

Cum ne îndrăgostim? A ne îndrăgosti înseamnă întâi să fi lucrat cu noi înșine, să ne fi șlefuit pe noi înșine. Nu putem să ne îndrăgostim dacă cerșim boală, dacă cerșim moarte, dacă cerșim durere, dacă cerșim sărăcie, dacă cerșim victimizare. Nu ne îndrăgostim; nu căpătăm decât ușurare, dar asta nu e iubire. Trebuie să lucrăm cu noi înșine și trebuie să iubim ceea ce suntem, așa cum ne-am iubi pe noi ca și copii. Nu putem să ne uităm la fața noastră din oglindă și să spunem că e prea grasă sau prea bătrână sau că e urâtă, că am nasul prea mare sau ochii prea depărtați sau negri, iar cei frumoși sunt ochii albaștri, sau albaștri sunt urâți, iar negri sunt frumoși. Nu putem să ne descompunem așa. Trebuie să ne iubim așa cum am iubi un copil care sugă la sânul nostru și care e protejat în brațele noastre uriașe.

Trebuie să învățăm că propaganda pentru lume este că oamenii cei mai frumoși sunt deja găsiți – deja găsiți – și că, pur și simplu, ei corespund unui ideal de comercialism. De îndată ce le apare un rid pe față, au ieșit de acolo și nu mai sunt frumoși. Asta nu e povestea noastră. Nu v-ați da afară copilul, pentru că nu este frumos în accepțiunea socială; cel puțin, încrederea mea în voi este că nu ați face asta și că acel copil e copilul vostru. Iubirea e propria ei frumusețe. Părțile corpului nu compun frumusețea. Sufletul și Spiritul fac frumusețea. A avea un copil care vine din coastele voastre, din sămânța voastră, din ovulele voastre, un Spirit viu, încarnat, care respiră și care a venit din voi, e o minune. Cine nu l-ar iubi pe acest copil pentru că nu e fotogenic sau pentru că are șoldurile mari sau fața alungită sau că n-are păr sau că are păr prea mult? Dacă ați făcut-o, rușine să vă fie. Blestemați să fiți, și aceste lucruri

o să fiți în viața voastră următoare. Așa este. Știți de ce? Pentru că ceea ce nu ne place și ceea ce ținem secret în această viață construiește templul și modelul următoarei noastre încarnări. Vă promit că așa stau lucrurile.

Și ce facem atunci când ne îndrăgostim? Când am lucrat cu noi înșine, când ne-am smuls din rădăcini secretele, am găsit sursa mâinii noastre, ne-am smuls din rădăcini autoînvănoșirea, am spus adevărul – pentru că nu poți să iubești pe cineva atunci când te lupți cu propria ta vină. E o tâmpenie să faci pe cineva salvatorul tău. Trebuie să o faci tu însuși. Trebuie să cureți vasul. Asta înseamnă că ți-ai pus toată atenția asupra ta, că îți descompui viața și o recompui la loc. Schimbați modul în care trăiți, vă rog. Vă rog. Iubirea nu înseamnă ceea ce vă intră în gură. Nu are legătură cu cât puteți să mâncați. Nu are legătură cu cât sex puteți să faceți. Nu are legătură cu cât de cool arătați. Nu are legătură cu câți bani aveți. Toate sunt o risipă. Toate se transformă în rahat.

Și acum o să vă spun că cea mai mare poveste de dragoste care a existat vreodată este Dumnezeu care v-a iubit într-o viață și care are răbdare să vă lase să trăiți, pe voi, care v-ați risipit prin pizza și bere, care v-ați risipit prin toate dependențele voastre. Încă vă mai bate inima – uluitor, uluitor. E uluitor că încă vă mai bate inima.

Deci, când ne-am vindecat, știm că singurul motiv pentru care suntem bolnavi este atitudinea noastră, și e imputită și o schimbăm. Începem să fim activi în viața noastră. Începem să ne iertăm, spunând adevărul, că putem să iertăm. Putem. Nu avem niciun secret. Nu ne atârnam nicio maimuță în spate. Și, ah, da, prețul adevărului este o relație bună, bani în bancă, un camion nou, o mașină nouă, o grădină. A spune adevărul are consecințe, dar ele nu înseamnă nimic, în comparație cu ceea ce, în lumea cuantică, ceea ce ascundem și suprimăm, aceea suntem blestemați să devenim, iar următoarea încarnare se va construi exact pe asta.

Știați că în toți anii, cât ați trăit în acest corp, ați avut vieți mărețe și vieți de nimic, vieți de nimic, de lipitori, de vampiri? Și de ce, dacă ați fost cu adevărat măreți într-o viață, de ce ați fost așa de netrebnici în următoarea? Pentru că a fi măreț într-o viață s-a făcut cu prețul suprimării

multor lucruri, la fel cum face un politician deștept. Și în viața următoare, voi sunteți ceea ce este suprimat, și nu arată chiar așa de bine. Înțelegeți?

Uitați-vă la mine. Mintea nu moare. Mintea nu moare. Carnea și sângele o să moară, dar împărăția cerurilor n-o să moară niciodată. Mintea nu moare niciodată. Tot ce este reîncarnarea este doar nevoia de a continua să alegem vieți pe care le putem uza, sperând să ajungem la o concluzie de înțelepciune. Da, n-ați auzit asta. Ei bine, cam așa e. Și probabil că nici n-o să vă dați seama de asta până la vreo câțiva ani după ce am plecat ei, și o să spuneți: „Doamne, de ce nu mi-am dat eu seama de asta atunci?”. Ei bine, pentru că nu ați vrut să vă dați seama că sunteți doar o mașinărie de dramă continuă și că schimbați mai multe costume decât într-o piesă de Shakespeare. Uzați corpurile, dar mintea merge mai departe. Și noi nu căutăm decât acel mariaj perfect.

Deci, pentru iubire, cel mai mare exemplu este că suntem produsul unui părinte măreț, nu al partenerului nostru, nu al tovarășului nostru. Sunteți produsul unui părinte măreț, care v-a permis să fiți aici, arțăgoși, limitați, ignoranți, niște bufoni, pe o estradă, predicând despre nemurirea voastră fizică, și în tot acest timp, înțelepciunea vremurilor ascultă acest discurs, pentru că l-a mai auzit și altă dată. N-o să se întâmple așa.

Deci, ce se întâmplă atunci când ne îndrăgostim? Ei bine, e foarte diferit de magnetismul sexual și e foarte diferit de a ne părea rău pentru cineva și e foarte diferit de a fi atras de o persoană charismatică. A ne îndrăgosti nu e nimic din toate astea. Atunci când te îndrăgostești cu adevărat – și asta e numai o zicală – ceea ce înseamnă ea de fapt este că iubirea începe de la al patrulea sigiliu în sus. Nu e aici jos.⁵⁴ Asta e animalul pur. O să vă spun de ce.

Atunci când găsim o persoană a cărei minte o oglindește pe a noastră – o oglindește: gândurile sale sunt gândurile noastre, gândurile noastre sunt gândurile sale, nu pentru că așa vrea ea să fie, ci pentru că sunt așa în mod natural – atunci când găsiți o persoană care gândește despre voi la fel de măreț pe cât o faceți voi înșivă și invers, puterea magnetică a atracției minte la minte o depășește de miliarde de ori pe cea a atracției sexuale. Nimeni de aici n-a găsit iubirea minte la minte.

⁵⁴ Primele trei sigilii, ale sexualității, suferinței și manipulerii.

dar mulți sunteți aproape de asta. Atunci când ne găsim cel mai mare mister al nostru, speranța noastră cea mai mare – care este noi înșine – reflectată în sfârșit în altul, atunci suntem zăpăciți; să fie celălalt, sau sunt eu? E același lucru. Atunci iubim. Să vă spun ceva: Dacă putem să găsim pe cineva care se uită la noi atâta cât ne uităm noi într-o oglindă, atunci vom cunoaște iubirea.

Ei bine, e adevărat despre contrarii că se atrag? Păi, absolut. În scopuri de împerechere, asta e o necesitate. Oamenii sunt atrași pentru că sunt diferiți în primul sigiliu. Oamenii sunt atrași în al doilea sigiliu pentru că există o nevoie și o cerere. În al treilea sigiliu, oamenii sunt atrași pentru că cineva vă controlează viața, așa că nu trebuie să o faceți voi. Dar în minte, suntem atrași pentru că am găsit oglinda perfectă a propriei noastre minți. Suntem aprinși de respect profund, admirație – ascultați-mă – respect, admirație, numai divinitate. Așa susținem mintea cea mareasă. Nu vrem nici măcar să mănjim asta prin sex; trebuie să mergem acolo, în pivniță, ca să o facem. Ceea ce ne aprinde este ceva în legătură cu această persoană, ceva care ne permite, ca și cum cineva ar li curăța oglinda și, în sfârșit, ne vedem pe noi înșine, și la fel și ei. Acolo este iubirea adevărată.

Atunci când vă îndrăgostiți, n-o să fie dintr-o atracție sexuală. N-o să aibă nimic de-a face cu sexul, oricât ați susține asta; nu o să aibă de-a face cu asta, O să aibă de-a face cu mintea absolută, cu puterea absolută și cu reflexia absolută. Și dacă nu aveți asta în viața voastră, bieții de voi, n-aveți decât niște părți ale corpului. Când aveți asta, și a aborda asta înseamnă doar să fii cu asta, să vorbești cu asta, să te uiți la asta, să fii uluit – asta simți față de sinele tău sacru. Niciodată nu ți-ai denigra sinele sacru pentru că, prin auto-denigrare, acesta e motivul din care nu mai auzi vocea. Îți frânge inima faptul că nimic în capul tău nu îți spune să te ridici și să lupți. Nimic din capul tău nu îți spune că ești mai bun decât asta. Nu e nicio voce în capul tău care îți spune că ești mai mare decât acest act. Nu există nicio voce în capul tău care să spună nu. Atunci când ne îndrăgostim, avem parte să experimentăm o anatomie a iubirii care este trezirea acelei voci tăcute într-o altă persoană. Și nu începe dintre picioare; începe de aici, de sus. Și fiecare sigiliu care vine de aici în jos este explorat, nu toată creștătura asta lungă de aici în sus.

Toată lumea crede că trebuie să te culci cu celălalt și să-i arăți că ești un mare amant, ca să te accepte. O să vă spun că eu consider că asta e la fel de primitiv ca și animalele care n-au înțeles nobila artă a împerecherii. E mult mai mare să ajungi să cunoști persoana, să-i cunoști mintea, să comunici cu ea, și odată ce cunoaștem acea minte, asta ne va spune dacă mergem mai departe. A face orice altceva înseamnă pur și simplu a ne lăsa sămânța, a ne da trupul unei alte persoane, să-l necinstească. Și nu cred că asta are legătură cu a te îndrăgosti.

Deci, o să aveți parte de asta? E cea mai mare dorință a mea să aveți parte de asta. E cea mai mare dorință a mea pentru voi să găsiți în viața voastră o femeie a cărei minte să fie ca o capcană de oțel, a cărei minunăție să fie mai frumoasă în colțurile și în ungherele și în văile îndepărtate ale gândului și conceptului, amestecată cu vise și cu voință, sau cu un bărbat – un bărbat, indiferent cum arată – să găsiți un bărbat care e chipeș și e nobil și, așa regește cum arată, nu cade la cel mai mic numitor al său și nu acționează ca lei în călduri, ca hienele în călduri, ca o haită de câini care și-o pun pe maldărul de gunoi. Acesta e un bărbat care, spre deosebire de orice alt bărbat, ar putea cu ușurință să fie aceste lucruri, dar nu este, ci le înțelege nu cu o forță a controlului, ci pur și simplu pentru că nu este important. Însă acest bărbat, care are vise, al cărui Spirit vorbește prin gura sa, a cărui pasiune vibrează în bătaia inimii sale, al cărui concept de umanitate, al cărui loc în umanitate, înțelegerea sa, iubirea sa de Dumnezeu, noblețea – Un bărbat care iubește adevărul mai mult decât minciuna e rar. Când găsim un astfel de bărbat, un bărbat nobil – adică, el au existat în toată istoria. Nu înseamnă că sunt homosexuali. Doar pentru că nu fac sex, asta nu înseamnă că sunt homosexuali, ci doar bărbați nobili. Și ca să le cunoașteți mintea, adică, trebuie să vă înălțați vibrația pentru a pătrunde în acea minte. E un bărbat care nu e victimă, un războinic și un făuritor de pace în același timp. E un bărbat care își are propriul câmp, care își aduce propria lui mâncare, care își creează propria lui împărăție și răspunde de bucuria din acea împărăție și protejează acea împărăție. Acela e un bărbat mare. Și în asta există o calitate pentru toți oamenii. Aceștia sunt foarte rari. Atunci când găsiți acel bărbat și îl recunoașteți, poate că sunteți doamna care a dorit multă vreme să găsească un astfel de bărbat, și poate sunteți doamna pe care bărbatul

a lănjit să o găsească, o situație cu adevărat polarizată, care este, de fapt, o unire întru minte.

Aveți mult de lucru. Trebuie să încetați să mai fiți bolnavi. Trebuie să încetați să mai aveți fantezii că o să plătească cineva pentru faptul că voi suferiți. Sunteți prea scumpi. Treceți peste asta. Încetați să vă mai înmulțiți ca niște câini și începeți să vă întrebați: „Oare revoluția sexuală e ceva bun pentru mine? Într-un mediu plin de SIDA, de gonoree, de herpes, e un lucru bun pentru mine, să fiu așa de liber și de deschis cum vrea toată lumea să fiu? Poate că mi se spune asta cu un motiv. Poate că dacă sunt suficient de „așa”, o să fiu una dintre victime, așa că n-o să apuc să-mi trăiesc zilele ca să-mi văd noii ani de prosperitate”. Poate că asta se întâmplă. Poate.

Oprii-vă! Ați putea să spuneți: „Ei bine, nu pot să mă abțin. Vine peste mine.” Oh, nu-mi veniți cu din astea. Puteți să vă abțineți de la tot ce se întâmplă în corp. În clipa în care deveniți Observatorul, opriți totul. Nu-mi spuneți asta. Nu-mi spuneți. Iubiți-vă pe voi înșivă. Nu vă adunați cu gunoaiile. Nu spuneți „te iubesc” și nu violați încrederea unei persoane. Nu faceți asta niciodată. Niciodată. Și nu vă culcați cu o persoană gândindu-vă la o altă persoană. Nu faceți asta. Asta înseamnă să nu aveți control asupra propriei voastre realități. Asta e un compromis. O nedreptate față de voi înșivă. Și nu faceți lucruri ca să fiți faimoși. Oamenii faimoși nu sunt niciodată adevărați. Nu sunt reali. Sunt – sunt – ca niște miraje. Arată într-un anume fel până ce te apropii mai mult, iar când te apropii, mirajul dispare, însă când te îndepărtezi, revine. Să nu vrei să fiți nimic altceva, decât voi înșivă.

Ascultați-mă. Împăcați-vă cu religia voastră trecută. Împăcați-vă cu crezul vostru. Împăcați-vă cu descendența voastră. Împăcați-vă cu originea voastră etnică. Împăcați-vă cu sexualitatea voastră. Și vocile o să urle vreo două săptămâni în capul vostru, și ce o să faceți, o să înnebuniți și să fiți deprimați, să comandați încă vreo zece pizza, două sau trei găleți de înghețată? De ce nu aduceți vaca în casă și să trăiți cu vaca în casă? Ar fi o economie de energie, să o faceți așa. Nu faceți asta. Vocile o să urle. Știți de ce? Ascultați-mă. Pot să vă spun că ceea ce mi-a frânt inima a fost că am urât fără conștiință – mi-a frânt inima – am urât fără conștiință, un războinic absolut de paisprezece ani, fără frică de nimic, fără conștiință. Am urât fără conștiință. Știți ce era asta? N-am avut o voce în capul meu. N-am avut nimic care să mă

înfrâneze. N-am avut nimic pe care să mă bazez, decât un învățător bătrân. O altă ființă omenească mi-a dat conștiința. Cea mai mare dezamăgire a fost că n-aveam deja asta, în capul meu. În cele din urmă, descoperim că cele mai mari dureri în inimă nu au legătură cu ce ne-au făcut alții, ci cu ceea ce nu am făcut noi pentru noi înșine. Pot să vă spun asta din experiență.

N-am înțeles ce mi-a spus doamna aceea, care mi-a dat sabia aia și mi-a spus să mă cuceresc pe mine însumi. Să mă cuceresc pe mine însumi? Spune-i unui pușli de paisprezece ani să se cucerască pe el însuși, mai ales cu furia și cu prezența mea de spirit, o să-i cuceresc pe toți – nu pe mine, pe ei – eu împotriva lor.

Cea mai mare durere a mea a fost ca, în iluminarea mea, să-mi dau seama că eram așa de mort și că nu aveam nicio voce care să vorbească compasiunii mele și care să vorbească iubirii mele și care să vorbească nobleței mele, că am căpătat aceste trăsături prin crimă sângeroasă și fără nicio remușcare – pericolul care îi paște pe copiii voștri în prezent – fără nicio remușcare. Cea mai mare durere din viața mea a fost că n-am avut-o pe Bel Shanai, care mi-a dat sabia, n-am avut-o ca voce care să îmi vorbească în cap. Și acesta va fi și regretul vostru cel mai mare. Conștiința întotdeauna a fost numită îngerul lui Dumnezeu. Eu n-am avut înger, și mi-am petrecut restul vieții încercând să îl găsesc și l-am găsit.

Atunci când ne descoperim cea mai mare comoară a noastră – a fi îndrăgostiți de o altă persoană, a fi îndrăgostiți de noi înșine – atunci când suntem îndrăgostiți de acea persoană, se întâmplă pentru că suntem îndrăgostiți de noi înșine. Nu așteptăm de la ei nimic din ceea ce n-am așteptat de la noi înșine. Nu cerem de la ei nimic din ce n-am cere de la noi înșine. Cum de știu asta? Cum puteți să fiți îndrăgostiți de vocile astea, ca o orchestră în capul vostru? Cine o să iubească și cât timp? O singură voce, asta e măiestria. Asta e Marea Lucrare, o singură voce, o singură voce. Într-o singură voce vom găsi iubire, vom găsi articolul original. O singură voce. Dacă spunem că suntem îndrăgostiți, dar avem în cap toate vocile astea, atunci suntem îndrăgostiți numai de cineva care are și el tot atâtea voci în cap. Iubirea adevărată se reduce la o singură voce. Măiestria înseamnă să le stăpânești pe toate, până ajungi la una singură, și asta am urmărit eu, toată viața mea.

CUVINTE DE ÎNCHEIERE

Ar putea să fie asta cu adevărat o învățătură spirituală?

Ramtha e irreverentios. Sunt lipsit de respect față de tot ce credeți voi că e spiritual, pentru că totul e spiritual. Nu există nimic, nicio formă-gând, care să nu își aibă originea în supraconștiință. Totul de acolo vine. Atunci, cum putem să izolăm toată viața voastră și să vă facem o sfântă, o călugăriță? Iar eu am fost destul de rigid în viața mea. Foarte bine, înțeleg genul ăsta de disciplină.

Știu că voi credeți că e îngrozitor, pentru că niciun maestru spiritual nu ar preda în felul acesta, dar de fapt, trebuie să vă spun că numai învățătorii spirituali ar preda în felul acesta, numai ei. Adică, a nu aborda condiția umană înseamnă a fi cam departe și puțin artificial. De fapt, e foarte multă artificialitate. Asta se numește, știți, asta se numește prânzul cu putere. Dar să te uiți la oameni cum stau acolo, în robele lor spirituale și cu uleiurile lor sfântite și cu ochii dați peste cap și cu mâinile pline de pace, știți, și eu știu ce se întâmplă în creierul lor. Adică, stau acolo și îți arată postura călătoriei spirituale ideale. Eu știu ce fel de animal trăiește înăuntrul acestor oameni. Vedeți voi, ei nu vor să arate nimănui asta, pentru că atunci, o să fie și ei ca toți ceilalți, și toată ideea acestei experiențe

artificiale, orgasmice care are loc este că să fie altfel decât ceilalți. Deci, în viața spirituală, trebuie să fim cu o idee mai sus și să fim puțin misterioși și puțin distanți și trebuie să ne schimbăm veșmintele, limbajul, fardul de ochi, chioloții, părul, anumite lucruri sacre pe care le purtăm și nu ne căcăm niciodată pe cur – asta înseamnă să fii cu o idee deasupra – și stăm acolo, sub nucul nostru și vorbim despre Dumnezeu și așa și pe dincolo. Însă dacă suntem luați la bani mărunți, teama noastră este să fim obișnuiți. Însă dacă nu poți să fii obișnuit, n-o să-l cunoști niciodată pe Dumnezeu.

Deci, eu am – am și o să am întotdeauna – un loc unic în istoria lumii. O să fiu unul dintre primii învățători spirituali care n-au violat și n-au făcut respirație – cum să spun asta? – n-au făcut resuscitare gură la gură în primul sigiliu cu habotnicii lor, ca să-i dau gata cu importanța mea. O să fiu unul dintre primii mari guru care nu au așteptat de la voi să-mi dați toate posesiunile voastre. O să fiu unul dintre primii mari învățători care au putut să vă iubească la fel de mult când am început ca și la sfârșit, să aleagă rock-and-roll-ul în loc de *Rock of Ages*. Oh, n-o să mai întâlniți niciodată un învățător ca mine, niciodată, pentru că, după cum se spune, după ce m-au făcut, au aruncat matruța, sau cel puțin, eu am luat matruța și o păstrez într-un loc secret.

Toată viața e spirituală. Asta nu înțelegeți voi. Oamenii spirituali vin cu imaginea asta că ei sunt extraordinari. Nu fumează, nu mestecă, nu o ard cu băieți care fac asta. Vă rog. Mănâncă sare, mănâncă semințe, mănâncă gânduri și mănâncă minți și fac și alte fapte. Adică, nu pentru asta suntem aici.

Eu vreau așa de mult să astup prăpastia dintre Dumnezeu și viață. Și anumitele lucruri pe care nu puteți să le faceți, n-ar trebui să le faceți; ar trebui să faceți lucruri mai mărețe. Știți, există oameni în lumea asta – inclusiv voi – care, știți, aveți viața asta obișnuită, plictisitoare, știți, și e foarte plictisitoare, pentru că știți ceva? Pentru că toți cei cu care vorbiți înțeleg prin ce treceți. Atât e de plictisitoare și de obișnuită. Ei bine, asta e cam plictisitor, știți. Și după ce ați auzit în aceste grupuri, în acest câmp și pe această scenă, acum știți că sunteți destul de obișnuiți. Am dat pe față o mulțime de lucruri aici, și prin asta se cam răsuflă toate: unele lucruri se cam răsuflă după asta. Dar

adevărul este, oameni buni, ce anume nu este spiritual? Mulți oameni au vieți foarte obișnuite și creează uneori secrete, ca să fie speciali, și fac lucruri vulgare pentru un „Ooh!”. Știți, vă rog, vreau să vă văd – la naiba, vreau să vă văd că faceți Toyote în câmp⁵⁵ nu vreau să vă văd că vă bășiți. Nu vreau să vă văd că faceți adulter pentru a miliarda oară în viața voastră. Vreau să văd o Toyota manifestată în acel câmp. Ei bine, asta ar fi fabulos, chiar orgasmic.

Voi nu înțelegeți că această prăpastie uriașă dintre Dumnezeu și viața voastră a fost un abis. Dar adevărul este că, de ce aveți viața asta prostească? Pentru că ceva vă adoră; asta vă adoră. Mica voce vă adoră, vă iubește și depinde de voi, ca să zboare dincolo de lună în timpul nopții și să facă lucruri mărețe, să aibă aventuri. Și toată scena asta, toate decorurile astea, tot decorul acesta al Pământului e pus aici pentru piesa voastră. Deci, ce nu este spiritual? Ce anume există fără conștiință și energie? Ce? Totul e aici. Sticla spartă de bere de la marginea dinspre deșert este conștiință și energie.

Deci, ce este viața spirituală, viața în care lucrați, beți un pic miercurea, jucați cărți vinerea, ieșiți, mergeți la film, sâmbătă mergeți la dans și vă faceți de cap, iar duminică vă căiți? Adică, așa trebuie să fie? Nu, nu cred.

N-ați făcut nimic greșit. Oricât de rele lucruri am auzit azi, de fapt, ele sunt obișnuite. Mulțumesc lui Dumnezeu că spun asta, pentru că există mulți oameni care au spus adevărul aici, în seara asta, mulți oameni care n-ar fi avut curajul să se ridice și să spună, dar se simt mult mai bine pentru că altcineva a făcut-o. Asta e un lucru bun. Asta nu înseamnă că sunteți răi. Lucrul dificil e când luați acest dar – acest măreț dar – și îl regresați până la a fi un program previzibil în viața voastră. Atunci spuneți: „Asta e viața mea, și după aia mă duc la școală o dată pe an, o să mă duc la biserică în fiecare duminică, o să sprijin copiii străini, o să sprijin clădirea noii biserici” pentru că vă simțiți bine să dați din punct de vedere spiritual. Vă simțiți bine. „O să fac asta, pentru că, știți ce? Mă face să mă simt bine. Pentru că, dintre toate lucrurile pe care le-am făcut, mă simt bine să-mi hrănesc sufletul acum

⁵⁵ Adică, manifestați o mașină din nimic, prin puterea minții.

și să-mi hrănesc mintea, pentru că nu am prea mult parte de asta în viața mea, dacă știți ce vreau să spun.”

Înainte să plec, vreau ca fiecare dintre voi să știți că nu există nimic în viața voastră care să nu fie spiritual, născut. Lucrul care lipsește este atenția specială față de cel cărui a lăsat acest privilegiu de a trăi, și modul în care este trăită viața, și să înțelegem, dacă vorbim de amantul suprem, amantul suprem vă ține inima să bată în noaptea asta. Eu am ajuns să trăiesc în secolul al douăzeci și unulea, și ce călătorie a mai fost și asta. Cea mai mare învățătură a mea pentru voi este lucrul cu care am început, toaștul din această seară, cât de mult vă iubesc.

Atunci când deplasăm energia, ca și atunci când urcăm o scară, prima treaptă e cea mai aproape de stabilitatea noastră. Nu riscăm prea mult când facem primul pas, pentru că tocmai acolo am început. Dar continuând să urcăm, ne îndepărtăm și mai mult de acel „acolo” și ajungem într-un teritoriu ceva mai riscant, mai periculos. Însă lucrul minunat, când îți încerci norocul, este că ne îndepărtează de aici și ne dă voie să începem să avem o viziune diferită asupra lucrurilor.

Niciodată, niciodată în viața mea n-aș fi putut să vă spun că vă iubesc. N-am spus asta niciodată nimănui, pentru că n-am simțit-o. N-am iubit pe nimeni. L-am iubit pe Dumnezeu Necunoscut, pentru că el este provocarea mea supremă, dar nu, și apoi, inima mi s-a înmuiat cu copiii mei; atunci am început să mă simt ceva mai părintesc. Și pe măsură ce treceau anii, știți, cu mari pierderi și mari victorii, și abia reușești și pământul ți se surpă sub călcăie și, știți voi, unde era odată o vale acum e un râu, iar acum râul s-a transformat în ocean – vremuri puternice. Ei bine, eu am trăit prin toate astea. Știu ce înseamnă. Adică, înțelepciunea unui om înțelept valorează – valorează – cât ceea ce, pe de altă parte, sunt multele vieți ale unui ignorant care n-a experimentat nimic din toate astea. Eu am avut experiența acestor lucruri. Am venit din vremuri violente. Și, într-un fel, cu mult timp în urmă, la fel și voi.

Când vă spun că vă iubesc – și, după cum puteți să vă dați seama, încă nu mi-am terminat mesajul, pentru că mă lupt cu modul în care mintea mea trebuie să se deplaseze prin creier ca să găsească cuvintele – când vă spun că vă iubesc, asta înseamnă că am plecat din al treilea sigiliu al meu, cea mai puternică ființă războinică, și încet, mi-am croit drum prin multe suferințe, prin multe suferințe și multă reflecție. Dar

un lucru am avut, voință, o sabie, o minune – m-am minunat; am avut minune – să vin aici, în acest loc, iar când am ajuns sus, la capul meu, cum aș putea să-l iubesc numai pe Ramtha și să nu iubesc pe toți ceilalți? Spre mirarea mea, la asta am ajuns, și la asta o să ajungeți și voi, într-o zi. Voi sunteți sine izolate, suferinde, care credeți că nu vă înțelege nimeni, dar pe măsură ce adevărul e scos la lumină, vedeți cât sunteți de obișnuiți, de fapt. Și odată văzut acest caracter obișnuit, poate că atunci o să vă întindeți să ajungeți la stele.

Vă trimis mesageri din Domnul Dumnezeu ființei mele, despre adevărata natură a iubirii. Christos e citat că a spus că omul n-a avut iubire mai mare, decât acela care a trebuit să-și dea viața pentru altul. Asta e adevărat. Cea mai mare iubire – cea mai mare iubire – e să-ți dai viața ca să poată să trăiască altul, pentru că, în cele din urmă, o să trăiești din nou. De ce numim asta iubire? Niciun om n-a avut iubire mai mare, decât cel care a trebuit să-și dea viața pentru ca să trăiască altul; asta e minunat, pentru că asta ne arată cât e de înaltă conștiința rarefiată, minunată, eliberatoare care este iubirea, pentru că ea va trăi întotdeauna. Viețile sunt temporale, dar iubirea e eternă.

Așa că toată aceeași călătorie cu Ramtha are legătură cu a face tocmai asta, iar asta, prealubiții mei, asta e iubire adevărată. Așa că vă trimis mesagerii și vă trimis darul, și poate că a vă da viața e simplu, înseamnă doar a vă schimba atitudinile care vă conduc viața, și dacă puteți să faceți asta, atunci ați găsit iubirea de sine.

Cu toții vreți iubire, marea fântână, marele elixir. A te iubi pe tine însuși e începutul căutării. Atitudinea e totul, iar voi puteți să faceți asta. Așa să fie.

Al vostru mereu,
Ramtha

Ramtha, A Master's Reflection on the History of Humanity: Part 1, Human Civilization, Origins and Evolution. Yelm: JZK Publishing, divizie a JZK, Inc., 2001.

Ramtha, A Teaching Dedicated to the Feminine Gender and Understanding Molecules of Intent and Becoming a Christ. Caseta 374 Audio Ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998.

Ramtha, Finding Peace in Love. Caseta 478 Audio Ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 2000.

Ramtha, Love Is a Many-Splendored Thing: Mastery and the Relationship Factor. Partea 1, Caseta 382.5 Audio Ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998.

Ramtha, Miracles Exist Outside Emotional Time. Caseta 422 Audio Ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1999.

Ramtha, The Emotional Body. Caseta 9428.1 Audio Ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1994.

Ramtha, The Mystery of Birth and Death, Redefining the Self. Yelm: JZK Publishing, divizie a JZK, Inc., 2000.

Ramtha, The White Book. Ed. revizuită și lărgită. Yelm: JZK Publishing, divizie a JZK, Inc., 2004.

Ross, Colin A. *Dissociative Identity Disorder: Diagnosis, Clinical Features, and Treatment of Multiple Personality.* Ed. a 2a. New York: John Wiley & Sons, 1996.

Shaw, George Bernard. *Man and Superman: A Comedy and a Philosophy.* Editat de Dan H. Laurence. New York: Penguin Classics, 2001.

Spalding, Baird T. *Life and Teaching of the Masters of the Far East.* California: DeVorss & Co. Publishers, 1964.

Suetonius. *The Lives of the Caesars.* Tradus de J.C. Rolfe, 2 Vols., Loeb Classical Library Ed. Cambridge: Harvard University Press, 1914.

Thompson, Francis. *The Poems of Francis Thompson: The First Complete Edition from Original Manuscripts and Published Sources.* Editat de Bridget Boardman. New York: Continuum International Publishing Group, 2001.

LISTĂ DE SURSE

Fragmentele de la diferite evenimente care au fost folosite în capitolele acestei cărți au fost păstrate în formatul lor original de dialog, așa cum au avut loc atunci când au fost transmise de Ramtha.

Capitolul 1: Toată lumea o vrea, toată lumea o dorește. Dar ce este? a fost preluat din *Finding Peace in Love*, Caseta 478 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 30 octombrie 2000.

Capitolul 2: Cum să faci dragoste cu o femeie? a fost preluat din *A Teaching Dedicated to the Feminine Gender and Understanding Molecules of Intent and Becoming a Christ*, Caseta 374 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 20-24 februarie 1998.

Capitolul 3: Secretele intime ale unui maestru a fost preluat din *Miracles Exist Outside Emotional Time*, Caseta 422 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 28 septembrie 1999.

Capitolul 4: Don Juan și Saint-Germain la casa contesei a fost preluat din *Miracles Exist Outside Emotional Time*, Caseta 422 ed., și *Love Is a Many-Splendored Thing: Mastery and the Relationship Factor, Partea 1*, Caseta 382.5 ed. 26 iunie 1998.

Capitolul 5: Frumusețea și originalitatea adevărată a fost preluat din *Love Is a Many-Splendored Thing: Mastery and the Relationship Factor, Partea 1*, Caseta 382.5 ed., și *A Teaching Dedicated to the Feminine Gender and Understanding Molecules of Intent and Becoming a Christ*, Caseta 374 ed.

Capitolul 6: Impactul asupra reîncarnării a fost preluat din *Finding Peace in Love*, Caseta 478 ed.

Cuvinte de încheiere: Ar putea să fie asta o adevărată învățătură spirituală? a fost preluat din *Finding Peace in Love*, Caseta 478 ed., și *Love Is a Many-Splendored Thing: Mastery and the Relationship Factor, Partea 1*, Caseta 382.5 ed.

Spor la citit !
Shore-urii aceste c rti,
lumea trebuie să se trezească!!!

JZ Knight

Este o carte care ne permite să ne vedem reflectați într-o oglindă, vulnerabili, sub ochii adevărului și ai sincerității brute, răniți de propria noastră mână și lipsă de cunoaștere.

Ce a mai rămas din identitatea noastră, cine suntem, când toate secretele noastre ascunse au fost scoase la iveală și arătate tuturor? Am mai fi noi înșine dacă n-am avea nevoie să ne ascundem, să rugăm sau să pretindem? Ce fel de libertate apare atunci când ne iubim suficient de mult pe noi înșine, încât să cucerim și să știm cine suntem și să avem curajul să fim potențialul nostru cel mai mare?